

**„Ce-ai avut, bă, cu nașu'?”
(cu Miron Mitrea, adică).
A scos un cuțit cu buton,
a apăsat și a vrut să lovească.**

Serialul nostru „Mafia sindicală” continuă
pag. 6

**Două
reviste
într-una
singură**

**ATENȚIE: Nu primiți FLACĂRA
fără Flacăra BIS sau invers !**

Flacăra BIS
magazin

Loredana Groza
dorește să cânte
în Cecenia, la Grozni

Lucian Niță
Un star al strip-tease-ului masculin

Nr. 23 • 7 - 13 iunie 1995 • 32 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

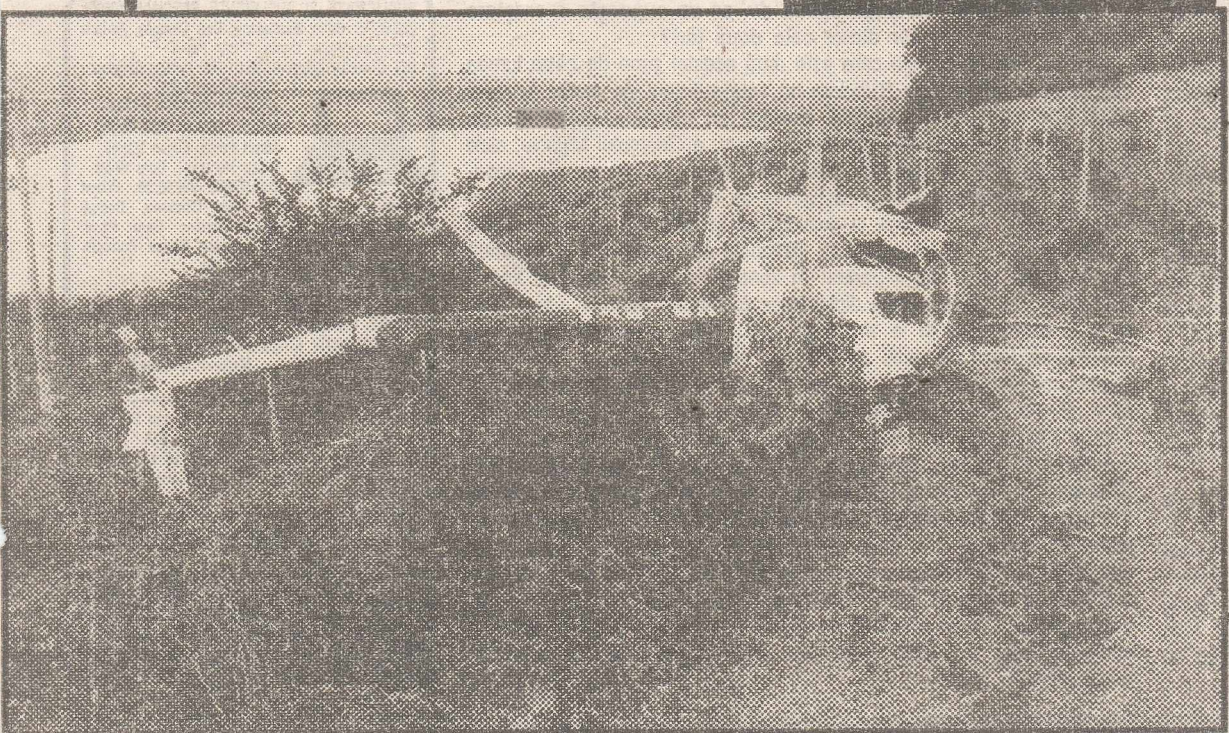
Editată de C. Publicațiile FLACĂRA S.A.	Președinte - director general GEORGE ARION	Redactor șef EUGEN CHIROVICI
---	--	--

**Zece negri mititei
s-au jucat atunci cu focul.
Opt s-au curățat din ei,
doi și-așteaptă-acum sorocul.**

Gen. Vasile Milea
Gen.-mr. Gică Popa
Gen.-lt. Ștefan Gușe
Gen.-mr. Emil Macri
Gen.-lt. Constantin Nută
Gen.-mr. Velicu Mihalea
Col. Gheorghe Ardeleanu

Col. Vasile Malutan

- Cele mai bine cotate manechine din România
- Strip-tease masculin
- Comorile celor 7 mări
- Secta scopiților
- Ascultați și urmați „vocea” stomacului
- Nervi electronici
- Vremea și sănătatea

**Un film închinat
Rezistenței
anticomuniste din
munții Bucovinei**
pag. 7

**Acasă
la
STERE
GULEA**
pag. 10-11

KAPPA
răspunde
scrisorilor primite
la redacția FLACĂRA

O veste bună pentru abonații revistei FLACĂRA

În urma unei vizite în Emiratele Arabe Unite, George Arion și Mihai Săndoiu, împreună cu toți cei care i-au ajutat în demersul lor, vă propun spre lectură primul număr din revista Flacăra Focus care va ajunge gratuit la cei mai fideli cititori ai noștri, ABONAȚII. Până la apariția acestei reviste, interviurile cu Excelența Sa domnul Dumitru Chican, ambasador al României la Abu Dhabi, și domnul Paul Șarcane, consilier comercial al României la Dubai, constituie o invitație la călătorie, într-o țară fascinantă: Emiratele Arabe Unite.

„Mingea este în terenul nostru”

- Domnule ambasador, la sfârșitul experienței de aici, puteți anticipa că veți fi mai implinit?

- Eu sunt convins că România poate și trebuie să devină o prezență activă în Golf. Dacă în 1990, anul în care s-a deschis Ambasada Română în Emiratele Arabe Unite, schimburile comerciale în ambele sensuri erau de circa 8 milioane dolari, la finele anului 1994, s-a reușit realizarea cifrei de aproape 60 de milioane și există premise foarte bune pentru depășirea acestei cifre an de an.

- Care ar fi interesele noastre economice în zonă?

- Emiratele Arabe Unite, trebuie să se înțeleagă foarte bine, sunt o țară pe al cărei frontispiciu s-ar putea pune două cuvinte: calitate și concurență. Aici se confruntă topul finanțelor și tehnologiilor internaționale. În acest cadru de concurență acerbă, România încearcă să-și găsească și ea un loc. Trebuie să fim obiectivi, în primul rând ne trebuie, după părerea mea, să ne punem în față niște obiective pe care le putem realiza. Pe de altă parte, noi avem în țară o experiență care nu e de neglijat, în anumite domenii de interes pentru Emirate. Mă refer la ceea ce înseamnă industria petrolieră, turismul, agricultura, bunurile de larg consum, materialele de construcții, care prezintă atracție pentru oamenii de afaceri. Sigur, în 1993 a fost o întâlnire la nivel înalt româno-emiriteză, au fost semnate niște acorduri de cooperare: un acord cadru de cooperare comercială și tehnico-științifică, un acord pentru încurajarea și evitarea dublei impuneri, garantarea investițiilor, acorduri care, după doi ani de așteptare, au fost ratificate. Dacă se vrea într-adevăr să se facă comerț, să se facă o cooperare economică româno-emiriteză, atât întreprinderile economice de stat cât și agenții economici particulari trebuie să aibă o prezență permanentă pe piață. A face comerț, a face cooperare, stând în fotoliu, acasă, a trimite faxuri, a vorbi doar la telefon înseamnă a te autoexclde. Emiratezii, întreprinderile sau sectorul de stat, cercurile economice și comerciale emirateze sunt interesate, sunt dispuse la dialog și la cooperare, și așa putea spune că, într-un fel, mingea este în terenul nostru.

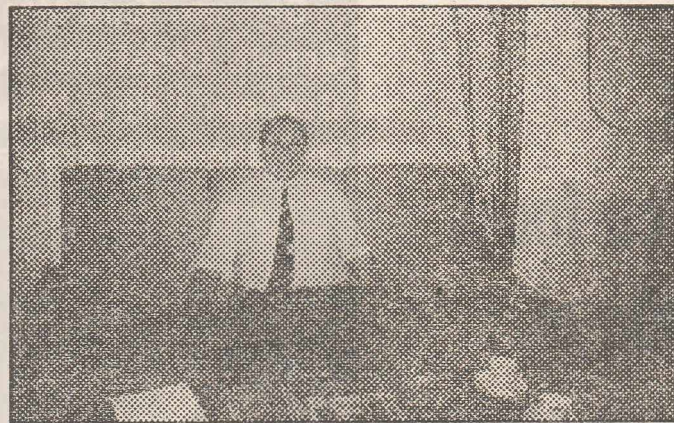
- Credeți că există o falsă percepție a avantajelor pe care le-ar putea oferi acest spațiu?

- Da. România avea sistemul comunist pe care l-a avut, neagreat de țările din Golf, care a constituit principala piedică în promovarea relațiilor bilaterale. Acum țara noastră este percepută ca o țară liberă, ca un partener potențial cu bune posibilități. Singura piedică este adaptarea noastră, mai buna cunoaștere a acestui spațiu; nu cred că

nu se cunosc îndeajuns oportunitățile pe care acest spațiu le poate oferi.

- Care ar fi aceste oportunități?

- M-aș referi la industria petrolieră. Emiratele sunt o țară petrolieră, care nu și-au oprit, nu și-au stopat dezvoltarea. Autoritățile autohtone au adoptat, pentru perioada imediat următoare, planuri foarte ambițioase, de dezvoltare, de extindere a unor capacități, de construire a unor noi capacități de prelucrare, în domeniul electricității și al apei, în domeniul irigațiilor, în domeniul materialelor de construcții, al construcțiilor civile și al transporturilor. Avem o bună experiență, deja sunt niște agenți economici prezenți pe piață, dar față de posibilitățile de care dispunem, cred că putem face mult mai mult.

„Suntem într-un punct important”

- Domnule consilier, după opinia dv. se va cunoaște o creștere considerabilă a relațiilor dintre cele două țări?

- Mi se pare că atenția care este dată acestei zone de către lumea oamenilor de afaceri din România nu este suficient de mare. Această zonă este extrem de potențială. Evident, nu trebuie neglijate Europa și America, dar poziția față de zona aceasta, a Orientului Mijlociu, care este într-un ritm de creștere extrem de rapid, trebuie un pic reconsiderată. Cunoașterea pieței, câștigarea de relații - un element extrem de important - au contribuit la dezvoltarea schimburilor dintre România și EAU. Vreau să fac o remarcă: Emiratele au reprezentat și continuă să reprezinte un punct important în zona Orientului Mijlociu și ținând cont că nu au existat relații diplomatice cu Arabia Saudită. Lipsa contactelor diplomatice și a existenței unui birou comercial în Arabia Saudită au făcut ca mulți oameni din Arabia Saudită să vină către Dubai, noi acoperind, de o anumită manieră, și Arabia Saudită, ca de altfel și alte ambasade din zonă. Acum urmează să se deschidă relațiile diplomatice cu Arabia Saudită. Părerea mea este că Arabia Saudită este o piață extraordinară de potențială, de interesantă și trebuie lucrată bine de la bun început. Pe lângă ambasadă, va trebui înființat un birou comercial, nu numai în capitală, ci și în centrele comerciale. Evident, interesul pentru EAU nu se diminuează, noi acoperind și Omanul, care ține tot de noi. Primim cereri de ofertă sau solicitări de informații din Libia, Egipt, Siria, Africa, coasta Africii de Est, în așa fel încât în multe ocazii, fără a ne amesteca în treburile colegilor noștri din țările respective, răspundem și ne bucurăm de destul succes.

PUBLICATIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului
București sub nr. J. 40/5888/1991 din
04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membr: Manuela Arion, Ion D. Goia,

Alexandru Păsărin, Mihai Săndoiu

Director economic: SILVIU ILIE

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director publicitate și suplimente speciale:

MIHAI SĂNDOIU

Director difuzare: MANUELA VASILIU

Șef cabinet: CĂTALINA ALBERTI 222.33.31;

222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr.

1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40;

223.15.12; 223.15.37; 223.15.44, cu interloarele din

paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor-șef: EUGEN CHIROVICI

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

Telefon: (2559)

■ POLITICĂ (2560) - Răzvan Dumitrescu, Marian

Ghițeanu, Roxana Stancu

■ EXTERNE (2560) - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ SOCIAL (2600) - Alexandru Arion, Dan

Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Constantin Severin,

Toma Roman jr., Lucia Ștefanovici

■ SPORT (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu

■ FOTOREPORTERI (2528) - Petre Cojocariu,

Elena Ghera, Florin Ionit

■ CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion

Ceacăr

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:

Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania),

Emanuel Tănăsă (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE (1453) - Crina

Gorgoi

■ CORECTURĂ (1453) - Maria Antonescu,

Angela Ștefănescu

Redactor șef: LIVIU TIMBUȘ

REBUS REBUSACHE

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi adjuncți:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brașoveanu,

Simona Păsărin, Simona Simzianu

Telefoane: (2036) director, (1457) redacție

PUBLICITATE ȘI SUPLEMENTE SPECIALE (2600):

222.68.05: Călin Mărcușanu, Dan Ciocănu, Adriana

Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chiulescu

TEHNOREDACȚIE

COMPUTERIZATĂ 222.67.38:

Mihaela Anghel, Mana Călin,

Mirela Fotea, Eugen Mațolă,

Cezar Munteanu, Doru Viniliță

DIFUZARE 222.66.28: Robert

Arion, Gabriel Bumb, Cora Ciocănu, George

Constantinescu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu,

Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie,

Nicolae Șerban, Mihai Săndoiu

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL (2143): Viorica Tudor,

Gabriela Ionescu, Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian

Băicoianu, Liliana Crețu, Mariana Săndulescu

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea

Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A., telefon

222.33.44, fax 222.82.89 - Piața Presei Libere nr. 1,

sector 1, cod 71341 - București, România

TIPARUL: ROMÂNIA LIBERĂ

Revista FLACĂRA utilizează

informații furnizate de agenția

MEDIAFAX

Închiderea ediției: joi, ora 22⁰⁰

Viata sub un președinte de regat

George Arion

Îmbogățiții de tranziție

Îi vezi cum coboară din mașini luxoase, privind undeva în zare, fără să-l bage în seamă pe cei ce îi înconjoară. Îi îmbrăncesc pe cei care le stau în cale, vorbesc în vârful limbii, cu dispreț și cu mâinile în buzunare, indiferent cui i s-ar adresa. Câte patru hojmălai stau cu privirile ațintite către mulțime, ca nu cumva careva să le facă vreun rău stăpânilor pe care îi slujesc, nu din dragoste, ci numai pentru bani, bani, bani.

Sunt siguri pe ei, stăpâni pe situație, fiindcă au conturi grase în bănci, de cele mai multe ori cu nume străine. N-au citit în viața lor mai mult de cinci cărți - nici una despre comportamentul civilizat în societate. Dar ce le pasă! Prostimea îi invidiază, îi înjură în taină și le pupă mâna când îi întâlnesc, fiindcă la noi reușita în viață mai înseamnă încă șmecherie, înșelăciune, minciună.

I-am cunoscut și pe oamenii bogați de pe alte meleaguri,

printre care și românii de-ai noștri, intrați în rigorile altor civilizații; pe domnul Nicolae Olaru, un constructor vestit în Los Angeles, pe doamna Mirabeaud din Geneva, șefa comunității române de aici, pe Jean-Marie Denis, consulul onorific al României la Anvers, pe Gaston Egmont Thorn, președinte-director general la RTL, pe descendentul unei familii ilustre, prințul Dimitrie Sturdza, aflat acum în Elveția. Toți, dar absolut toți, aveau o modestie - necontrafăcută - care m-a impresionat. Toți erau politicoși chiar și cu femela de serviciu, fiindcă puterea, indiferent dacă e politică sau economică trebuie să te facă mai atent față de semenii care n-au izbutit ca tine în viață, n-au avut șansă, n-au avut un sprijin. Mi-e drag de oamenii bogați din alte părți. De cei mai mulți dintre îmbogățiții de tranziție de la noi, a căror avere este măsluită ca și destinul lor, mi-e scârbă.

IOAN AVRAM MUREȘAN:

„Nici nu se pune problema demisiei mele din PNȚCD!”

Președinte. Am reușit să obținem un singur lucru, acela ca președintele să fie ales de către Congres. Am vrut să impunem aceeași metodă de alegere și în cazul președinților organizațiilor județene, respectiv alegerea lor de către participanții la conferințele județene, dar nu s-a acceptat, ei urmând să fie aleși de către comitete județene.

Noi am încercat astfel să imprimăm un spirit de competiție. Sigur, dl președinte Coposu este un om de o foarte mare anvergură politică, cu toții îl stimăm și îl iubim chiar; bineînțeles, dânsul nu cred că va avea contracandidat la Congres, dar noi trebuie să gândim în perspectivă și trebuie să dăm șansa ca partidul să fie întotdeauna condus de un om de mare autoritate și care să-și aibă izvorul de legitimitate într-o astfel de alegere. La fel ar trebui să stea lucrurile la nivel județean.

În afară de statutul nostru din 1935, ne-am uitat și în statutul Uniunii Creștin-Democrate din Germania, partid care conduce cea mai puternică țară din Europa, al cărui statut este format din 50 de articole, așezate elegant, coerente, asemenea unei constituții. De altfel, și noi am crezut întotdeauna că statutul partidului trebuie să fie asemenea unei constituții. Am putea fi întrebați de ce acordăm atâtă importanță unui statut? Pentru că urmează trei momente foarte importante pentru viața partidului și pentru viața societății românești: Congresul nostru din toamna aceasta, alegerile locale din primăvară și alegerile parlamentare și prezidențiale din toamna anului viitor; trebuie să ne regăsim într-un cadru de manifestare coerent, fără posibilități de interpretare, fără ambiguități în formulări, ca să avem forța de organizare în interior

încât să putem intra în aceste competiții cu reale șanse de câștig! Proiectul de statut al domnului Varlam era amendabil în câteva puncte, dar ca structură, ca prezentare și chiar ca nivel intelectual l-am apreciat foarte mult: formulări concise, propoziții simple, fără posibilități de interpretare și foarte bine structurate pe capitole, secțiuni, titluri. Ar fi fost bine dacă multe din aceste lucruri ar fi fost preluate.

- **Dle deputat, s-a tot vorbit că în spatele acestui statut ar sta un grup de presiune care dorește, prin orice mijloace, să ajungă la conducerea partidului.**

- Au fost multe discuții pe tema diferențierii între cei care au fost membri ai partidului comunist și cei care nu au fost. Am constatat însă că nu aceasta este adevărata problemă. Diferența esențială este aceea între cei marcați de mentalitățile comuniste și cei care au reușit să scape de ele. Cei din acest grup sunt afectați de lunga perioadă de comunism, indiferent dacă au fost sau nu membri de partid. Au mentalități comuniste atâtă timp cât se refuză dialogul sau o părere contrară este luată drept atac la persoană sau chiar ca o acțiune împotriva partidului. S-a reușit amendarea statutului cu unele lucruri, însă au mai rămas multe idei pe care noi vom continua să le susținem la următoarele Delegație Permanentă sau în fața Congresului, însă tot în maniera aceasta elegantă, serioasă, în care trebuie dezbătute problemele importante pentru partid.

- **Care ar fi acele probleme neresoluate?**

- În ultima vreme, tot felul de funcționari din aparatul tehnic al partidului - secretari executivi, directori de departamente, con-

silieri - au pretenția să participe la elaborarea și luarea deciziilor politice. Sigur că unui organ de conducere trebuie să i se dea posibilitatea să-și aleagă oamenii cu care lucrează, dar nu cred că aceștia trebuie să participe la elaborarea și la luarea deciziilor. Dacă acești funcționari sunt buni, atunci să participe la viața de partid, să fie aleși, adică promovați în aceste instanțe pe calea reprezentativității. Regret că n-am reușit să înlăturăm acele articole din statut care îi propulsează pe acești funcționari în foruri de conducere ca membri de drept. Noi nu avem nimic împotriva membrilor de drept care vin din zona membrilor de onoare ai partidului, pentru că trebuie să ne folosim de experiența seniorilor partidului atâtă vreme cât bunul Dumnezeu îi ține în viață. Dar nu cred că funcționarii partidului trebuie să participe de drept la Congres, la Delegația Permanentă, la Comitetul de Conducere.

- **Ce veți face pentru a răspunde acuzațiilor, care cu siguranță vor veni din partea adversarilor politici, că PNȚCD nu este un partid democratic, că nu reușește să se adapteze realității?**

- Acuzele acestea nu vor sta în picioare. Sigur, depinde și de cum vom acționa noi - ne vom structura bine în teritoriu, vom reuși să elaborăm mesaje care să vină în întâmpinarea dorințelor cetățenilor, va fi foarte bine, vom dovedi că tot ceea ce

vor spune adversarii noștri nu stă în picioare. Sunt sigur că vom reuși lucrul acesta!

- **Se zvonește că în toamnă nu va mai avea loc Congresul PNȚCD.**

- Eu cred că va avea loc și este necesar să aibă loc, pentru că alegerile de anul viitor fac imposibilă desfășurarea Congresului atât de târziu. Cu siguranță, până la sfârșitul anului trebuie organizat!

- **Credeți că la Congres PNȚCD va reuși să elimine aceste tensiuni care-l suprapun din interior?**

- Cred că totuși se exagerează puțin. În orice grupare sau asociație, politică sau nu, trebuie să existe o competiție. Este firesc să existe o competiție, să existe oameni care să dorească să ajungă în anumite funcții și cred că nu asta trebuie să ne sperie. Dimpotrivă, lipsa puținței de a concura în condiții egale trebuie să ne sperie! Eu sunt pentru un cadru care să asigure competiția și fair-play-ul. Primejdioși sunt cei care nu acceptă aceste lucruri, care recurg la alte mijloace, de genul zvonurilor, intrigilor, sfărșirilor. Competiția trebuie să fie pe față, trebuie promovate valorile și sunt sigur că până la urmă se va impune acest spirit, care a fost întotdeauna în partidul nostru. Este adevărat că există o ruptură între seniorii partidului, care au acest spirit, au prins sistemul democratic și au această educație democratică și noi, care venim cu educația noastră (iar ea a fost așa cum a fost). Constatăm însă că unii aparțin spiritului acestui partid și caută să se perfecționeze, în timp ce alții nu prea au de-a face cu acest spirit democratic al partidului.

- **Ați luat în calcul varianta demisiei dv. din PNȚCD?**

- Nu. Nici nu se pune problema, eu mă simt acasă în partidul acesta. Nu m-am gândit niciodată să părăsesc partidul și nici nu mă gândesc! Eu aparțin spiritului acestui partid și, dealtfel, așa cum știți, și fiul meu crește alături de mine tot în acest spirit. Așa a fost în familiile noastre din Ardeal și trebuie să continuăm tradiția acestui partid, care s-a născut în Ardeal și a slujit întotdeauna Țara!

MARIAN GHÎTEANU ■

Rația de libertate

WATERGATE ÎN BALCANI (1)

De vreo două săptămâni, de când „afacerea Iliescu KGB” a explodat în „Ziua”, se-ntâmplă un lucru oarecum neașteptat, oricum ciudat: acest „mini-Watergate” autohton (destul de „maxi”, dealtfel) plutește în ape destul de line, trăgând cu ochiul spre o dulce derivă pe care cu siguranță că nu și-o propusese. Desigur, presa aflată în poziție de drept și sărit imediat, a tropăit din cizme, a făcânit închizătorul, dar presa liberă, realmente liberă, a înghițit instantaneu, cu rare și notabile excepții, o tonă de diazepam; nici-o manșetă incendiară, nici-un titlu inflamant, nici-o sămânță de scandal general în hectarele de presă care ne hrănesc nimicnicia zilnică. Nimic. Doar o ciudată amorțeală, o liniște săcile, o așteptare fără vertebre. Așteptare să ce?! „Dovadaaai”, tipa isteric madam Ceaușescu la „proces”, fluturând din mână. Asta face și presa acum? Chiar așa?

Să ne-nțelegem din capul locului: acuzațiile aduse lui Iliescu n-au absolut nici-o greutate dacă nu sunt însoțite de dovezi - și confidența, mărturia verbală, relatările nu sunt chiar suficiente din acest punct de vedere; numai pe baza acestora și a logicii, afirmații nu se pot face limpede, dacă ești 100% obiectiv. Dar să n-ai curajul unui comentariu?! Dar să nu încerci o analiză nici măcar a probabilităților, ci măcar a posibilităților, să nu încerci să faci supoziții (desigur, cu titlul de supoziții, nu altfel), să nu desprinzi implicații, să nu vezi urmări? Să nu DISCUȚI măcar?! Să taci de dimineața până seara, de luni de zile, „1201”, care nu e atât de grav ca acest Watergate dâmbovițean, să umpli hectare cu ce-a zis Cervei și ce vrea Clumara și ce l-a flulerat X lui Y la o partidă de aghioase în Parlament și să taci, ca ple-

cat cu sorcova, când șeful statului (Șeful, ce s-o mai dăm pe după plop!) e acuzat că a fost și poate mai este agent al unui serviciu secret străin? Și nu serviciul secret din nu știu ce district hotentot sau eschimos, ci serviciul secret sovietic, adică rusesc, că tot ala e! Deci „Ziua” publică în draci, zi după zi, pe această temă, „Cașavenci” zic și ei una-alta (dar destule, slavă Domnului!), dar celebrii analiști tac, străluciții comentatori au adormit, iar echilibratii observatori s-au pus de-a dreptul pe sforăit; mișună ca apucații doar bleții „știriști”, care vântură de zor faptul divers și „Informațiile” decerebrate la moara deșertăciunii gazetărești din această tristă țară balcanică.

În 1973, unul dintre cei mai puternici oameni din lume, strălucitul președinte american Richard Nixon, s-a întâlnit cu fața nefericită a destinului său, care l-a spus „Gatal”. Cariera sa a luat sfârșit (și merita?, nu merita? - nu știm nici până astăzi...). Figura asta l-a făcut-o presa. Nu Congresul, nu „loviluția”, nu Brejnev, nu pușca Manlicher-Carcano. Presa! Luni de zile presa americană a fost apucată de streche; urlau ziarele, urla radioul, urla televiziunea. Și au venit și dovezile. Și a venit și demisia. Din nou insist și subliniez: acuzațiile aduse președintelui Iliescu nu au absolut nici-o greutate dacă nu sunt susținute cu dovezi; și acestea încă se lasă așteptate. Dar să nu ai nimic de comentat, să nu ai nimic de spus? Cu excepția diul Anton Uncu (în România liberă) și a lui Cornel Nistorescu (la Tele 7 abc), tăcere. „Nu există date certe”. Bun, dar nu e nimic de comentat?

Vom vedea săptămâna viitoare ce.

EUGEN CHIROVICI ■

9 ore de vorbe, 9 voturi contra, iar nouă ne rămâne un gust amar...

La Alba Iulia, PNȚCD a evitat „cutremurul”

□ Tensiunile, însă, rămân

Sâmbătă, 27 mai, a avut loc la Alba Iulia Delegația Permanentă a PNȚCD, prima de la Congresul de acum patru ani. Au participat 218 delegați. Ordinea de zi a avut un unic punct: adoptarea statutului. Deși au existat trei proiecte, conducerea PNȚCD a decis să se ia în discuție doar varianta Dobrescu. Acest gest nedemocratic a despărțit iremediabil cele două grupări din partid și a declanșat războiul.

Delegația Permanentă a PNȚCD a fost un eșec. La început, președintele Corneliu Coposu a ținut un scurt discurs axat pe personalitatea lui Iuliu Maniu și pe criza economică cu care se confruntă țara, după care, motivând că are o întâlnire cu o delegație străină, a plecat. Conducerea ședinței a fost preluată de Ion Diaconescu și de deputatul Dudu Ionescu care, prin modul său de lucru, a readus în memoria tuturor defunctele ședințe PCR. Din prezidiu au făcut parte membrii Biroului de Conducere, Coordonare și Control și ai Comisiei de redactare a statutului: Răzvan Dobrescu, Nicolae Ionescu-Galbeni, Dudu Ionescu, Vasile Pop.

Încă de la început a fost clar că statutul va trece fără probleme. Mașina de vot a funcționat perfect, Comisia de redactare a statutului, care a avut și sarcina de a selecta amendamentele, a avut grijă să le accepte numai pe cele care nu influențau nicidecum „spiritul” statutului. Astfel, modificările aduse au fost minime. Au căzut alineatele 3 și 4 din articolul 14, cele care deschideau o poartă nomenclaturistilor PCR. Modificarea art. 182 a adus cu sine neacceptarea aprobării de la centru a candidaturii pentru funcții de conducere în organizațiile județene a celor care nu domiciliază în județul respectiv. Cu acest prilej, senatorul Șerban Săndulescu a rămas fără filiala Vâlcea, pe care oricum, spun sursele rele, o dirija prin telefon de la București. Puțină agitație a stârnit art. 53, în care se stipulează că Biroul de Conducere, Coordonare și Control desemnează liderii grupurilor parlamentare. Deputatul Paul Alecu a încercat să explice onoraților delegați că normal și firesc este ca parlamentarii să-și aleagă singuri liderii, nu să se trezească cu unul numit, acest

lucru putând dăuna atmosferei din grupul parlamentar și, în general, existând riscul ca relațiile dintre parlamentari să se vicieze. Această intervenție a avut darul să-l scoată din mușenie pe Mircea Ciomara, care a afirmat că parlamentarii „o dată ajunși în Parlament, pe munca altora, nu mai reprezintă interesele partidului”. Ceea ce, de altfel, este cât se poate de adevărat în cazul domniei sale care a votat de vreo câteva ori altfel decât colegii săi din Opoziție și, de asemenea, este adevărat și în cazul lui Răzvan Dobrescu care a votat pentru numirea lui Petre Ninosu în funcția de ministru al justiției. Dar, ca și cum vorbele lui Ciomara ar fi conținut o formulă magică, ceva cam de genul „Sesam, deschide-te!”, Dan Barbaresco, delegatul sectorului 4, a fășnit din scaun, s-a repezit la microfon și a început să urle: „Parlamentarii au fost aleși pe munca noastră. Mare scofală să fii parlamentar! Puteai să pui și un porc și tot ar fi fost ales”. Revoltați, deputații Ioan Mureșan, Gh. Cristea, Liviu Marcu și Florian Angelo au părăsit sala. Nostim este că luni, pe culoarele Parlamentului, deputatul Dudu Ionescu încerca să convingă câțiva ziaristi, care culmea! fuseseră în sală, că Barbaresco n-a spus ceea ce de fapt spusese și toată lumea auzise.

Senatorul Șerban Săndulescu a avut și el un amendament. Neputând să uite că a fost atacat de Organizația de Studenți, Săndulescu a venit cu ideea extrem de stupidă ca la ședințele Organizației de studenți să asiste ca moderator un membru al conducerii partidului, altfel acestea să fie puse sub sancțiunea nulității. Președintele TUNTCD, Radu Munteanu, a reușit să impună scoaterea din amendament a sintagmei „sub sancțiunea nulității”. O intervenție foarte bună la acest articol a avut și deputatul Gheorghe Cristea.

Altfel, s-a hotărât că președintele partidului va fi ales de Congres, iar membrii Delegației Permanente vor fi desemnați de fiecare județ în parte.

După 9 ore de dezbateri, statutul PNȚCD a fost votat cu 9 voturi împotriva și 7 abțineri. Au votat împotriva, printre alții: Ioan Mureșan - deputat și chestor al Camerei Deputaților, Gheorghe Cristea - deputat, Liviu Marcu - deputat, Tiberiu Vladislav - senator, Radu Munteanu - președinte TUNTCD.

Ce s-a putut observa la Delegația Permanentă a PNȚCD? În primul rând o mare teamă. Cu toate că statutul lui Dobrescu este cel mai prost statut pe care l-a avut și îl are un partid din România, doar 9 delegați au votat împotriva. Și, trebuie să spunem că printre aceștia se află cei mai valoroși parlamentari pe care îi are PNȚCD. De

asemenea, demn de remarcat este că pe culoare multi afirmau că statutul e o catastrofă. Și erau sinceri. Totuși, nu au votat împotriva.

În PNȚCD sunt în acest moment două tabere. Pe de-o parte: Mircea Ciomara, Dudu Ionescu, Remus Opreș, Răzvan Dobrescu, Șerban Săndulescu. De cealaltă parte: Ioan Mureșan, Teodor Dunca, Gheorghe Cristea, Liviu Marcu, Florian Angelo. Pe undeva pe la mijloc: Raș Vasile. Sursele noastre din PNȚCD ne-au spus că ceea ce a făcut să se declanșeze războiul între cele două grupări nu a fost atât dorința unora sau altora de a obține funcții, cât metodele uzitate de tripleta Ciomara - Opreș - Ionescu pentru atingerea scopurilor. Ei au folosit și folosesc în această luptă tot arsenalul armelor neconvenționale: lansează zvonuri false, calomniaz, dezinformează, amenință, impun oamenii lor în conducerea filialelor, și partea proastă e că aceștia sunt și incompetenți. Astfel s-a ajuns la situația absurdă ca un om politic de calibrul și anvergura lui Ioan Mureșan să fie nevoit să-și piardă vremea ca să pareze atacurile pe la spate ale unora ca Dudu Ionescu, a cărui activitate în Parlament e nulă, sau Remus Opreș, evident o personalitate de rangul doi care își ține discursurile cu o voce tremurândă și rostește din două în două fraze: „Socot că...”. Despre Opreș se spune pe la colțuri că nu a fost în stare să ajungă nici măcar președintele Organizației Prahova, din care provine și, în general, a făcut praf tot ce-a atins (Organizația de Tineret, Biroul de presă al partidului).

Despre Mircea Ciomara se afirma că e demagog, că nu se pricepe decât la economie marxistă (deputatul Ciomara ar fi afirmat cu mai multe ocazii că l-a citit pe Marx de 8 ori), că nu știe nici o limbă străină și vrea să pună mâna pe partid ca să-l bage într-o alianță cu PDSR.

În general, membrii PNȚCD cu care am discutat ne-au spus că este extrem de riscantă opțiunea de a lăsa partidul pe mâna unor asemenea oameni.

În acești cinci ani, omul politic de excepție care e Corneliu Coposu a reușit să facă din PNȚCD cel mai puternic și mai credibil partid din Opoziție. De asemenea, PNȚCD este și singurul partid care nu s-a scindat (încercarea lui Lambru a rămas doar o încercare). Or, dacă se dă întâietate unor persoane contestate, în dauna celor valoroși și competitivi, se va ajunge sigur la sciziune. Și strădania lui Corneliu Coposu din toți acești ani se va risipi ca fumul.

ROXANA STANCU ■

Toale noi de modă veche

Au pregătit pirostriile Cervei, Patriciu și... Câmpeanu?

□ Cei trei s-au „pupit” în public de curând

Evoluțiile unor partide din spectrul politic liberal devin pe cât de interesante, pe atât de ciudate. Recent, PNLCD și-a reunit organismele de conducere pentru a dez-bate problema unificării cu PNL. Deciziile luate aici par a fi închis definitiv porțile unei fuziuni.

Partidul dlui Nicolae Cervei riscă să fie părăsit de toți parlamentarii pe care-i are, cel mai probabil fiind ca aceștia să se înscrie individual în PNL. Excepție face senatorul **Alexandru Popovici**, poreclit de colegii... „RATB” (!) datorită numărului mare de formațiuni politice pe care le-a vizitat în ultimii trei ani. Dar asemenea lucruri par a fi deja normale în raport cu ceea ce ne-a obișnuit scena politică românească. Mult mai ciudată ni se pare tentativa

de apropiere a domnilor Cervei și Patriciu de... mai vechiul lor rival, Radu Câmpeanu (!), căci liderii PL '93 și PNLCD au fost singurii reprezentanți liberali care au onorat invitația acestuia la ceea ce s-a numit aniversarea a 120 de ani de existență a PNL. Mai mult decât atât, prin culisele celor două partide se vorbește, pe ocolite ce-i drept, dar din ce în ce mai des, despre o apropiere de controversatul personaj.

Ne-am confruntat, fără îndoială, cu o situație inedită nu numai datorită faptului că dnii, Cervei și Patriciu au fost, la un moment dat, cei mai înverșunați adversari ai fostului candidat la președinție, dar și datorită ciudatei denumiri a formațiunii pe care acesta o conduce: PNL (Câmpeanu). Este prin urmare o premieră în politica românească, pentru că nu ne amintim să fi existat vreun precedent în sensul că un partid să poarte în denumirea sa numele liderului în viață. Dl Câmpeanu n-a avut

ambiciile domniei sale semănând în mare măsură cu toanele de care este bântuită o altă mare figură a prezentului românesc: Paul Evrac. Cum bine se știe, acesta și-a împânzit toate reședințele cu propriile-i busturi fără a mai aștepta verdictul obiectiv al timpului. Asemenea apucături spun foarte multe lucruri despre oameni care au pretenția de a fi lideri și credem că merită să răsuflăm ușurați că la neazurile deja existente nu ni s-a adăugat încă unul de genul celor mai sus descrise.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Ein Mann, ein Wort!

Președintele Roman Herzog a aflat cum funcționează onoarea „părții române”

□ Este vorba despre Justiție și... deșeurii

Ne-a vizitat țara președintele german Roman Herzog. Anumite surse susțin că vizita domniei sale de la Sibiu este printre altele legată și de binecunoscuta afacere a deșeurilor. Cum bine se știe, partea germană a suportat cheltuielile de repatriere a recipientelor nocive și a executat unele operațiuni de neutralizare a substanțelor criminale introduse atunci în România.

Persoane avizate spun că între Germania și țara noastră a intervenit cu acel prilej o înțelegere: nemții se obligau să ne scape de belea pe cheltuielile lor și să-și pedepsească conaționalii implicați în această odioasă afacere. La rândul ei, partea română a dat asigurări că vor fi pedepsiți conform legilor în vigoare acei cetățeni autohtoni care au contribuit din plin la punerea pe roate a scandalului și ilegalei operațiuni. În momentul de față se poate constata însă că în timp ce responsabilii germani implicați în afacere s-au săturat deja de anii de pușcărie ispășiți, justiția din România a reușit teribilă, inegalabilă performanță de a fixa abia primul termen al procesului intentat conaționalilor noștri iubitori de substanțe chimice nocive.

Și aceste surse la care făceam referire mai sus susțin că pe dl Herzog l-a cuprins cel puțin mirarea aflând despre modul în care funcționează justiția în această parte a Europei. Probabil că domnia sa s-a întors în Germania și cu unele concluzii privind modul în care anumite înțelegeri sunt respectate.

RADU IOANID ■

■ **Duduia în turneu.** Șeful partidului care a dus țara în mizerie, **Adrian Năstase**, urmând pilda tătucului său politic de la Cotroceni, a început un turneu prin fabricile de armament.

Având în vedere că bugetul nu mai are nici petice, darămite bani, ce-ar putea să le spună președintele Camerei Deputaților specialiștilor din industria de armament?! Inspirat de amicul său bărcan, n-are ce să le zică decât „Să ne iubim pe tunuri!”

■ **Oul singuratic și bila dogmatică.** Medicii nu au voie să comunice nimănui date medicale despre oamenii politici, s-a spus la conferința de presă a Camerei Federative a Medicilor. E-adevărat că presa a mai aflat de oul singuratic al dlui Gherman, de bila dlui Iliescu, dar ce-ar fi să aflăm de vreun sindrom contractat la Moscova în perioada studenției revoluționare și netratat la timp, care își dă în petic din când în când („măi, animalule!” etc.).

■ **Porcu' nu-i numai la PSM.** La Delegația Permanentă a PNLCD, Dan Barbaresco a făcut o afirmație care-i deja celebră: „Mare scofală să fii parlamentar! Și un porc dacă era ar fi fost ales”, a spus la microfon delegatul de la sectorul 4. La sfârșit, când se dădea bătălia finală pe sandvișuri, Iulian Crețu, viceprimarul Capitalei, s-a răstăit enervat la el: „Ce să-ți mai spun, mă?! Ce vrei să-ți mai spun? Ai fost prost! Asta e, ești prost!”

GARDIANU' și GARDIANA ■

Elefantul la rampă

„Realizările” echipei actuale ne scot din cărțile NATO

□ Dar un „Gh.” Dumitrașcu tună și fulgeră împotriva Occidentului („bandiți”)

Ceea ce s-a întâmplat la reuniunea Adunării Atlanticului de Nord, eveniment care a avut loc recent la Budapesta, confirmă încă o dată o serie de teme manifestate atât de unii politicieni români, cât și de gazetari: anume că țara noastră nu este în cărți.

La Budapesta s-a revenit la o situație ce părea a fi înmormântată deja, mai precis s-a ajuns din nou la a considera că integrarea în NATO a fostelor state est-europene trebuie să se facă treptat. Mai mult decât atât, s-a spus cât se poate de clar că aderarea se va face individual și nu în grup, ceea ce reprezintă un pas înapoi chiar față de principiul integrării cu două viteze, noua stare de fapt presupunând, cel puțin teoretic, tot atâtea trepte, câte candidate sunt. Și, ajungând aici, să spunem că numele României a lipsit și de această dată din înșiruirile rostite cu acest prilej. S-a vorbit despre Polonia, Ungaria, Cehia, Slovacia și Slovenia. Semnalul este deci cât se poate de clar și de îngrijorător.

Mulți vor spune pe ocolite sau direct că am fost din nou vânduți de către Occident. Fie-ne permis să considerăm că acest argument nu stă și nu trebuie să stea în picioare. În ultima perioadă ne-am obișnuit să punem toate eșecurile noastre pe seama a fel și fel de târguri. În definitiv, era clar încă din 1990 că pentru integrarea în UEO și NATO se va declanșa o cursă infernală. Și era tot atât de limpede că principalii noștri adversari vor fi exact foștii colegi de lagăr comunist. Atunci, în decembrie 1989, am avut șansa unică să luăm primii startul. Ulterior s-a văzut că minunea a ținut numai trei zile. Priviți unde ne aflăm noi, din punct de vedere al evoluției către un sistem compatibil cu cel vest-european, și unde se află Cehia, Ungaria, Polonia, Slovacia și Slovenia. Remarcați, vă rog, că fiecare stat enumerat a schimbat cel puțin o dată o guvernare de stânga cu una de dreapta sau invers. Ceea ce înseamnă că lucrurile încep să meargă, măcar din punct de vedere politic, normal. La noi, linia a doua și a treia a vastei țesături pederiste de dinainte de decembrie 1989 s-a înscăunat prin alegeri libere, a fost reconfirmată de

electorat în 1992, tot prin alegeri libere, și se întărește pe zi ce trece acaparând toate structurile societății românești.

Apoi, să nu mai încercăm comparații din punct de vedere economic cu partenerii de competiție privind integrarea în NATO și UEO. În Cehia s-a privatizat mai mult de 80% din industrie, iar la noi se poate spune că procesul nici măcar n-a început. Slovenia ocupă poziția a 53-a în ceea ce privește atragerea de investiții străine, într-un clasament al Băncii Mondiale. În același top, România se află pe locul... 77!

Toate aceste „realizări” ne aparțin. Cât privește semnalele politice, ele sunt cât se poate de confuze. Nu mai departe de săptămâna trecută, un membru marcant al partidului de guvernământ, membru în Comitetul Național al acestei formațiuni, pe numele său Gh. Dumitrașcu, eticheta în fel și chip NATO de la tribuna Parlamentului.

Adăugați la cele rostite de acest personaj, pe care dl Solcanu nu l-a întrerupt și nici un coleg de partid nu l-a contrazis, ieșirile frecvente ale unor indivizi precum V.C. Tudor și A. Păunescu, piloni importanți ai coaliției care guvernează. În ceea ce-i privește pe cunoscutul biped corpulent de Bărca, el ne reprezintă, printre altele, și la Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei! Este extrem de greu de crezut că nu se găsește nimeni la PDSR sau la președinție care să nu sesizeze cât rău ne fac asemenea semnale necontrolate. Și, totuși, nimeni nu întreprinde nimic pentru a corecta această situație. Fie-ne permis să spunem că aici este vorba fie de ireponsabilitate, fie de cu totul alte interese de care sunt legați cei aleși să guverneze.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

MAFIA SINDICALĂ (IV)

Cuțitarul apără „onoarea nașului” Mitrea

□ El se află bine-merci, în libertate

În numărul acesta venim cu o dezvăluire de senzație: Miron Mitrea s-a aflat ilegal în fruntea Frăției. De asemenea, vom scrie despre o moarte dubioasă și despre ce a pățit domnul Iacob Ștefan Palade fiindcă a cutezat să conteste unele hotărâri luate de mafia sindicală formată în CNSLR - Frăția.

Ascensiunea ilegală a lui Miron Mitrea

În 1989, Miron Mitrea era un umil subinginer la o micuță bază de transport pentru construcții din Grozăvești. Imediat după revoluție, la autobaza Filaret s-au pus bazele noului sindicat al transportatorilor, printr-o întâlnire discretă la care a luat parte și Miron Mitrea. Cei care au fondat sindicatul făceau parte dintre lucrătorii din transporturile rutiere, care avuseseră probleme în regimul trecut. Nu se știe cum, Miron Mitrea, bun de gură, a reușit să-i convingă de faptul că este un bun organizator. Ascensiunea ulterioară a acestuia a fost neîngrădită: încet, încet a ajuns să conducă Frăția, iar apoi, cartelul CNSLR - Frăția și să dispună discreționar de imensul patrimoniu al fostului UGSR.

Suntem în posesia unei informații de senzație: ascensiunea lui Mitrea nu a avut o bază legală! Conform statutului confederației din care făcea parte, Miron Mitrea nu putea deveni președinte al acesteia decât dacă ar fi fost liderul unei federații afiliate. În mod surprinzător, Federația Sindicatelor Șoferilor din România, cea care l-a propulsat spre funcția de președinte al CNSLR - Frăția, nu a fost înregistrată la tribunal, deci legal nu exista decât la data de 27 august 1994. Practic, vreme de patru ani, Miron Mitrea a ocupat diverse funcții în ierarhia superioară sindicală fiind susținut la bază de o organizație fără personalitate juridică și care în fața legii și chiar a Statutului propriei confederații nu exista.

În loc să prezinte raportul financiar, a... murit!

În vara anului 1992, la Eforie, a avut loc cel de-al doilea Congres al Federației Sindicatelor Șoferilor din România. Delegații au fost cazați la Hotelul Europa, care face parte din patrimoniul SIND s.r.l. Domnul Iacob Ștefan Palade ne-a relatat că în ajunul acestui congres se formase un curent de opinie anti-Mitrea și că unii dintre

delegați, printre care și dânsul, erau hotărâți să afle exact cum au fost gestionate fondurile federației. De aceea, gruparea din jurul lui Mitrea și-a luat măsuri de precauție serioase. Au fost delegate cu drept de vot până și dactilografele lui Mitrea!

Odată ajunși acolo, sindicalștilor prezenți li s-a pus la dispoziție băutură la discreție și au fost pregătiți niște animatori și animatoare, care să mențină noaptea atmosfera. Lucrul a fost bine gândit, pentru că pe niște oameni mahmuri și nedormiți îi poți păcăli mai ușor. Domnul Palade își amintește că unii dintre participanți ajunseseră să fie ca teleghidai, ridicând mâna și votând fără să-și dea seama ce. Pentru că o parte dintre opozanți nu s-au lăsat păgubași nici în urma acestui tratament, s-au făcut presiuni fizice asupra lor. Domnul Palade afirmă, de exemplu, că era cât pe ce să fie aruncat pe fereastră de la etajul 5 de o gașcă de „lideri cheflii” îmbibați cu alcool și montați să îl sperie.

Punctul culminant al conflictului dintre gruparea lui Mitrea și adversarii săi a fost atins în ziua prezentării raportului financiar. Cu o noapte înainte, domnul Ștefan, trezorierul federației, este luat la obișnuitul chef, într-una din camerele unde erau instalați oamenii lui Mitrea. Domnul Palade își amintește cum sârmanul trezorier era îmbiat să bea. A doua zi de dimineață, acesta a fost găsit mort. Este chemată urgent o comisie medicală de la Constanța. S-a făcut o autopsie rapidă și s-a stabilit cauza morții: infarct miocardic. Bineînțeles, datorită morții celui care trebuia să-l prezinte, raportul financiar nu a mai putut fi complet. La București, la înmormântare, domnul Palade ne-a relatat că soția trezorierului decedat i-a acuzat pe Miron Mitrea și oamenii săi că i-au omorât soțul. Faptul că trezorierul Ștefan a decedat chiar în prezența prezentării raportului și că decesul a fost lămurit atât de repede (s-a stabilit cauza morții într-un interval de 2-3 ore) ar fi trebuit să dea de gândit autorităților care puteau să cerceteze ce s-a întâmplat.

„Ce-ai avut, bă, cu nașul?”

Relațiile dintre Iacob Ștefan Palade și clica formată în jurul lui s-au tot deteriorat în timp. De când Miron Mitrea și-a exprimat deschis opțiunea pentru intrarea sa în politică, rămânând totuși în fruntea CNSLR - Frăția, între cei doi a izbucnit deschis conflictul. După tratativele cu PDSR, despre care am relatat într-un număr anterior, dl Palade i-a cerut în repetate rânduri lui Mitrea să se retragă din funcția de președinte al CNSLR - Frăția. De atunci, oamenii lui Mitrea au început să-i facă domnului Palade tot felul de greutăți.

În vara lui '94, apare în România liberă un articol despre cele 4 case deținute de Miron Mitrea. În sediul FSSR din strada Anghel Saligny, adunați în ședință de urgență, apropiații lui Mitrea au ajuns la concluzia că domnul Palade este, probabil, cel care a dat redactorilor sus-amintitului cotidian informația despre casele lui Mitrea. Când se pregătea să intre în biroul său, domnul Palade a fost oprit de către Huidiu Gheorghe, unul dintre „fani” lui Miron Mitrea, și întrebat: „Ce-ai avut, bă, cu nașul?”. Huidiu n-a mai așteptat răspuns, ba chiar s-a gândit să aplice bătăia ca metodă de luptă sindicală.

Domnul Palade a primit o serie de lovituri în cap și în zona rinichilor, a fost doborât și lovit cu violență de un calorifer. Înfierbântat, Huidiu a scos în cele din urmă un cuțit cu buton, având intenția de a-l folosi!

În ultimul moment, o femeie de serviciu, care a apărut pe culoar, l-a pocnit pe Huidiu cu un teu și astfel domnul Palade a scăpat cu viață.

Cu toate că a trecut mai bine de un an de la incident și domnul Palade a rămas cu destule sechele în urma multiplelor traumatisme suferite, Gheorghe Huidiu n-a pățit încă nimic. Huidiu este recidivist, există certificat medico-legal și proces verbal întocmit de Poliție, dar procesul pe care domnul Palade l-a intentat se desășoară cu inculpatul în stare de libertate.

(Va urma)

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Exterminarea geologiei românești

□ Zăcămintele Bucovinei sunt abandonate în favoarea celor de la Krivoi Rog

Destinul postrevoluționar al geologiei din Bucovina reprezintă încă un dosar din mii de pagini ale Istoriei Ingenuncherii neamului de către ocupanții... români, aflați în așteptarea unor evenimente mai favorabile la Moscova pentru a ne pune din nou pumnul în gură. Până atunci, ei ne vor încânta cu „victorii” diplomatice obținute pe terenul de tenis...

Nu credem să existe o acțiune mai nocivă pentru viitorul geologiei românești decât transformarea unui institut de prospecțiuni și explorări geologice într-o societate comercială! Așa s-a întâmplat cu S.C. Geomold SA din Câmpulung-Moldovenesc, care în 2-3 ani a fost pusă pe butuci, devenind o unitate falimentară. Au fost abandonate numai în Bucovina imense zăcămintele minerale, pentru ca „exterminatorii” din fruntea statului să se îmbogățească prin mijlocirea unor importuri cu efecte dezastruoase pentru economia națională. Astfel, deși la Delnița s-au descoperit importante zăcămintele de fier, cercetate încă din 1969, în anul 1990 s-au sistat lucrările, dispunându-se inundarea zăcămintului și trecerea lui în conservare. Guvernării noastre au decis că este mult mai „rentabil” să importe fier din America de Sud și Australia, ori să pompeze în continuare sute de miliarde de lei pentru construcția fantomaticului combinat de la Krivoi Rog din Ucraina.

În anul 1981, dl inginer Ioan Tănăsescu de la SC Geomold a semnalat și prezența baritinei în zăcămintele de la Delnița, estimată la circa 2.200 mii tone la puțul I și circa 80-100 mii tone la puțul II. Zăcămintele asemănătoare mai există în

lume doar la Rudabanya (Ungaria) și la Rudmany (Cehia), care au fost exploatate cu rezultate de excepție pentru economia țărilor respective.

Un alt zăcămintă abandonat, studiat încă din 1870, îl reprezintă serpentinitele de Breaza, rezervele fiind de ordinul milioanele de tone, dispuse pe un aliniament de 7 km, având o lățime de circa 500 metri. Aceste roci de origine vulcanică sunt serpentinite mobile, asemănătoare cu marmura neagră, având o valoare ornamentală de excepție, ca urmare a combinației culorilor de negru-verde, cenușiu-verde cu verde intens în sistem celular și a irizațiilor date din reflexia sub unghiuri diferite a luminii. Ele ar putea fi utilizate ca rocă ornamentală, iar deșeurile ca amendament în agricultură (pentru culturi de sfeclă). Inimosul inginer geolog Ioan Tănăsescu demonstrează recent că zăcămintele respective conțin minereu de crom în cantități mari cu un procent ridicat de Cr₂O₃ (48,9%), adică un conținut similar cu al celor mai importante zăcămintele din lume (Rusia, Rhodesia, India, Turcia, ș.a.).

CONSTANTIN SEVERIN ■

Evadarea din comunism

VASILE MOTRESCU

□ Filmul închinat eroului martir al Rezistenței din munții Bucovinei va fi prezentat la Sighet, în ziua de 10 iunie

Puțin cunoscut este faptul că în Bucovina a fost creată matricea originală a unei forme de rezistență armată împotriva comunismului care a căpătat apoi un caracter național. O lectură atentă a istoriei noastre, realizată fără ochelarii tanchiștilor sovietici, ne duce la concluzia că pilonii morali ai acestei nesupunerii au fost Patria, Regele și Credința creștină.

Vasile Motrescu

În luna martie 1944, trupele sovietice ocupă orașele Cernăuți, Rădăuți, Suceava și zeci de comune, oprindu-se în fața Obcinei Mari, unde era organizată apărarea româno-germană. Ulterior satele de pe linia frontului au primit ordin de evacuare. Câteva mii de localnici, după ce și-au îngropat o parte din alimente și lucruri, s-au retras pe fâșia împădurită de 10-12 km dintre cele două fronturi. Stăpânii de puternice sentimente anticomuniste și antisovietice și speriați de spectrul deportării, ei au preferat această soluție riscantă. Majoritatea bărbaților erau înarmați, fiindcă braconajul era destul de răspândit. Și-au improvisat colibe grupate pe sate și familii, locuite de 15-20 de adulți și copii. Mai târziu, alimentele fiind pe terminate, au fost nevoiți să coboare în cete înarmate pe la casele lor, pentru a-și aduce noi provizii. Pentru că multe gospodării erau deja în spatele frontului și armata sovietică avea numeroase avanposturi, ciocnirile erau inevitabile. Primele gloanțe le-a tras Gheorghe Motrescu din Vicovu de Jos.

Acești bucovineni au creat treptat o mișcare de partizani spontană, care a produs pierderi în rândul inamicului din acel moment. După represiile, rușii au dat foc satelor de pe linia frontului, transformând frumoasele gospodării din Țara Fagilor în ruine calcinate. Aceste fapte i-au îndârjit și mai mult pe țărani deveniți ad hoc luptători de gherilă împotriva ocupanților bolșevici. Acțiunile lor deveneau tot mai insistente și periculoase. În replică, sovieticii au inițiat un atac cu efective superioare și sătenii au fost obligați să se retragă. Mai mulți copii, unii nou-născuți, au pierit în timpul acestei retrageri precipitate prin locuri accidentate. Ajungând în zona frontului româno-german, ofițerii de aici au fost surprinși să afle că acești țărani înarmați au înfruntat inamicul. Din rândurile lor au fost alcătuite printre primele grupuri de gherilă în munți ale Armatei Române.

În continuare în munți, fiind conștienți că NKVD-ul nu-i va ierta pentru pierderile mari aduse Armatei Roșii. Ei au alcătuit astfel primele grupuri de rezistență armată împotriva comunismului din România. Lor li s-au alăturat mai târziu „Sumanele Negre” (cu o existență efemeră), „Gărzile Decebal” (lider Gheorghe Vasilache), „Arcașii lui Ștefan cel Mare” (lider Gavril Vatamaniuc) ș.a.

Cu unele excepții, luptătorii din munți au fost mai mult niște evadați din comunism, prometeicii depozitari ai patriei morale, decât niște agresori ai acestui sistem infernal care a aruncat în abatoarele morții peste 500.000 de români. Fiind puțini, rezistența lor a avut un caracter pur defensiv, principala luptă ducându-se cu ei înșiși, cu forțele naturii și singurătatea. A fost mai ales o confruntare cu valoarea de simbol pentru păstrarea verticalității și a valorilor tradiționale, într-o vreme în care scara virtuților neamului nostru a fost grav avariata de invazia diavolilor roșii. Aceștia au corupt conștiințele și au tras în infern mii de con-

cuți pe frontul de răsărit în calitate de caporal de artilerie la vânătorii de munte, el a devenit unul dintre cei mai redevabili partizani din grupul lui Cenușă. A revenit acasă din munți abia în 1946. Până în anul 1949, când a început un nou val de arestări, și-a întemeiat o familie cu doi copii, lucrând ca muncitor forestier la o fabrică de cherestea. Această perioadă a fost singura oază de lumină din viața sa, deoarece la 10 aprilie 1949 a fost nevoit să fugă din nou în munți, înarmat cu o pușcă de tip Z.B.

La începutul lunii iunie 1951, Vasile Motrescu s-a predat securității, deoarece rudele sale au fost amenințate cu deportarea în Bărăgan. Au fost arestate aproape 100 de gazde, care au fost condamnate la 6-8 luni închisoare. Pentru a-și proteja probabil familia de eventuale represalii, el acceptă pactul cu diavolul. I se propune, prin urmare, să lucreze cu o echipă de trei agenți ce aveau misiunea să lichideze grupul lui Ion Gavrilă din Munții Făgărașului. Dar, în momentul întâlnirii cu frații de suferință, bucovineanul

îi divulgă pe securiști și-i imobilizează împreună cu luptătorii din Făgăraș. În mod surprinzător, după ce le salvează viața acestora se reîntoarce la securitate, plin de sânge. Se automutilase, izbindu-se de stânci. A fost anchetat și trimis în Bucovina cu misiunea de a distruge grupul lui Gavril Vatamaniuc. Ajuns aici, Vasile îi spune fratelui său Gheorghe: „Decât să mor la zid, mai bine mor împușcat în pădure.” Între 1952 și 18 ianuarie 1955 acționează împreună cu grupul lui Gavril Vatamaniuc. Prin sentința nr. 969 din 30

Maria Motrescu nu mai poate să vorbească. Amintirile frumoase ale celor trei ani cât a stat împreună cu soțul s-au dizolvat complet în cei 40 de ani de suferințe care au urmat. Nu mai vrea să-și amintească nimic, o tăcere înspăimântătoare i s-a așternut pe fața chinată și în suflet. Viața ei a devenit o pădure întunecată fără rădăcini, pentru că nu cunoaște nici acum locul unde zac rămășițele pământești ale lui Vasile.

Umbrele tenebroase ale securității l-au ținut în lanțuri invizibile și pe fiul ei, George. Distrus psihic de către tortionarii suceveni prin administrarea unor droguri cu efecte nocive pe termen lung, el nu a îndrăznit să-și părăsească curtea casei părintești decât la câțiva ani de la căderea comunismului. Nici acum nu îndrăznește să spună ce i s-a întâmplat, să dea numele călăilor săi. Se teme și de o boare de vânt. Nu a întâlnit niciodată cuvântul iubire. Sora sa, SILVIA, a trebuit să-și schimbe numele pentru a fi acceptată să-și continue studiile la liceu, deși învăța foarte bine. Numele Motrescu devenise un sinonim al anticomunismului.

Valeria Sîlcă, ultima gazdă a lui Vasile Motrescu, condamnată la muncă silnică pe viață. „Nu regret nimic. Prin el am cunoscut pe Dumnezeu”

frați, deveniți unelte oarbe ale represiunii, într-un regim antinațional, de teroare și jaf. Niciodată în istoria noastră nu a fost atinsă o atât de netă opoziție între bine și rău, asemănătoare cu cea din celebra frescă de pe peretele nordic al mănăstirii Sucevița.

Acești partizani ai purității morale nu-și făceau un scop din suprimarea fizică a securiștilor care-i hăitau, deși ocazii au existat cu dulumul. Numai în situații disperate, atunci când exista o altă soluție, apăsau pe trăgaci. O făceau și atunci cu o strângere de inimă la gândul că ar putea ucide niște tineri nevinovați, care-și satisfăceau serviciul militar la trupele de securitate.

„Decât să mor la zid, mai bine mor împușcat în pădure”

Născut pe 20 octombrie 1920, Vasile Motrescu din Vicovu de Jos a intrat în vâtoarea tinereții ca un luptător dotat cu excepționale calități fizice și psihice și a sfârșit ca un iluminat mistic. După doi ani petre-

iulie 1956, dată de către Tribunalul Militar București, Vasile Motrescu este condamnat în contumacie la moarte prin împușcare. În acel moment se afla ascuns la Gavril Sfichi din Gălănești, la numai 12 km de sediul securității din Rădăuți. A stat aici aproape doi ani și jumătate, perioadă în care a fost căutat în munți de batalioane ale trupelor de securitate. Descoperit pe data de 14 ianuarie 1958, a fost executat în penitenciarul din Botoșani la 29 iulie 1958. Gazdele sale, Valeria și Gavril Sfichi au fost condamnate la muncă silnică pe viață. Rația sa zilnică din ultimele săptămâni de viață era compusă dintr-o cană cu ceai rece și zeci de rugăciuni fierbinți. Evadat prin credință dintr-unul din cele mai opresive sisteme din istoria omenirii, Vasile Motrescu a reușit în final să ajungă la capătul scării virtuților. În acel moment nu mai era decât o făptură spiritualizată, aproape imponderabilă, o alcătuire din piele și oase, învăluită într-un costum popular bucovinean, devenit prea larg.

CONSTANTIN SEVERIN ■

Știau că NKVD-ul nu-i va ierta

În Obcina Mare începuse deja să acționeze primul grup, format din 22 de luptători conduși de Vladimir Macoviciuc din Voitin. Excelent instruiți la un centru special din comuna Sadova de către ofițeri români și germani, partizanii bucovineni atacau prin surprindere avanposturile sovietice. Ajutați adesea cu informații de numeroși copii, care jucau rolul unor cercetași avansați, ei au reușit să prindă 300 de parașutiști ruși și să lichideze aproape întregul Stat Major sovietic de pe linia frontului. De o eficacitate ieșită din comun a fost și grupul condus de Constantin Cenușă din Putna, din care făcea parte și Vasile Motrescu, protagonistul acestui film-mărturie, care nu-și propune o privire exhaustivă asupra rezistenței din Bucovina.

După 23 august 1944, numeroși luptători din echipele conduse de Macoviciuc și Cenușă au rămas

Turnul Babel

Centrifuga iugoslavă

Președintele Clinton a punctat într-un discurs mai articulat decât altele „centrifuga iugoslavă”. Mai bine mai târziu decât niciodată și la Washington s-a înțeles că dacă nebunia din fosta Iugoslavia este lăsată în voia ei, riscul de internaționalizare a conflictului devine o realitate. Principiul deplasării în zonă a unor forțe americane este, în sfârșit, operațional. La rândul său, secretarul general al ONU, Boutros Ghali, a „împins” membrii Consiliului de Securitate în direcția asumării unor responsabilități imediate. Între timp sârbii și musulmanii se măcelăresc cu frenezie. Primii au acceptat, în plină recrudescență a războiului, să... negocieze. Să mai notăm că reprezentantul american în grupul de contact îl presează pe Milošević să recunoască Bosnia în schimbul relaxării embargoului. Toate aceste elemente puse cap la cap atestă că „târuguiala” fierbinte din Iugoslavia a atins punctul critic. Toată lumea e pusă cu spatele la zid. A sosit momentul marilor clarificări. Război general sau pace locală?!

Cauză și efect

Ministerul român de externe și-a manifestat surpriza în legătură cu proaspăta doctrină lansată la Budapesta potrivit căreia integrarea țărilor răsăritene în NATO se va face gradual sau, cum se spune, în mai multe viteze. Unii vor intra în NATO accelerat, alții lent, iar alții, de ce nu?, deloc. Surpriza ministerului român este elegantă, diplomatică, saturată de curtoazie. De fapt, termenul onest ar fi de „stupoare”, dar un asemenea limbaj nu este oportun în actualul context extrem de alunecos. Adevărul este că nu avem de luptat cu exigența diabolică a Bruxelles-ului și nici cu sabotajele viclene ale unguirilor, ci cu propria noastră imagine externă. Ea nu este fabricată de alții, ci de noi înșine și nu de simplii cetățeni, ci de exponenții puterii și ramurile parlamentare care bat tobele naționalismului și extremismului de cea mai joasă speță. Cum se poate imagina că mesajele tulburi venite de la București, fanfaronada pășunistă și urletele antieuropene să nu fie recepționate și stocate în centrele de decizie ale integrării? Așadar, „surpriza” comandamentului diplomației românești își găsește motivația pe malul Dâmboviței și nu în altă parte. Rezultatul politicii crăcănate (cu un picior în Vest și altul la Moscova) este, așadar, acesta. Surpriză? Care surpriză?!...

Ceață în Cecenia

Negocierile între reprezentanții generalului Dudaev și ai puterii federative de la Moscova s-au desfășurat sub patronajul înalt și inutil al OSCE. Ele s-au soldat cu un eșec ceșos din care rezultă că ambele părți iubesc pacea, dar preferă războiul. Normal, Moscova nu poate admite precedentul cecen, iar cecenii par să nu admită o soartă de sclavi. Până la soldarea metodei de abordare a acestui nod gordian combatanții se confruntă cu o duritate în continuă creștere. Una dintre ultimele cărți, reținute, până acum, în mână, la dispoziția „independenților” este declanșarea unui război terorist de atentate și hold-up-uri pe teritoriul Rusiei și cu precădere în marile orașe. Aceasta ar fi faza ultimă a zăpăcelii și, desigur, cea mai spectaculoasă...

RADU BUDEANU ■

Ce aude unicornul

UDMR - „stat în stat”?!

Sunt destule temeiuri să se afirme că relațiile dintre România și Ungaria tind să se așeze într-o matcă normală. Se lucrează la tratatul de bază româno-ungar și există posibilitatea ca el să fie semnat destul de curând, poate chiar în decurs de o lună. Nici în privința aderării la NATO nu se întrevede o discriminare reală între România și Ungaria. În ciuda omiterii de către dl Voigt a numelui țării noastre de pe lista de priorități la primirea de noi membri în Organizația Atlantică, ideea ce se conturează este că România și Ungaria vor intra în NATO în același timp. Pornind de la aceste elemente, unii au emis părerea că, în pofida celor petrecute la congresul UDMR de la Cluj, nu merită să ne luăm de piept cu UDMR și cu extremiștii maghiari din Ungaria și din alte părți. Noi, românii, să ne vedem de treabă cu demnitate, potrivit zicerii „Căinil latră, caravana trece”, cum am făcut și până acum.

În realitate, luarea de poziție fermă din partea factorilor politici de răspundere din România este mai mult decât necesară (de altfel, s-a și făcut acest lucru, mai ales prin declarațiile de săptămâna trecută din parlament, dar eu am în vedere nu izbucniri determinate de un eveniment sau altul, când ajunge cuțitul la os, ci o practică permanentă). Lipsa de ripostă românească va fi considerată - cum a fost și până acum - de activul UDMR ca un semn de slăbiciune, de indolență, de „lasă-mă să te las”, de incompetență, de teamă, iar străinătății îl va fi prezentată ca o dovadă că românii n-au argumente și că deci ei, ungurii, au dreptate. Dar mai ales riposta românească este necesară din cauza gradului real - și mare - de pericol pe care comportarea aberantă a UDMR îl prezintă pentru România și pentru stabilitatea și pacea în lume. S-a văzut acest lucru foarte clar cu prilejul congresului UDMR de la Cluj.

Congresul a dezvăluit lumii ce este de adevăratelea UDMR și ce vrea el, cu toate că au fost puse și aici în lucrare toate trucurile, tertipurile și șmecheriile cunoscute (comedia cu „moderații” și „radicali”, traduceri „neoficiale” ori lipsa traducerilor - ca să se poată ulterior retracta sau susține că traducerea a fost greșită ori

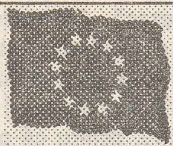
că românii „n-au înțeles” ce-au vrut ei să spună - tactica „pașilor mici” ș.a.). Precizez și în acest loc că nu confund pe maghiarii obișnuiți de la noi, cu care românii au trăit în pace și s-au înțeles, cu UDMR, care caută să le impună maghiarilor din România acțiuni și obiective aventuriste, pe care aceștia nu le doresc. Cu o trufie și o aroganță maladive (care, în treacăt fie zis, n-au mai multă îndreptățire decât titlul de „rege” al lui Cloabă), cu o uimitoare lipsă de responsabilitate politică și de control al comportamentului, cântând în inima României imnul unguresc și desfășurând steagul unguresc, liderii UDMR s-au întrecut în a sfida, considerând că este valabil și adevărat numai ceea ce vor ei. Restul lumii - să se alinieze.

Evident, străinătatea n-are cum să susțină revendicări ce pot dinamita situația politică din zonă și de pe continent (ajunge o Bosnie). Ca urmare, Tökes a constatat din partea SUA (ca și din partea altor țări, inclusiv a Ungariei) o „repulsie” față de autonomia teritorială clamată de UDMR. Nu doresc? Treaba lor, și-a zis Borbely Ernő; maghiarii din România „sunt stat în stat” și deci „nu interesează dacă Occidentul recunoaște sau nu această formă de autonomie.” N-are decât Occidentul, atât statele cât și organismele internaționale, să se cupleze la ideologia și programele UDMR, să-și adapteze legislația nevoilor UDMR. Să se alinieze și România.

România să-și modifice Constituția și legile în sensul programului UDMR. Se umblă cu pârre mincinoase și cu jalbe pe la toate porțile: să nu ni se mai dea clauza, să fim monitorizați, să fim dați afară din Consiliul European, să nu fim primiți în NATO, în Uniunea Europeană, să nu ni se dea credite, să nu vină investitori etc.

Făcând toate acestea, UDMR se prezintă ca un focar pe trupul României, dar și al Europei, al mapamondului. În care caz, se știe prea bine, dacă toate terapiile obișnuite nu dau rezultate, se recurge la bisturiu.

ION D. GOIA ■

EUROPA de la Vest la Est

Cine intră pe ușa NATO?

□ O întrebare deocamdată fără răspuns pentru București

Reuniunea de la Budapesta a Adunării Parlamentare a Atlanticului de Nord a avut o mare valoare simbolică și politică. Simbolică pentru că, fiind prima întrunire a NATO într-o capitală a unui stat membru al Alianței, a însemnat un semnal elocvent că intenția extinderii NATO va fi menținută în pofida obstrucțiilor repetate și perseverente ale Moscovei. Valoarea politică a acestui conclave atlantic a fost dată de felul în care s-a schițat această extindere care întreține suspansul în ce privește viitorul ei. Cum se știe, documentul prezentat de Karsten Voigt, președintele în exercițiu al Adunării, s-a referit la posibilitatea reală a aderării de noi membri din fostul spațiu sovietic, dar de pe această listă a lipsit România, ca și țările baltice. Reacția parlamentarilor noștri, din Opoziție, a pus oarecum lucrurile în termenii reali, argumentându-se de ce este contraproductivă din punct de vedere politic chiar pentru Alianță ignorarea României și a altor state dincolo de „spațiul Vișegrad”. Cert este că în documentul final nu se face un calendar al primirii și nici nu se operează nominalizări de preferințe. Dar nu este prima dată când România primește asemenea semnale de izolare sau marginalizare în procesul de integrare în structurile euroatlantice. Este de ajuns să amintim că

exact în zilele în care avea loc reuniunea NATO, tot în Ungaria, pe malul lacului Balaton, se întâlneau șefii de stat din regiunea central-europeană, incluzând Italia și Austria.

Toate aceste omisiuni, vorba lui Freud, te duc cu gândul la crearea unui complex, al refuzării României. Nu mai pomenim acum de cauzele interne ale unei asemenea situații: poziția mereu defensivă a diplomației noastre, modul neconvincător în care se realizează tranziția spre o societate democratică și la economia de piață etc. În cazul de față este însă vorba și de reiterata atitudine a Occidentului de a nu supăra prea tare Moscova, care a acceptat în sfârșit parteneriatul pentru pace, dar spune apăsat Niet extinderii spre Est a NATO. Degeaba se iluzionează vociferanții noștri parlamentari, gata să se ia de gât cu lideri de la Moscova: punctul lor de vedere este luat în seamă de Occident. Vestea bună ar fi însă că SUA, după ce președintele Clinton spunea la reuniunea OSCE tot din capitala ungară că nu va îngădui nimănui să-și exercite dreptul de veto în privința extinderii NATO, se mențin în continuare consecvente, la nivelul declarațiilor oficiale, în susținerea includerii pe lista viitorilor membri ai Alianței a fostelor satelite ale Moscovei. Punct de vedere care a fost de

altfel unul dintre contraargumentele delegației române, alături de cele legate de poziția geostrategică a țării și de faptul că România poate fi nu numai „consumatoare” de securitate dar și „producătoare”.

Dar cum subiectul NATO pare să determine „topul” problemelor și priorităților politice ale României, iată că la reuniunea Consiliului Ministerial al Alianței din localitatea olandeză Noordwijk, ministrul de externe al României a prezentat argumentele istorice, politice, strategice care ar putea constitui prin ele însele un „lobby” eficient în favoarea candidaturii noastre. Dar nu și suficient, trebuie adăugat imediat, pentru că trebuie luați în calcul și factorii externi amintiți și felul cum știm să ne apărăm poziția. Dar dacă pe de o parte diplomația este împinsă să susțină un anumit mesaj, în Parlament se întâmplă lucruri cel puțin stranii: Gheorghe Dumitrașcu, parlamentar pedeserist, folosește un limbaj irreverent față de NATO pentru acțiunile din Bosnia, iar PSM strâmbă din nas îndemnându-ne la politica pașilor mici (și prudenți). Chestie de interes național și de... Moscova.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Mileniul trei fără un sfert Balul general

Nu abilitatea diplomatică și nici coerența strategică au fost elementele care au gătit Tratatul de la Varșovia sau CAER-ul. Comuniștii au fost învinși de comunism. Sistemul de a centraliza o iluzie s-a dovedit cel mai impecabil mecanism care a putut genera autodizolvarea piramidei totalitare. Politicienii occidentali s-au bucurat prea repede în 1990 când au avut perspectiva globală a dezarticulării Estului. Ei și-au prelungit starea de euforie și un an mai târziu, când exportatorul de perestroikă a sucombat la rândul său. Neînțelegerea proceselor reale din Răsărit a sedimentat în Apus o nouă utopie: fostele țări socialiste ofensate de o lungă dictatură se vor arunca în brațele capitalismului cu o precipitare demnă de o reacție normală. Reacția nu a fost normală și iată că, după un cincinal de experimente dramatice, comuniștii conduc din nou para-da.

Fidel Castro a sintetizat, cu o paranoică simplitate, întreaga problemă, lansând lozincă: „Spre socialismul real prin economia de piață”. Această formulă, de un cinism colosal, exprimă lapidar adâncimea capcanei în care a intrat Occidentul. Ea a început să se profileze o dată cu refacerea inversă a principiului dominoului: în 1989 dictaturile comuniste au căzut succesiv și vesel (cu excepția României), într-un climat de bal general european. Puțin timp după aceea, piesele dominoului s-au ridicat una după alta. Comuniștii lăsați pe burtă s-au ridicat în condiții de alegeri libere și democratice. Apusenii nu vor înțelege în vecii vecilor cum a fost posibil ca sclavii să-și fi pus în jug capetele, prin voință proprie, în circumstanțele abolirii sclavagismului. Revenirea stângii în Polonia, Ungaria, Bulgaria, Slovacia, România sau țările baltice s-a conturat sub privirile uimite ale Occidentului incapabil să gireze o piață politică atât de turmentată. Premierul estonian remarcă semnificativ că „noul guvern nu va mai fi ostaticul unei gândiri conform căreia situația anterioară celui de-al doilea război mondial trebuie restaurată sută la sută.” Firește. Raporturile cu Moscova se vor îmbilânzi, privatizarea se va încetini, protecția socială de tip socialist își va reintra în drepturi... Se va restaura nu ce este în sensul naturii, ci ce este în contra ei.

Fenomenul înghețării năzuințelor din 1989 domină întregul Răsărit creditat de Occident, bandajat de Occident și invitat de același Occident să fie cumințe, stabil, liniștit... Nu e de mirare că sondajele americane îi conferă lui Clinton cea mai proastă poziție din ultimii 50 de ani a unui președinte american, în ceea ce privește abordarea politicii externe. Occidentul a avut la îndemână Răsăritul și l-a scăpat în doi timpi și trei mișcări. Balul ar fi fost prea mare pentru niște cancelarii atât de placide...

RADU BUDEANU ■

Modernizarea transporturilor feroviare este esențială pentru o țară industrială

6 iunie este Ziua națională a Suediei. Păstrând proporțiile, problema cu care se confruntă această țară o dată cu integrarea în Uniunea Europeană pot prezenta interes pentru România, în perspectiva mult doritei integrări similare a țării noastre, într-un viitor, e drept, nu foarte apropiat. Aflată în aceste zile la București, distinsa noastră colaboratoare din Stockholm, dna Silvia Constantinescu, ne oferă un punct de vedere referitor la această temă.

Suedia trece prin cea mai mare criză economică din istoria ei modernă, cu toate acestea se angajează la un proiect deosebit de costisitor, modernizarea transporturilor. Acest proiect este cea mai mare investiție pe care o face Suedia în următorii 10 ani (1994-2003) și va costa peste 98 miliarde de coroane, la care se speră și o contribuție din partea Uniunii Europene. Guy Ehrling, director executiv al RAIL FORUM SWEDEN consideră că „este deosebit de important pentru economia suedeză să efectivizeze, să dezvolte tehnic și să facă atractive transporturile pe căile ferate, care sunt deosebit de importante pentru industria suedeză. Investițiile în modernizarea transporturilor feroviare se vor ridica la peste 38 de miliarde de coroane, dintre care 30 de milioane numai pentru cercetare”.

L-am întrebat pe Tom Rosander, șeful studiului DEZVOLTAREA TRANSPOR-

TURILOR SUEDEZE, care s-a dezbătut recent, dacă Suedia își poate permite acum, când trece prin criză economică, acest proiect costisitor? „Suedia trebuie să-și permită modernizarea transporturilor feroviare dacă vrea să continue să fie o națiune industrializată. Acum, când Suedia a intrat în Uniunea Europeană, trebuie să-și reînnoiască infrastructura”.

„Cum vezi rolul transporturilor feroviare în economia românească”, l-am întrebat pe Tom Rosander. „România trebuie, indiferent cât de mult costă, să-și modernizeze transporturile în general și căile ferate în special. Și această modernizare trebuie începută cât se poate de repede, pentru că acestea sunt cu atât mai importante cu cât o țară se găsește situată periferic față de UE. Pe de o parte statul trebuie să investească, pentru a dezvolta tehnica și cercetarea în transporturile feroviare, care sunt deosebit de importante pentru viitorul României ca națiune industrială. Industria suedeză este dispusă și are și resurse pentru a colabora cu România într-un proiect de cercetare. Sunt desigur multe întreprinderi suedeze care au capacitatea tehnică și sunt interesate într-o colaborare cu România. Pe de altă parte este absolut necesar ca guvernul și conducătorii țării să-și asume răspunderea și să accepte un nou sistem de gândire, adică acela ca întregul sistem de transporturi să funcționeze unitar, pentru că există diferențe de standard între transporturile rutiere, pe apă și cele feroviare. Acestea trebuie să fie corelate, în interesul dezvoltării economice viitoare a României. De fapt, această corelare a transporturilor este la fel de importantă pentru orice țară industrială”.

Laboratorul măcelului

Bătălia pentru Europa se dă în Bosnia

□ Se așteaptă reacții occidentale dure

Evenimentele din Bosnia din ultimele două săptămâni au ajuns în topul absolut al mijloacelor de comunicare de pretutindeni. Motivul este dureros de simplu: prin escaladarea conflictului și radicalizarea pozițiilor unora dintre beligeranți este posibil să se producă o explozie de proporții, în care este angajat însuși viitorul Europei.

Încheierea termenului de patru luni a acordului de încetare a focului în Bosnia a determinat o rebarbare precipitată și tot mai dură a ostilităților. Fiecare parte a acuzat pe cealaltă de reînnoirea ostilităților. Îndemnați la reținere, sârbii bosniaci trec din contră la atacuri masive asupra orașului Sarajevo, soldate cu zeci de morți. După ezitări penibile, avioane de luptă americane din forța NATO lecolează de pe aeroportul Avelino și bombardează poziții militare bosniace, inclusiv depozite de muniție din Pale, capitala așa-zisei Republici a sârbilor bosniaci.

Împinși cu spatele la zid și nemaiavând nimic de pierdut, dar simțind și slăbiciunea Occidentului, sârbii ripostează nu numai bombardând enclavile musulmane, dar uând și 160 de ostatici din rândul căștilor albastre, în principal din contingentul francez. Mai mult decât atât, la fel ca Saddam Hussein în războiul „Furtuna Deșertu-

lui”, sârbii anunță că sunt decisi să-și folosească pe ostatici ca scuturi umane împotriva eventualelor noi raiduri ale avioanelor NATO și arată întregii lumi soldații din „căștile albastre” legați de stâlpi sau de clădiri.

Occidentul încearcă să riposteze, dar ca de fiecare dată, nu se trece mai departe de un război al vorbelor. Șefii de guvern german și britanic îi cer lui Elin să intervină, acesta promite să facă ce poate, dar se arată nemulțumit că Moscova nu a fost consultată înainte de raidurile NATO. Franța tună și fulgeră, văzând că e pusă să scoată castanele din foc, iar Washingtonul deplasează spre Adriatică o parte din forța sa navală din Mediterana și anunță chiar că este dispus să trimită un comando pentru eliberarea ostaticilor.

Acest scenariu coșmaresc arată însă că Europa este împinsă în față să rezolve singură situația din

Bosnia. Liderul sârb Milošević arată că este dispus să recunoască Bosnia în schimbul slăbirii embargoului împotriva Belgradului, dar este sceptic în rezolvarea situației de la Sarajevo. SUA nu vor de fapt să se implice mai mult în acest război, iar Rusia nu face nimic atâta timp cât glasul său de mare putere este desconsiderat.

Adevărul este că Bosnia a devenit laboratorul unde se construiește viitoarea configurație politică a Europei, pentru că deznodământul în această problemă va da câștig de cauză celui sau celor care vor avea un cuvânt greu de spus în viitor pe acest continent. Deocamdată se joacă pe ascuns, cu cărțile acoperite, cu riscul însă ca acest conflict să se prelungească la nesfârșit. În același timp, atât NATO cât și ONU se simt umilită și desconsiderate, iar pentru a nu-și pierde complet credibilitatea este posibil ca și ele să-și radicalizeze poziția. Intransigența părților face tot mai dificil dialogul, iar pacea devine un vis prea îndepărtat.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Brațul lung al „lovituței”

Guvernul Văcăroiu — „sugrumatorul” de primari

□ „Faima” sa a explodat la Strasbourg săptămâna trecută

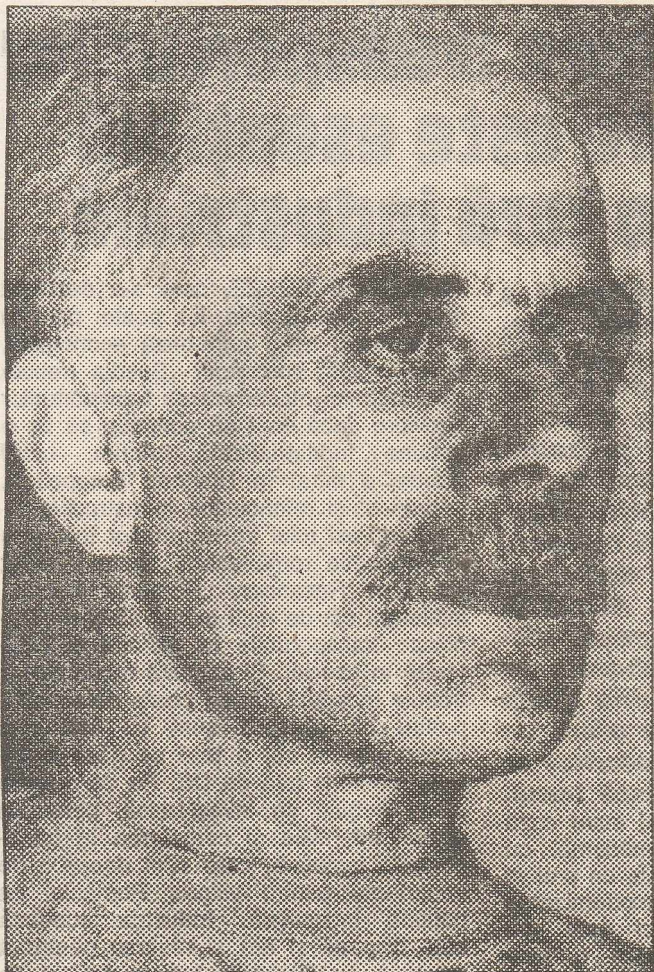
Ori de câte ori vin delegații de la Consiliul Europei sau de la UE, reprezentanți de frunte din Palatul Victoria se dau de ceasul morții să demonstreze cât sunt ei de pro-europeni și cât de mult se străduiesc să alinieze România la standardele europene. Dar imediat după ce pleacă aceste delegații se face tot ce se știe cu aerul că „i-am dus și de data aceasta”: privatizare loc, reforma instituțiilor și a legislației, un pas înainte și doi înapoi etc.

După același scenariu a acționat Puterea și în cazul primarilor. Întrucât în alegerile din primăvara anului 1992 Opoziția și-a adjudecat conducerea în multe dintre localitățile importante ale țării, PDSR nu a vrut să tolereze această „nedreptate” și în conformitate cu concepția partidului unic a început presiuni asupra primarilor și consilierilor, pe unii amenințându-i, pe alții mîndu-i. Cert este că în scurt timp 264 primari au fost demisi sau și-au prezentat demisiile, dintre care 100 au fost acuzați de diferite fărâdelegi. Multor primari - dintre care unii din orașe importante precum Brașovul - li s-a interzis accesul în instituțiile pe care le conduceau, deși învinuirile împotriva lor nu fuseseră validate juridic.

Sesizând acest flagel al căderii pe capete a primarilor aleși din România, Consiliul Europei a trimis la începutul lunii mai o echipă care a studiat problema. Săptămâna trecută, la Strasbourg au fost prezentate concluzii ale acestor constatări. Chiar dacă guvernul Văcăroiu a invocat anumite deficiențe ale legislației locale, totul părea cu ochi și cu sprâncene. Și astfel România a devenit prima dintre țările monitorizate de Consiliul Europei în legătură cu care s-a întocmit un raport de către Comisia pentru puterile locale. O întâietate nedorită și jenantă pentru guvernul de la București, chiar dacă recomandările făcute cu acest prilej au avut mai mult un rol de sfat blând pe lângă abuzurile săvârșite.

În orice caz intrarea în atenția Consiliului Europei a „pohtelor” centralizatoare ale structurilor actuale de putere de la București a avut deja un prim rezultat: numărul primarilor demisi de atunci încoace a scăzut până aproape de zero. S-o fi terminat „lista lui Văcăroiu” cu primari care trebuiau să cadă, sau au rămas numai cei bravi și care nu suflă în Front? Cum nimic nu e întâmplător...

ȘTEFAN NICOLAE ■

Acasă la domnul Stere Gulea

Am crescut într-un spațiu al toleranței

Binecunoscutul regizor și om de film locuiește într-un apartament în centrul Bucureștiului, nu departe de Piața Romană. De o modestie și o bunătate rar întâlnite, maestrul Stere Gulea ne-a povestit despre strămoșii săi aromâni, oameni care au pătimit ca și armenii, despre marile filme pe care le-a realizat și despre proiectele pe care le are, despre politică și despre tentația care-l bântuie de a nu se mai apropia de viața politică. În sufragerie, între pereții care poartă câteva tablouri ale fiicei sale Alexandra, artist plastic, printre câteva străvechi obiecte de argint, moștenire de

Familia Gulea: doamna Mihaela, conferențiar universitar la catedra de limbă franceză de la ASE, Alexandra, studentă în anul 5 la Ecole des Beaux Arts la Paris, și Matei care este la Rouen pentru „diplômes d'études d'approfondir” în geografie electorală

familie, alături de câteva fotografii ale Regelui Mihai, cam acesta a fost platoul de “filmare”, în care de data aceasta noi am încercat să fim regizorul unui film despre lumea artistului și omului Stere Gulea, aromân din apriga ramură a fârșeroților, ramură care a dat artiști, oameni de cultură și oameni de afaceri de renume.

Salonic, Cadril Dobrogea

„Sunt a doua generație n- România. Părinții mei au Grecia în Cadrilaterul rom 1921, iar în 1940 s-au Cadrilaterul ocupat în Dob comuna Ferdinand, acum Kogălniceanu. Sunt din rar șeroților, de la nord de Salo zonă care acum se cheam Bunicul dinspre mamă a avut tragică, fiind omorât împreună lui, când mama avea doar tre către greci, pentru că era u fruntașii care încercau să afir tatea comunității noastre. Prii meu trecut cunosc aceas întunecată, tragică a Balcani care, din nefericire, există și i

Aromâni înstă

„Până în 1952, când tata a tat, am avut o copilărie destu mală, fără vicisitudini. Familia era relativ înstărită, din aceas am și fost categorisiți chiaburi făcut câțiva ani de pușcărie, făcut politică. Eu știu că el e georgist, dar fără să facă politic. Tata a făcut negustorie o gospodărie frumoasă. La ni agricultura era cam pe planul ai mei au avut și ceva pământ de lotul de coloniști de 9 he reușit să adune vreo 20 de he grosul, ca să zic așa, era leg și de negustorie.”

Ostracizarea aromânilor

„Partea care ne-a fragilizat aromânii, a fost ostracizarea luarea în pușcărie a lui taică chiar puțin mai înainte, prigoana împotriva oamenilor g a celor înstăriți, în general, aromânilor, din cauza pov legionarii, pentru că, într-adevăr parte dintre ei simpatiza aderaseră la legionari. N-aș v.

Un aromân prosper din p interbelică – tatăl regizo

Flacăra BIS magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

În luptă cu boala, Ava Gardner a învins!

□ Paralizată
o vreme,
s-a ridicat din
scaunul cu roțile
pentru a juca
într-un film

Cunoscută mai ales din filmul *Capte în harem*, Ava Gardner era în anul 1987 o femeie încă frumoasă, cu trăsăturile fine. Dar deodată, pe când se afla la Londra, a simțit dureri în piept însoțite de o tuse răcoasă, ce o deranja fără încetare. Abia în așa măsură încât nu mai putea urca nici câteva trepte. Continua să fumeze câte două pachete de țigări pe zi. În fine, starea sănătății o hotărât-o să se prezinte la medic. Radiografia pulmonară i-a descoperit o tumoră suspectă. Ava s-a îngrozit. Era sigură că are cancer. A plecat în SUA și s-a internat la Saint John Hospital, în Santa Monica. Aici, timp de trei zile și-a așteptat diagnosticul. Deși amănii erau în stare proastă, Ava nu credea că are cancer. Dar tocmai când se simțea fericită că scăpase de obsesia țigărilor, un atac cerebral i-a paralizat fața, mâna și piciorul stâng. Actrița era în stare de comă. A fost o adevărată minune. A fost o minune sau o lecție extraordinară de curaj? (A. D.)

diat la spital, trecând peste fosta lor neînțelegere, care acum nu mai aveau nici o importanță. Sinatra a hotărât să se ocupe de fosta lui soție. I-a plătit cheltuielile de spitalizare și a ajutat-o în executarea exercițiilor fizioterapice. După trei săptămâni, la brațul lui Frank a schițat primii pași nesiguri. Ava a înfruntat toate etapele reeducării. După ce s-a înapoiat la Londra, în fiecare dimineață putea fi văzută în parcul de pe drum de casa ei făcând tot felul de exerciții de gimnastică în aer liber, fiind însoțită de o infirmieră, care o ajuta când se simțea oboseală. Uneori, ajunsă la capătul puterilor și al răbdării izbucnea în plâns, dar imediat își revenea spunându-i infirmierei „a fost o clipă de slăbiciune. Hai să ne continuăm munca”. În ciuda durerilor se forța să râdă. După doi ani, progresele ei a fost atât de vizibile încât Ava Gardner și-a uimit chiar și medicii, așa că a început să se gândească serios la propunerile de a juca într-un film englezesc. A fost o minune sau o lecție extraordinară de curaj? (A. D.)

Ce facem ca să trăim o sută de ani?

Pictorița Jeanne Calment este cea mai bătrână locuitoare a Franței. Ea trăiește în Arles. După ce a împlinit 122 de ani, are o viață intelectuală ce uimește pe medici. Jeanne a trăit toată viața în mediul rural, în munți și a condus un magazin cu obiecte de artă și toate cele necesare picturii. Printre cumpărători s-a numărat și celebrul pictor Van Gogh. În anul petrecuți de acesta

la Arles, în SUA, cea mai bătrână locuitoare este Fannie Thomas care a împlinit 114 ani. Azi pe Terra se găsește cam 3000 de oameni ce au atins și depășit o sută de ani, din care 65 la sută sunt femei. Majoritatea centenarilor trăiesc în regiuni rurale, deluroase sau muntoase, și-au petrecut viața în aer liber și au profesat mai ales agricultura. Și factorul eredității este hotărâtor, căci aproape toți părinții centenarilor au trăit la rândul lor o viață îndelungată și au fost ferți de boli sau infirmități grave. Printre factorii comuni tuturor centenarilor, institutul francez de gerontologie a constatat că au dus un trai liniștit, fără griji și

că toți au avut capacitatea de adaptare fiziologică și psihologică la loviturile vieții cotidiene. Majoritatea centenarilor trăiesc în aceeași localitate, pe care au părăsit-o rar și numai pentru câteva zile. Absolut toți au fost căsătorii. Regimul alimentar este cel al agricultorilor, cu consum mare de legume, fructe și lapte proaspăt. Institutul francez mai recomandă celor ce vor să atingă o sută de ani, în depună sănătate, să petreacă cât mai mult timp în aer curat, să meargă mult pe jos, să consume alimente ușor digerabile, mai ales crudități, și să aibă o activitate permanentă intelectuală și fizică.

AUREL DIANU ■

**Atenție ! Cu 500 de lei
ați plătit și FLACĂRA.
Două reviste în același preț !**

23

Loredana Groza dorește să cânte în Cecenia, la Groznîi

Până una-alta, așteaptă votarea
legii dreptului de autor

Întrebată pentru cine ar cânta, dacă ar fi să aleagă între ruși și ceceni, vedeta muzicii pop românești Loredana Groza a răspuns fără șovăire: „Eu întotdeauna am ținut cu cel care sunt necăjit, asuprit și cred că vă dați seama cu cine... Dar e greu de vorbit despre un viitor turneu în Cecenia și pentru Dudaev, dacă-l mai găsim!”

În legătură cu Festivalul Cerbul de aur, Loredana a spus că nu se știe dacă va participa: „Cariera unui solist nu ține neapărat de un festival sau nu se construiește pe baza unui festival!”

Continuare în pag. 6-7

Fotografie de FLORIN IONȚĂ ■

Cu ce-și mai câștigă românul franzele cea de toate zilele:

LUCIAN NIȚĂ

Un star al strip-tease-ului masculin

□ Probabil că mulți vor zâmbi la citirea acestor rânduri, gândindu-se că este o glumă gazetărească. Omul există, iar interviul este real.

- Scoate-ne din neștiință...

- Mă numesc Lucian Niță, am 20 de ani și, orice-ar crede lumea, sunt absolut normal. Adevărata mea meserie este cea de solist vocal, muzică ușoară. Am fost elev al Mihaelei Runceanu și sunt laureat al Festivalului Lotca de aur - Premiul Fundației pentru tineret din Brăila, în 1994. De fapt, am obținut o mulțime de alte premii, dar ce folos? La ora actuală muzica ușoară se face mai mult pe pile, pe relații. Sunt foarte puține șanse să ajungi să cânti pe scena unui teatru de revistă, așa că singura șansă o reprezintă barul. Dar și aici, să-ți pierzi nopțile pentru 6.000-10.000 de lei, nu rentează, toți banii se duc pe taxi. În zilele noastre, omul trebuie să țină cont, mai întâi de toate, de avantajul financiar al meseriei prestate. Or, muzica ușoară este plătită prost, cel puțin la debut. Tocmai de aceea m-am hotărât să fac și strip-tease. Se câștigă mult mai bine.

Continuare în pag. 6-7

Ascultați și urmați „vocea” stomacului

O carte care a stârnit un viu interes în ultima perioadă se intitulează **Scânteia electrizantă-foarță intuiției**. Subiectul a fost îndelung studiat de Shakti Gawain, psiholog american, care a publicat și un program de exerciții în șase puncte. Intuiția este considerată al șaselea simț. Se vorbește aici de o voce interioară care ne avertizează, ne previne, ne arată ce ni se potrivește, ne poate face fericiți dacă o ascultăm. Din păcate, oamenii s-au obișnuit să asculte mai mult de rațiune, neluând în seamă această voce care vine din stomac, din interiorul nostru, deci ne cunoaște foarte bine.

O persoană convinsă pe propria piele de cele menționate în carte este cunoscuta actriță Meryl Streep, care, după ce la 17 ianuarie casa i-a fost zguduită de cutremur, și-a adus aminte de profeția făcută din burtă de colega ei, Shirley McLaine, care ascultându-și glasul interior a plecat într-un loc mai sigur, la New York. De atunci, Meryl dă mai multă atenție problemelor de acest gen.

Presimțire, premoniție, inspirație sau sentimentul provenit din zona stomacului sunt diferitele denumiri date unui singur lucru, o stare de care cei care au ținut seama au avut numai succese. Steven Spielberg, cunoscutul regizor, mai ales pentru premiul său film **Lista lui Schindler**, spunea referitor la această problemă: „Am avut și am o bună intuiție... Filmele le fac la fel de spontan ca și un copil care se joacă în grădina sau ca un superman”.

„Izvorul celui mai adânc adevăr al personalității dv. poate fi găsit după câteva exerciții”, spune cu siguranță psihologul american Shakti Gawain. Vă propunem să încercați următorul program în 6 puncte:

1. Pentru luarea unor hotărâri rapide: mergeți la un restaurant și așezați-vă la prima masă care vă cade sub ochi; alegeți ceva de mâncare în 10 secunde.

2. Dresăți-vă vocea interioară: încercați să ghiciți cine dorește să vorbească cu dv. atunci când sună telefonul sau sone-ria.

3. 5 minute schimbați în permanență programul la televizor încet, fără să vă grăbiți și priviți cu atenție. Descrieți ce se întâmplă.

4. Citiți romane polițiste și încercați să ghiciți criminalul.

5. Pentru avansați - concentrați-vă asupra unei părți a corpului pe care o considerați sursa intuiției dv. (aproximativ în mijlocul stomacului). Imaginați-vă că acolo se află esența înțelepciunii care vă poate ajuta. Formulați o problemă și fiți atenți la sentimentul pe care îl aveți, care apare din zona respectivă.

6. Încercați să depistați în timpul convorbirilor telefonice zgomotele de fond. Reacționați agresiv sau armonios? Acestea sunt semnele clare ale subconștientului dv., ale „vocii din stomac”.

Încheiem prin a vă reda ce spunea marele Albert Einstein despre acest domeniu: „Ceea ce într-adevăr este important în viață, este intuiția”.

Cine sunt, ce vreau?

Nu numesc Reu Dumitrescu, sunt inginer și începând cu 1989 mi-am redobândit sănătatea prin autoterapie. M-am vindecat, astfel, de cancer la colon și mi-au dispărut urmele infarctului. Ce doresc? Să împărtășesc experiența mea milioanei de suferinzi din România. Prin metoda mea, orice maladie poate fi învinsă!

În acest număr, continuăm prezentarea rețetelor naturale „prescrise” de dl ing. Valeriu Popa. Încă o dată, repet, nu vă apucați să aplicați vreuna din aceste rețete până când nu ați „tre-cut” prin furtule curei de dezintoxicare. Data viitoare, pentru a vă convinge, vă voi prezenta câteva cazuri de vindecări „miraculoase” ale unor persoane care au promovat etapa de dezintoxicării. Desigur, dacă tratamentul bolii în sine nu se mai face sau dacă se renunță la alimentația naturală simptomele vor reveni rapid și boala se va agrava!

Rețetă pentru leucemie și tumorii maligne

Între orele 7 și 11 se va bea un kilogram de suc de legume alcătuit din:

470 g suc de sfeclă roșie (din 750 g de legume)
250 g suc de ardei gras (din 400 g de legume)
100 g de suc de varză albă (din 200 g de legume)
50 g suc de pădărie (din 100 g de plante)
25 g suc de ceapă (din 40 g de legume)

5 g suc de usturoi (din 5 căței)
50 g miere de albine

Prânz la ora 13:

125 g de grâu încolțit
25 g miez de nucă
500 g pere
25 g miere de albine
Cina la orele 19:
125 g grâu încolțit
25 g miez de nucă
500 g mere
25 g miere de albine

Rețetă pentru pietre la ficat, rinichi și varice

Dimineața, între orele 7 și 11, se va bea un kilogram de suc de legume alcătuit din următoarele:

250 g suc de ridiche neagră (din 400 g de legume)
250 g suc de mere ionatane (din 400 g fructe)
250 g suc de morcov (din 400 g de legume)
100 g suc de castraveți (din 125 g de legume)
100 g suc de sfeclă roșie (din 125 g de legume)
50 g suc de păstârnac (din 125 g de legume)

50 g miere de albine

Prânz la ora 13:

125 g grâu încolțit
25 g ulei de măsline
500 g de cireșe
25 g miere de albine
Cină la ora 19:
125 g de grâu încolțit
25 g ulei de măsline

500 g mere ionatane
25 g miere de albine

Rețetă pentru întinerire, dispariția ridurilor, catifelarea pielii

Dimineața:

650 g suc de castraveți (din 1250 g legume)
250 g suc de morcov (din 400 g de legume)
100 g suc de sfeclă roșie (din 150 g de legume)

50 g miere de albine

Prânz:

75 g grâu încolțit
25 g miez de nucă
500 g struguri (fructe de sezon)
25 g miere de albine

Cină:

75 g grâu încolțit
25 g miez de nucă
500 g mere sau piersici
25 g miere de albine

HOROSCOPI

Săptămâna
5 - 11 iunie

GEMENI

Puterea dv. de concentrare în această săptămână este mult mai scăzută decât de obicei, aveți grijă deci la hotărârile pe care le luați. Starea sănătății este bună, iar la serviciu totul decurge normal. Există șansa unei mari surprize din partea persoanei apropiate inimii dv.

RAC

Nimic din ceea ce v-ați propus pentru această săptămână nu veți duce la bun sfârșit pentru că lucruri mult mai importante vă solicită atenția. Ținând cont că la serviciu totul merge din plin, există șansa ca bugetul dv. să suporte mărire substanțială. Starea sănătății este bună, dar vor fi unele probleme în familie care sunt rezolvabile numai dacă vă păstrați calmul.

LEU

Această săptămână are darul de a vă arăta că viața poate fi și frumoasă, ba chiar minunată. Totul vă merge din plin. Sănătatea, banii, dragostea își dau mâna în aceste zile și nimic nu poate să păteze fericirea acestor clipe, mai ales ceasurile sfârșitului de săptămână.

FCIOARA

Ar fi bine să vă păstrați calmul în primele zile ale acestei săptămâni pentru că treburile nu merg deloc așa cum ați dori. Spiritele se vor calma spre sfârșitul ei, dar atunci sănătatea vă face unele probleme. Există totuși cineva care este alături de dv. în aceste clipe și la această persoană mult iubită se adaugă și buzurarul care este mai plin ca niciodată.

BALANȚA

Vă plac sau nu surprizele, veți avea parte de ele în această săptămână. Și cum monotonia nu vă place, acceptați propunerile care vi se fac fiindcă sunt foarte tentante.

Sănătatea și banii nu vă dau bătăi de cap, deci succes.

SCORPION

Chiar dacă aveți dreptate încercați să vă păstrați calmul deoarece cu șefii nu-i de glumit. Amânați proiectele pentru mai târziu. Veți pleca într-o plimbare cu persoana iubită, timp în care bugetul dv. va suferi scăderi considerabile. Starea sănătății este bună.

SĂGETĂTOR

Sunt cam multe lucruri ce vă neliniștesc în această săptămână. Încercați să vă păstrați calmul și rezolvați-le pe rând. Cum starea sănătății este bună și persoana iubită vă susține în totalitate, reușiți să rezolvați cu bine aceste probleme.

CAPRICORN

Aveți nevoie de multă liniște și calm în această săptămână pentru a reuși să duceți la bun sfârșit proiectele, ce le-ați început. Cum familia și bugetul vă susțin, vă doresc baftă.

VĂRSĂTOR

Zilele de coșmar au luat sfârșit. Va începe o perioadă bună pentru dv. ce va culmina cu bani și fericire. Starea sănătății este și ea bună, deci vănt bun la pupă.

PEȘTI

Cum banii v-au cam ocolit în ultima perioadă, este timpul ca ei să vă onoreze cu prezența lor. Persoana iubită este alături de dv., iar sănătatea nu vă face probleme.

BERBEC

Ținând cont că viața dv. personală a cam suferit în ultima perioadă, este momentul să luați taurul de coarne și să rezolvați problemele. La acest lucru vă ajută și bugetul, iar sănătatea este minunată pentru ceea ce veți întreprinde.

TAUR

Ar fi timpul să nu mai lăsați pe mâine ceea ce puteți rezolva azi. Cum sănătatea, bugetul, persoana iubită și chiar colegii de serviciu sunt alături de dv. rezolvați-vă problemele fără a mai sta pe gânduri.

Cosmetică

Cum ne protejăm pielea de razele solare

În ultima vreme s-a constatat statistic că la fiecare patru ani se dublează rata îmbolnăvirilor de cancer al pielii. Trebuie să spunem din păcate că vinovat pentru aceasta este mult iubitul soare, care ne „arde” tegumentul încă din copilărie. Apariția primelor pete maronii trebuie considerate un serios semnal de alarmă pentru că mai târziu ele se pot transforma într-un melanom malign. Pentru a evita aceasta, trebuie să vă cunoașteți foarte bine tipul de piele.

Femeile cu părul roșu, pielea albă și pistrii aparțin „tipului celtic” și au voie să se expună la soare maximum 10 minute. Ele fac foarte repede insolatie.

Blondele cu pielea albă și puțini pistrii fac parte din „tipul germanic” și pot sta la soare până la 20 de minute. Pielea lor se bronzează relativ ușor. Urmează tipul mixt care cuprinde femeile cu tenul mai puțin palid și cu părul blond închis și șaten. Maximum de expunere la soare a acestora este de 30 de minute. Nici un fel de probleme nu au femeile tipice țărilor sudice, brunetele, cu tenul măsliniu și părul negru. Ele pot lenevi sub razele soarelui, fără cremă de protecție 45 de minute.

Profesorul Wolfgang Raab din Viena vă sfătuiește:

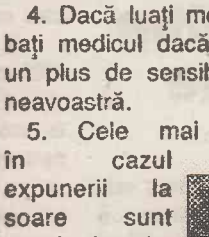
1. Aplicați o cremă protectoare cu aproximativ o jumătate de oră înainte să mergeți la plajă.

2. Imediat după ce ieșiți din apă, folosiți din nou crema protectoare.

3. Nu vă parfumați niciodată când vă expuneți la soare, deoarece locurile atinse de parfum vor deveni imediat pete pe piele.

4. Dacă luați medicamente, întrebați medicul dacă acestea nu dau un plus de sensibilitate pielii dumneavoastră.

5. Cele mai sensibile zone în cazul expunerii la soare sunt nasul, buzele, umerii, zona decolteului și picioarele. Protejați-le întotdeauna!

E bine să știm

Spălați-vă pe mâini după ce spargeți un ou

Atunci când spargeți ouă și în mod implicit atingeți cu mâna gălbenușul sau albușul, trebuie să vă spălați imediat pentru a evita răspândirea salmonelilor pe alte alimente, vă recomandă medicii britanici.

Tutunul - pro și contra

Din planta tutun se poate extrage acidul salicilic care apără organismul contra agenților patogeni. Cercetători din laboratoarele Ciba - Geigy au precizat că din tutun se extrage acidul salicilic care diminuează leziunile provocate de infecții și mărește rezistența organismului.

Să nu uităm însă efectele negative cunoscute: cancer pulmonar, bronșită cronică, bolile vasculare, și cele mai puțin cunoscute: cancerul vezicii și al colului uterin, astmul și rinita alergică, osteoporoza și sterilitatea feminină, iar mai nou - moartea subită a nou-născuților. (M.A.)

Zahărul și globulele albe

O echipă de cercetători de la Harvard a descoperit că

zahărul este un real medicament. Acest polimer al glucozei face să crească globulele albe. Testat pe pacienți care aveau o imunitate slabă, s-a dovedit că previne și reduce infecțiile post-operatorii.

Zahărul este foarte necesar persoanelor în vârstă, malnutriților și depresivilor. (M.A.)

Infarctul și depresia

După un infarct al miocardului, bolnavul suferă frecvent de insomnie, oboseală și inapetență. Cercetători din Québec au constatat (la mai mult de două sute de persoane) că aceste simptome se datorează de fapt unei depresii grave la cel puțin 15-20 la sută dintre cazuri, ceea ce duce la triplarea riscului deceselor la șase luni după accidentul cardiac.

Este indicat, așadar, un tratament antidepressiv pentru a avea rezultate satisfăcătoare. (M.A.)

Soia în tratarea prostatai

Dacă la japonezi riscul îmbolnăvirii de cancer la prostată este diminuat foarte mult, aceasta se datorează faptului că ei consumă alimente bogate în substanțe care inhibă creșterea celulelor canceroase la nivelul

prostatai: fitoestrogeni. Principala sursă alimentară este ... brânza de soia rafinată. (M.A.)

Căldura mediului familial își pune amprenta pe viața noastră

Sunteți activ(ă), fidel(ă), aveți mulți prieteni. Aceasta este o dovadă clară că în copilărie ați fost înconjurat(ă) cu multă dragoste de părinți și de ceilalți membri ai familiei, este concluzia la care s-a ajuns în urma unui studiu demarat în urmă cu 45 de ani în Statele Unite.

Excesul de cafea

Prea multă cafea și prea puțin calciu este combinația care implică un risc foarte mare pentru femeile care au trecut de anii tinereții și anume acela al îmbolnăvirii de osteoporoză. Este valabil pentru cele care beau zilnic două cești de cafea tare sau șapte cești de ceai.

De la gropile lui Ovanu la gropile lui Halaicu

Intrebări
pe
stomacul
gol

Câți bani a strâns la clorap Crinișor Halaicu, profitând de puterea și poziția ce i le conferă investitura de primar? Cine știe. Folclorul străzii e plin de istorii teribile, dar nimeni nu ține în buzunar o dovadă sigură. Sigur e că, Țigănoa, fudul și umflat ca un cozonac, domnia sa a izbucnit să se facă antipatic deopotrivă printre reprezentanții Puterii și cei ai Opoziției.

În tot răul, un bine. Bine s-ar chema în simțirile insului comun posibilitatea de a întoarce găleata cu zoale în capul cuiva. Fiindcă din găsirea țapului ispășitor, comunismul a făcut o lege de bază a politicii sale economice și sociale. Omul cu creier de muscă a aflat că la originea „aspectelor negative” stau persoane concrete cu acțiuni malefice. El a mai învățat să-și mascheze lenea și neputința, consimțind că tot ce n-are chef să facă, e treaba altora. Asta s-ar putea numi cea de-a doua lege de fier a socialismului victorios.

Un exemplu în temă l-a oferit recent unul din posturile de televiziune arătând cam ce gândește omul de rând când îl întrebi de ce e murdară Capitala țării. Căci toți cei chestionați au arătat cu degetul spre un singur vinovat: Crin Halaicu. Sancta simplicitas! Oameni buni, chiar dacă am avea în locul tuciurului pe cel mai chibzuit gospodar al planetei și am împinge în bugetul Primăriei bani cu buldozerul - tot nu s-ar schimba prea mult fața orașului. Fiindcă acolo unde dau cu mătura o mână de oameni, iar câteva sute de mii aruncă gunoierul direct în stradă, ce se clădește ziua se dărâmă noaptea. Iar educarea neamului de traistă și urbanizarea multimei peștrițe, scoasă din rosturile ei agreste, nu se poate face decât prin asprimul legii și duritatea organelor coercitive. Sau... cu eterna milă românească, deci cu răbdarea de a aștepta un secol decantarea naturală a societății noastre.

Soluția chele a fost propusă de mai mulți, dar nu i-a ascultat nimeni: înființarea unui corp de gardieni al salubrității publice, astfel ca nimeni să nu mai îndrăznească să arunce biletul de tramvai în stradă. Câteva zeci de mil numai în București. De unde lefuri pentru toți? Simplu: din miliardele încasate pe amenzii. Altfel nu se poate. Dacă așteptăm ca ajutorul să vină din partea președintelui Clinton sau a Băncii Mondiale, la iarnă vom face schi pe munții de gunoaie.

LIVIU TIMBUS ■

La granița dintre aliment și medicament:

VINETELE

În țara noastră, vinetele (*Solanum melongena* L.) se numără printre legumele mult întrebuințate în alimentație.

Totodată, vinetele sunt dotate cu importante proprietăți terapeutice. Astfel, ele sunt antianemice, laxative, diuretice, stimulente hepatice și ale pancreasului, calmante etc. și sunt indicate în cazuri de anemie, scrofuloză, constipație, oligurie

și excitări cardiace. Contra acestor afecțiuni, cele mai bune rezultate le dă salata de vinete, folosită în alimentație.

Se cuvine precizat faptul că vinetele întrebuințate la prepararea salatei trebuie să fie foarte coapte (ajunse la maturitatea de consum), deoarece recoltate mai devreme conțin o substanță toxică (solani-na), întâlnită în egală măsură și în

părțile verzi ale cartofului.

Desigur, nu trebuie neglijate nici celelalte mâncăruri ce se obțin din vinete.

Frunzele de vinete, sub formă de cataplasme emoliente, se folosesc în cazuri de arsuri, abcese, pecingini și hemoroizi.

ION I. ROVENTA ■

un radio actual

În fiecare zi, de luni până vineri,
puteți audia la Radio Total, între orele 22,00-24,00

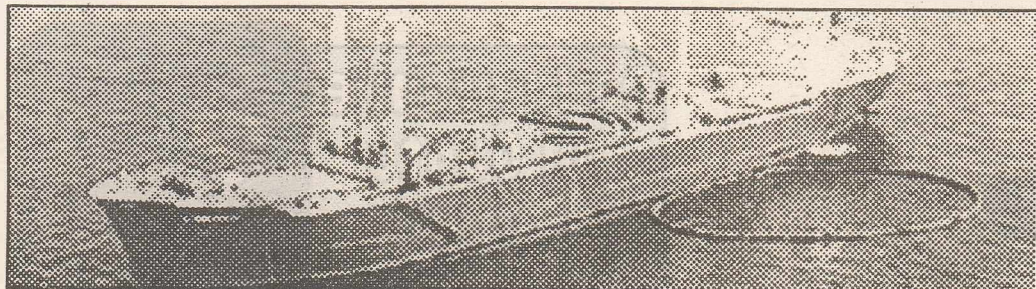
TALK-SHOW-uri
LIVE

RADIO

637.37.90; 637.56.45

Luni: Portrete din gulagul românesc - Irina Corbu
Marți: Câinele de pază - Cornel Nistorescu
Miercuri: Punct și virgulă - Carmen Bendovski
Joi: Fiți întreprinzători - Bogdan Teodoru
Vineri: Taxiul de noapte - N.C. Munteanu

Vopsea ce mărește viteza navelor

Numele fabricantului este ținut în secret, dar se știe că această vopsea, pe bază de cristale lichide translucide ce se poate șterge cu acetonă, este sensibilă la frecări. Ea reduce considerabil frecarea navei cu apa mărindu-se în acest mod viteza de deplasare. Folosită de NASA, vopseaua a rămas necunoscută în nautică până când Centrul francez pentru arhitectură și indus-

trie nautică (CRAIX) a descoperit-o și împreună cu Oficiul național de cercetări aeronautice (ONERA) au experimentat-o pe velierul France 3. Încercările au dat rezultate pozitive. A doua serie de probe a avut loc în februarie 1994 pe un vas laborator, pentru a fi verificată vopseaua și în apă sărată. Rezultatele se vor afla abia către finele anului 1995. (A.D.)

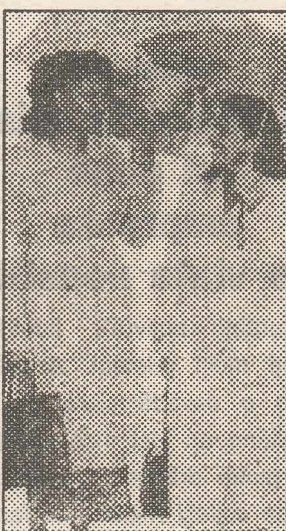
Vremea și sănătatea

Specialiștii sunt de părere că schimbarea rapidă a vremii înrăutățește starea de sănătate a bolnavilor de plămâni, sau a celor cu afecțiuni ale sistemului nervos periferic și ale aparatului locomotor, ea putând produce modificări cardiovasculare, respiratorii, ale presiunii arteriale, ale coagulării sângelui, ale grăsimilor din el, mărindu-se riscul de tromboză coronariană și cerebrală. Acțiunea prelungită a razelor solare creează o slăbire a forței de apărare a organismului la cei vârstnici. Modificările meteo mai duc la reactualizarea ulcerelor gastrice și duodenale. În Elveția, când bate föhnul, organele de justiție întrerup dezbaterile, considerându-se că atât judecătorii cât și acuzații devin irascibili și verdictele pronunțate ar fi nedrepte. În Germania, când bate acest vânt, se constată o creștere a numărului sinuciderilor și accidentelor de circulație. Vântul **sharaul**, originar din deșertul Saharei, fierbinte și uscat, duce la migrene, insomnii și irascibilitate. În schimb,

cele puternice și umede agravează tuberculoza, iar cele reci produc accidente vasculare. În unele țări au fost create Centre de prognoză medicală a vremii.

De aici se fac recomandări pacienților în vederea luării unor măsuri de combatere a consecințelor ce decurg din schimbarea vremii. Au mai fost create clinici cu climă artificială, așa-numite biotrone, unde este o temperatură constantă de primăvară, în care bolnavii sunt feriți de zgomote, câmpuri electromagnetice, iar conținutul de ioni din aer este reglat automat.

AUREL DIANU ■

Lipitorile ajută bolnavii cardiovasculari

Băutoarea de sânge ajută bolnavii cardiovasculari

Cel mai detestat animal, lipitoarea, ascunde în salivă un remediu miraculos, un puternic anticoagulant, cu ajutorul căruia suge sângele victimelor. Cercetătorii americani au reușit să izoleze proteina respectivă pe care au numit-o

irudină. Ea are puterea să desfacă cheagurile de sânge ce se formează în artere și care provoacă diverse boli, printre care și infarctul. Astfel, anticoagulantul lipitorii ar putea rezolva, în viitor, numeroase probleme ce se ridică azi în fața medicinei. (A.D.)

Telecomandă vocală

Firma Philips prezintă deja spre vânzare prima telecomandă vocală pentru magnetoscop și televizor care poate recunoaște vocea a patru utilizatori diferiți și cinci limbi diferite. (M.A.)

Primul avion pe autostradă

Skycar (după numele firmei Sky Technology Vehicle Design and Development) nu este primul avion-automobil. Dar cel dintâi care are aripi atât de

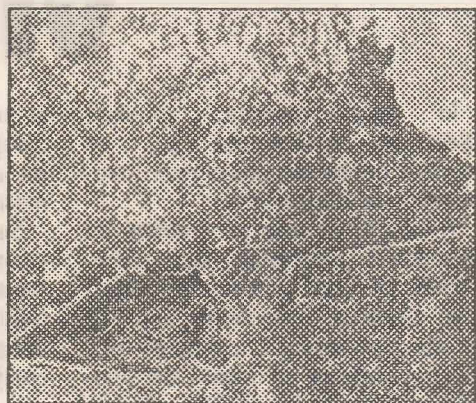
mici, încât poate fi condus pe autostradă. Un singur volan și o singură sursă de energie pentru a fi dirijat. (M.A.)

Inseminare unică în lume

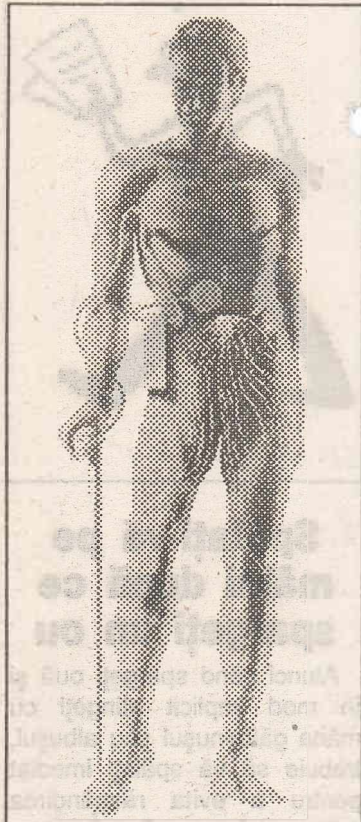
Sunt numeroși bărbați care nu pot procrea deoarece s-au născut fără canale excretore de spermatozoizi. Chirurgii nu pot interveni în aceste situații.

Până în prezent se știa că spermatozoizii trebuie să traverseze aceste canale pentru a ajunge la maturitate ca să poată fecunda. Dar iată că o echipă de medici din Bruxelles au dovedit contrariul: ei au obținut un făt prin inseminare cu spermatozoizi luați direct din testicule. (M.A.)

0 speranță: Nervi electronici

În Europa există peste 300.000 de persoane paralizate, unde căile de comunicare și deci comanda între creier și mușchi este distrusă. Această insensibilitate pune probleme grave nu numai prin imposibilitatea de mișcare a bolnavului, dar și prin faptul că evacuarea deșeurilor organismului se face cu mare greutate, iar micile agresiuni întâmplătoare asupra corpului să nu fie detectate la timp, fapt ce poate avea consecințe imprevizibile asupra handicapatului. Pentru găsirea unor soluții în acest domeniu s-a creat proiectul CALIES (Computer Aided Locomotion by Implanted Electro-Stimulation), cuprins în programul de cercetări Eureka. În luna septembrie 1995 la șase paraplegici voluntari, (care au paralizia membrelor inferioare) li se vor implanta câte un cip electronic pentru electrostimularea măduvei spinării. Pe suprafața pielii se vor plasa electrozi care vor acționa musculatura, prin stimulări electrice. Câte două motorașe miniaturizate vor fi plasate la șold, genunchi și gleznă, pentru a se asigura mișcarea, totul fiind coordonat de un ordinator, aflat într-o mică cutie în care este cuprins și sistemul de alimentare, prins de talie, întregul ansamblu formând **complexul de deplasare**. Mersul se comandă cu ajutorul unor butoane plasate pe cărja ce o poartă bolnavul. În unele cazuri se va acționa și asupra nervilor. Este vorba de un manșon lung de un centimetru și trei milimetri în diametru ce-l va înconjura, având la extremități câte un inel de platină. Cei șase pacienți vor fi supravegheați de medici timp de șase luni, urmând ca după acest interval de timp să se tragă concluzii asupra experimentului. În cazul în care el va da rezultatul scontat, în viitor, de acești **nervi electronici** vor beneficia numeroși bolnavi de paraplegie. (A.D.)

Comorile celor 7 mări

Pe hartă sunt marcate numai locurile unde s-au produs catastrofe marine în care au fost implicate nave și corăbii ale căror nume și coordonate sunt cunoscute.

Veți găsi și valoarea orientativă a bogățiilor pe care le transportau. Am folosit surse de informare germane, așa că estimările sunt făcute în mărci. În realitate, numărul catastrofelor este cu mult mai mare, iar valoarea bogățiilor ce se află în adâncuri reprezintă cifre astronomice. Așadar...

1. „TITANICUL” - transatlanticul britanic de pasageri care s-a scufundat în anul 1912 în urma ciocnirii cu un iceberg. Ca rezultat al catastrofei au pierit 1500 de pasageri și numeroase valori istorice. Între acestea, manuscrise aparținând poetului OMAR KHAYAM, o mumie egipteană etc. În anul 1985 aparate de scufundare de mare adâncime au descoperit vaporul la adâncimea de aproximativ 4 km.

Valorile care au pierit în valuri sunt inestimabile.

2. „S.S. CENTRAL AMERICA” - nava americană, care în anul 1727 s-a scufundat la 260 km de țărmurile Californiei de Sud. Nava a fost descoperită în anul 1988. Bogățiile de la bord sunt estimate la 1,6 miliarde mărci.

3. „ARMADA SPANIOLĂ A ANULUI 1715” - Flota de îndrepta din Havana spre Spania. 11 corăbii spaniole s-au scufundat după un uragan extrem de violent, lângă litoralul Floridei, în zona Capului Canaveral. Numai în luna iulie 1993 au fost scoase din adâncuri bogății a căror valoare este de 3,2 milioane de mărci.

4. „NUESTRA SEGNORA DE ATOHA” - corabie

spaniolă scufundată pe timpul unei furtuni în partea de sud-est a Floridei, în anul 1622.

Comorile acestei corăbii au fost descoperite în anul 1985 și, conform aprecierilor, reprezintă 480 milioane de mărci.

5. „CONVOIUL VERA CRUZ” - 16 corăbii spaniole s-au scufundat în anul 1553 lângă insula Padre în golful Mexic. Până în prezent au fost găsite numai două corăbii. Valoarea bogățiilor recuperate: aproximativ 3 miliarde mărci.

6. „NUESTRA SEGNORA DE LAS MARAVILLAS” - corabie spaniolă scufundată în anul 1656 în regiunea insulelor Bahamas. Valoarea comorilor pe care le transporta reprezintă 1,6 miliarde mărci.

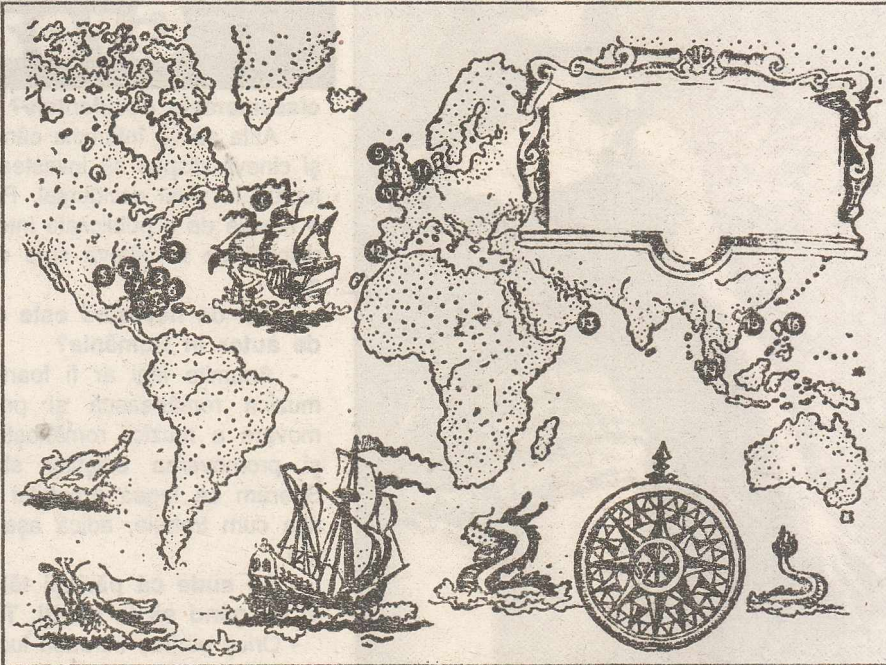
7. „SANTISSIMA TRINIDAD” - corabie spaniolă scufundată în anul 1711 la 24 km est de Havana. Nu a fost încă găsită. Valoarea aproximativă a comorilor de la bordul corăbiei - 650 milioane mărci.

8. „FLOTA MENDOZA” - corăbii spaniole scufundate în anul 1614 în regiunea peninsulei Yukatan. Valoarea mărfurilor transportate: 1,4 miliarde mărci.

9. „ARMADA SPANIOLĂ” - gigantica flotă militară a Spaniei care, în anul 1588 s-a scufundat în urma unei mari furtuni între insulele Hebride și litoralul de sud-vest al Irlandei. Valoarea bogățiilor transportate este inestimabilă.

10. „SANTA CRUZ” - corabie spaniolă care s-a scufundat pe litoralul Wells-ului în anul 1679. Conform documentelor, corabia transporta aur și argint în valoare de 98 milioane mărci.

11. „H.M. LUTIN” - fregată britanică scufundată pe litoralul Olandei în anul 1799. Cu toate că locul catastrofei s-a stabilit, curenții marini nu permit efectuarea unor căutări cu rezultate pozitive. Valoarea aproximativă a bogățiilor transportate - 310 milioane mărci.

12. „NUESTRA SEGNORA DE LAS MERCEDES” - fregată spaniolă, scufundată de englezi în anul 1804 lângă litoralul portughez. S-a calculat valoarea mărfurilor și a bogățiilor transportate: 320 milioane mărci.

13. „JOHN BARRY” - corabie americană scufundată în anul 1944 de un submarin german pe Coasta Omanului. Pierderile reprezintă aproximativ 320 milioane mărci.

14. „FLOR DE LA MACH” - corabie portugheză scufundată în anul 1512 în golful Malacca. Valoarea comorilor este apreciată a fi între 1,6 și 14,5 miliarde mărci.

15. „DE GELDER MANSSSEN” - corabie olandeză aparținând unei companii indiene scufundată în anul 1752 în Marea Chinei de Sud. A fost descoperită în anul 1985. Comorile de pe corabie au fost adjudecate la o licitație. Suma plătită: 24 milioane mărci (I)

16. „SAN DIEGO” - corabie spaniolă scufundată de olandezi în anul 1800 la sud de Manila. A fost descoperită de căutătorii de comori în anul 1991. Valoarea bogățiilor recuperate nu a fost anunțată oficial.

ALECU MARCIUC ■

Detector de semnale extraterestre

Un detector de particule construit în Oceanul Pacific în Insulele Hawaii ar putea să intercepteze semnale care să dovedească existența civilizațiilor extraterestre. Dacă acestea există. Walter Simmons, de la Universitatea din Hawaii, și colaboratorii săi consideră că știu deja: există semnale provenind din sisteme solare îndepărtate prin care extraterestrii comunică între lumile lor și pe care le sincronizează în imperiul lor măsurat în mii de ani lumină.

Extraterestrii nu folosesc semnale electromagnetice obișnuite. După părerea savanților, asemenea civilizații foarte avansate din punct de vedere tehnic dispun de emițătoare cu neutrino: într-un

accelerator de particule, având probabil dimensiunile Pământului, electronii și pozitronii se ciocnesc cu viteza luminii. Bosonii Z(0) - particule precum mezonii, fotonii etc. - care au luat naștere în acest fel se descompun de fiecare dată într-un neutrino și un anti-neutrino. Descompunerea acestora, care are loc în 10⁻²¹, secunde este, după spusele lui Simmons, „cel mai scurt fenomen cunoscut în fizică”.

Dacă la o distanță de 3.000 de ani lumină există un emițător cu neutrino, acesta ar putea fi depistat cu ajutorul detectorului de particule din Hawaii.

Unei țărănci din Bărboi - Dolj i-a vorbit Isus!

Cu puțin timp în urmă, țărâncă septuagenară Tița Cepoi din satul Bărboi-Dolj mi-a relatat o întâmplare neobișnuită, demnă de a fi supusă atenției cititorilor:

„La sfârșitul lunii februarie din acest an, am primit o scrisoare de la fiul meu Marin, care locuiește în Gătaia - Timiș. Băiatul meu mi-a scris că are cancer la plămâni. Am rămas năucită.

Nimeni din neamul nostru n-a suferit de

această boală cumplită. Între timp, el s-a internat la Spitalul Victor Babeș din Timișoara și a suferit o intervenție chirurgicală la plămânul stâng. Toți medicii spuneau că zilele îi sunt numărate. Zilnic, am început să mă rog pentru însănătoșirea fiului meu, greu lovit de soartă. Într-o seară, de la începutul lunii aprilie, stăteam în pat și mă gândeam cu ochii pironiți în tavan. Deodată, în colțul camerei, a apărut chipul lui Isus, așa cum

este zugrăvit în biserici. Cu părul lung și ochii ca două izvoare de fântâni. Buzele sale aprinse parcă de arșiță, au murmurat cuvintele: «Nu fi tristă, fiul tău va trăi!», după care totul a dispărut precum fumul. Că n-am avut halucinații este tocmai faptul că după cum merg lucrurile, fiul meu se simte bine. Are poftă de mâncare, iar plămânii se însănătoșesc pe timp ce trece».

ION CEACĂRU ■

(Urmare din pag. 1)

Cu ocazia lansării noului album **Născută toamna**, Loredana Groza a răspuns întrebărilor reporterului Flacăra:

- De la cinci ani ai început să studiezi vioara. Azi mai cânti la vioară?

- Nu mai cânt la vioară de foarte mulți ani. A fost un mare chin pentru mine. Am cântat la vioară până la 14 ani. Am dorit întotdeauna să studiez pianul. Dar cred totuși că anii de vioară mi-au folosit foarte mult.

- Când crezi că va intra muzica românească în circuitul internațional, în

Loredana Groza

clasamentele occidentale?

- Asta se va întâmpla când vor fi destui bani și cineva dispus să investească, pentru a face lucruri la nivel occidental. Pentru orice lansare e nevoie de o publicitate internațională, care se discută de la câteva sute de mii de dolari în sus.

- Cât de necesară este o lege a dreptului de autor în România?

- Anumite legi ar fi foarte necesare pentru muzica românească și pentru posibila promovare a muzicii românești în străinătate, ca și promovarea artiștilor străini în România. Sperăm ca legea dreptului de autor să sune așa cum trebuie, adică așa cum sună în alte țări.

- Se aude că părinții tăi te întreabă când ai de gând să te măriți. Tu ce le răspunzi?

- Orice părinte întreabă lucrul ăsta. Și pe tine te întreabă, nu-i așa? Ei, eu știu, când o da Dumnezeu! Știi că așa se zice. Nu pot să spun încă.

- Ai scris versurile melodiilor de pe ultimul tău album, „Născută toamna”. E vorba de preocupări literare, la tine?

- Nu cred că există niște preocupări literare foarte serioase. La început mi-am impus să fac lucrul ăsta - am fost pusă într-o situație delicată și a trebuit să fac un text peste noapte și atunci mi-am dat seama că pot să mă descurc binișor. Lucrul a continuat, s-a aprofundat. Încă n-am început să scriu și proză sau poezii. Deocamdată mă rezum doar la a ilustra cântecele prin cuvinte.

A consemnat
DAN GHEORGHE ■

Familia cu 17 copii

Brian și Pauline Felton au pus în urmă cu 25 de ani baze familiei care a uimit nu numai cunoștințele apropiate, ci și pe și aceasta nu numai prin faptul că au în prezent 17 copii, declară cu seninătate că nu se vor opri la acest număr. I astăzi în vârstă de 40 de ani, s-a căsătorit foarte devreme și ani a născut primul copil, Joanna (24 de ani), acum căsătorită

„Papa Brian”, șeful acestei familii engleze din Suffolk, nu încapă în pene când vorbește de copiii lui. „Singurul lucru sup declară el, este faptul că nu pot fi niciodată singur cu soția

Munca în gospodărie este foarte minuțios împărțită de fiecare știe cu precizie ce are de făcut în casă. Întreaga locuiește în două case alăturate. În bucătărie tronează o masă iar pentru prepararea mâncării sunt folosite două aragaze.

Cu orice ocazie, Pauline Felton declară cu umor: „Până acum am avut niciodată probleme la naștere și sunt convinsă că viitor nu voi avea”.

Admirator înfocat

Michelle Pfeiffer are mulți admiratori. Unul dintre aceștia, înfocat și turbat de dragoste a urmărit-o, intrând după ea într-unul din W.C.-urile Hollywood-ului. După ce a încuiat ușa a încercat să o violeze. La strigătele disperate ale artistei a apărut poliția. Victima s-a ales doar cu o mare spaimă. (A.D.)

Şase iubiri - toate încheiate dezastruos

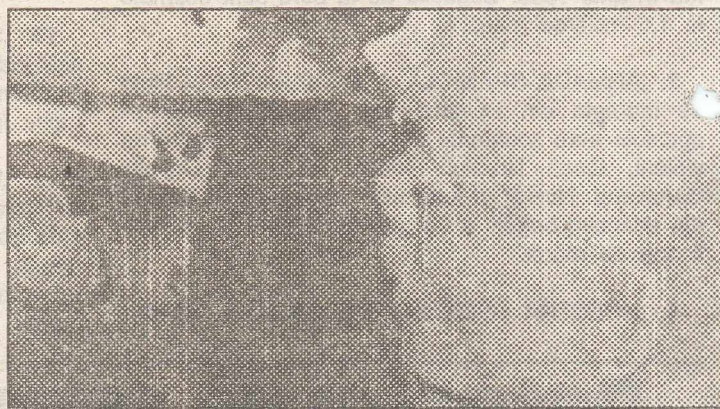
Faimoasa Ginger Rogers, una dintre reginele cinematografiei mondiale, a avut multe iubiri, dar nu a fost aproape niciodată fericită. Una din cauze a fost Lela Rogers, mama-jandarm, care i-a interzis să dea ascultare inimii. Totuși, la 16 ani s-a căsătorit cu un prieten din copilărie, Jack Culpepper. Căsnicia a durat 8 luni. La scurt timp s-a îndrăgostit de Lew Ayres, un actor ce-i fusese partener în filmul **Nu discutați despre dragoste**. După doi ani au divorțat. Ginger l-a cunoscut și iubit pe Jean Gabin, însă războiul i-a despărțit. Dând spectacole prin taberele militarilor americani, artista l-a cunoscut pe marinarul Jack Briggs și inima i s-a aprins

din nou. Nici această căsnicie, care s-a desfăcut la scurt timp nu i-a adus artistei marea dragoste la care visa. La Paris l-a cunoscut pe Jacques Bergerac, mai tânăr decât ea cu 17 ani. De data aceasta și-a trăit complet pasiunea, ce a culminat cu o căsătorie. Dar Lela a intervenit din nou și ruptura s-a produs. Ginger și-a continuat cursa după fericire descoperind iubirea în Bill Marshall, fostul soț al lui Michele Morgan și Micheline Presle. În 1961, Ginger și Bill și-au unit destinele, dar nu pentru mult timp. Certurile pe motive financiare și intervenția mamei-jandarm au desfăcut legătura, artista rămânând singură pentru totdeauna. (A.D.)

Parcul Presley

În Japonia sunt mulți admiratori ai lui Elvis Presley. Pentru acest motiv există un proiect de construire a unui parc, care să poarte numele marelui cântăreț. Aici se va ridica un

cinematograf unde vor fi prezentate, în special, filme cu Elvis, un muzeu, ce va cuprinde afișe, fotografii și diverse obiecte legate de viața artistului și o șosea executată în stil american. Întregul ansamblu este estimat să se ridice la suma de 80 de milioane dolari. (A.D.)

Incredibil, dar adevărat

A supraviețuit după ce un cui i-a penetrat craniul

Tailandezul Torn Klerbjoh, 29 de ani, fermier și, ocazional, și taxi, a fost eroul unei întâmplări ieșite din comun și, totodată, rarism în analele medicinei contemporane. După ce a condus u prin mai multe locuri, la terminarea cursei, Torn a observat că din roți îi intrase un cui. A luat un cuțit și a încercat să extragă obiectul metalic. Ideea s-a dovedit nefericită, pentru că la un moment cauciucul a explodat. Atrăși de zgomotul exploziei, cei sosiți la fața lui au fost martorii unei scene de coșmar: Torn zăcea inconștient pe pământ, cu lama cuțitului înfiptă în... cap. Ambulanța a sosit la locul accidentului în câteva minute, însă nimeni nu mai credea că nefericitul va supraviețui.

„Situația era fără scăpare, povestește dr. Visit Steanwantane, pacientul era viu și noi trebuia să facem tot ce putem ca să-l salvăm. La o oră după ce a fost adus la spital, chirurgii i-au decupat calota craniană și, după o intervenție care a durat 7 ore, cuțitul a fost reținut. Nimeni nu știe ce minune s-a întâmplat, cert este că, după o săptămână, pacientul a fost externat. Torn și-a pierdut sensibilitatea la toată partea dreaptă a corpului, se deplasează cu ajutorul unui car medical și nu-și mai amintește nimic despre oribilul accident. (A.D.)

Un popor vrea să-și recâștige numele

SUA, indienii luptă pentru a-și regăsi identitatea. Cuvântul Sioux riscă să nu mai apară decât în cărțile de istorie. Sub acest nume au fost regrupate etniile Lakota, Dakota, Nakota și Arapaho, deși fiecare are o limbă proprie. Indienii sunt azi de fapt să denunțe acest nume, care corespunde la transcrierea greșită a unei porecle, atribuită de inamici, cu semnificația de "bărbați de gâturi". (A.D.)

Un nou trib de papuași

Într-una din văile insulei Noua Guinee a mai fost descoperit un trib de papuași, necunoscut de administrația indoneziană și etnologi.

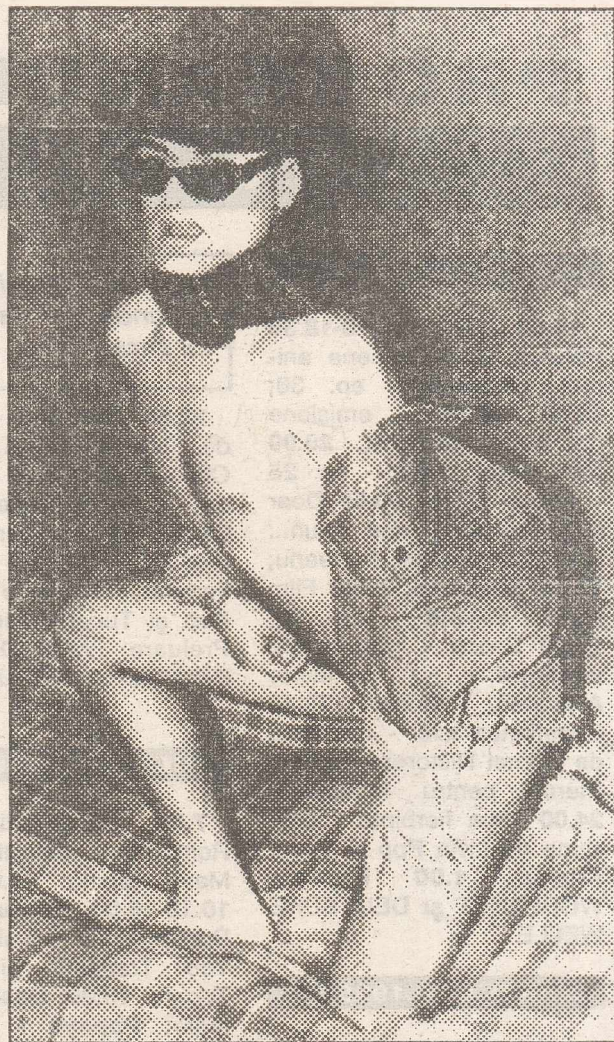
Este a 253-a etnie descoperită până-n prezent. Ei folosesc recipiente din bambus, focul și-l produc lovind bețe de bambus uscate cu o anumită piatră, iar la gât, drept podoabe, au șiraguri din semințele unor plante diferite colorate. Regiunea unde se află acest trib este inospitalieră, tăiată de munți înalți de peste 5000 de metri, regiunea fiind acoperită de junglă cu numeroase porțiuni mlăștinoase. Bărbații tribului poartă un etui, din piele de animal, peste penis. Deoarece tribul Key (descoperit în anul 1991) a avut o soartă tristă datorită invaziilor companiilor miniere și forestiere, autoritățile indoneziene au instituit o protecție asupra acestui nou trib, care încă nu a primit nici un nume. (A.D.)

Cu ce-și mai câștigă românul franzela cea de toate zilele:

Lucian Niță - un star al strip-tease-ului masculin

(Urmare din pag. 1)

- După câte știu, nu prea ai concurență.
- Pot spune că, în București, sunt singurul care face așa ceva. N-ar fi exclus să fii singurul din țară.
- Care este reacția publicului când te dezbraci?
- Spectatorii din night club-uri reacționează normal, nu obiectează; niciodată nu am primit fluierături sau replici de genul „Dancează la altă masă”. În barurile de noapte, spectatorii nu au ochelari de cal.
- Poate că este vorba de un exhibiționism ridicat la rang de artă?
- Nu, nu este nimic cronic. Nu vreau să se înțeleagă că acest gen ar fi mai mult panaramă. M-am pregătit cu diverși coregrafi și am încercat să creez un personaj cărui să-i imprim distincție și eleganță.
- Unde s-a consemnat succesul cel mai mare, în rândul spectatorilor sau al spectatoarelor?
- Al spectatoarelor. Am un număr special pentru ele: mă urc pe masă, ele mă ating, îmi strecoară câte o bancnotă, după care, îmi torn un pahar de șampanie în chilofi. Le face o plăcere teribilă.
- Ai primit și oferte „particulare” din partea femeilor?
- Nu toată lumea își permite astfel de invitații, dar, o anumită categorie de oameni, cei cu buzunarele pline, o fac frecvent. Pentru un astfel de program (strip-tease + muzică ușoară) mi se oferă 15 dolari pe minut, extrem de puțin în comparație cu prețurile practicate în Vest.
- Ai întâmpinat ceva greutăți în practicarea acestei meserii?
- Nu. Aș vrea să mulțumesc pe această cale domnului Ion Iliescu, care este un drăguț, pentru că dânsul nu are prejudecăți în această privință - pe vremea răposatului nici măcar nu se putea vorbi de strip-tease - și mi-ar face plăcere să dau câte o reprezentație la Cotroceni, la guvern și celor de la Teologie, care, și ei, sunt niște drăguți.
- Ce părere ai despre schimbările de sex?
- Deocamdată, nu mă atrag aceste curiozități. Când o să fie timpul, stați liniștiți, am să vă dau detalii și despre asta.
- O să te oprești aici?

- Am încredere în viitor. Sunt student la Universitatea Fortuna, facultatea de muzică ușoară, clasa prof. Marcel Dragomir și Lucki Marinescu. Ei cunosc situația mea și mă înțeleg. La terminarea facultății o să vorbim altfel. Altfel, mi-ar plăcea ca anul acesta să obțin un contract pe litoral, eventual în străinătate, sau să pot face un show pe scena Festivalului Mamaia. Sunt convins că ar ieși ceva super. Nici măcar n-ar trebui să apelăm la casele de modă, la Dolna Levința, pentru toalete.

ALEXANDRU OROS ■

Secta scopiților și adepții ei din București, Iași și Galați

Ritualuri barbare. Femeile își pierdeau organele sexuale, iar bărbații organele sexuale. Sângele nou-născut se folosea la împărțășanie.

În 1715, pe timpul lui Petru cel Mare, în gubernia Iaroslav a fost arestat un număr de indivizi care s-au devotat de bună voie. Doi ani mai târziu, la Moscova a apărut a nume Procopie Lupkin care a înghesbat o sectă a castraților în care femeile se tăiau, cu aprobarea soților, pentru ca secta să nu se stingă. Ei considerau că tatăl lui Adam și Eva putea fi ispășit numai prin tăierea organelor genitale la bărbat, la femeile sănile. Ceremonia era secretă, iar imnurile cântate și dansurile sunt ieșite din comun. Când adunarea cădea în extaz după sfântul sărut ce provoca un delir erotic, se executa operația. Adulților li se aplicau două feluri de purificări. Prima era **pecetea mare** sau **imperială**, ce consta în tăierea penisului și **pecetea mică** când se extirpau testiculele. Operația era făcută de specialiști care știau să evite complicațiile deși instrumentul folosit era un brici, cuțit sau foarfecă. Hemoragia era oprită cu fierul roșu, iar se adapta un tub de zinc sau de plumb pentru ca urina să nu irite rana. Cei mai tineri se castrau singuri, uneori cu o bucată de sticlă. La femei se tăiau unul sau doi săni. Cei care veneau din curiozitate la reuniunile scopiților erau legați de o cruce castrați cu forța. Această sectă a avut prozeliti în București, Galați și Iași. În capitală, colonia lor cuprindea un cartier situat între strada Romană și Calăa Moșilor, iar la Galați locuiau în cartierul Păcurari. Cei mai mulți erau birjari. Scopiților li s-a reproșat și că înfățișarea periodică de nou-născuți. Se alegea o fecioară de 15-16 ani, numită **iorița**. Așezată goală pe un altar, fanaticii dansau în jurul ei sărutându-o pe tot corpul. Apoi se stingeau lumina și începea orgia rituală. Dacă peste nouă luni **Bogorița** născu un băiat, acestuia i se străpungea inima ca și lui Isus, iar sângele cald servea la împărțășanie. Din trupul uscat și pulverizat al nou-născutului se făcea un fel de paste care se mânca în comun de Paști. (A.D.)

Descoperire senzațională

Echipa americană de paleoantropologie Tim White a făcut senzație prin anunțarea descoperirii lui Ramidus, un australopithec de 4,5 milioane de ani, mai bătrân decât Lucy cu un milion de ani.

Fragmente de craniu, brațe, mâini, vertebre, dar mai ales oase ale bazinului și ale membrilor inferioare devin elemente prețioase pentru studiul modului de locomoție. Descoperirea a fost făcută în locul numit Aramis din Etiopia. În prezent, resturile de schelet sunt curățate și studiate la Addis-Abeba. Peste câteva luni se va putea spune mai mult despre această specie și unde poate fi ea plasată în arborele genealogic, atât de complex, al hominizilor. (A.D.)

Pentru salvarea epocii de piatră

În aprilie 1990, guvernul ecuadorian a recunoscut tribului Waorani un teritoriu de 612.000 hectare în parcul național Yasuni, aflat în sudul țării cu condiția ca instalațiile petroliere, aflate în exploatare, în această regiune, să nu fie stânjenite în activitatea lor. Waorani este unul din puținele triburi, care mai trăiesc rupte

complet de civilizație. De curând societatea Conaco, filiala lui Du Pont de Nemours, a revândut două concesiuni, iar guvernul țării a concesionat o parcelă de 200.000 de hectare firmei americane petroliere Maxus Energy, toate aflate pe teritoriul tribului Waorani, ceea ce pune în pericol existența acestor aborigeni. (A.D.)

PROGRAMUL SĂPTĂMÂNII

5 - 11 iunie 1995

TELE
abc

LUNI 5.06.1995

15.00 Știri; 15.10-18.30 Reluări; 18.30 Desene animate: **Popeye** - ep. 38; 19.00 Mafalda - emisiune de Radu Coșarcă; 20.00 Film serial: **F.B.I.** - ep. 25 - partea a II-a; 20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal; 21.40 Film serial: **Vecinii** - ep. 26; 22.30 **Civica - Drumurile vacanței** - redactor Alexandru Vrăbiescu; 22.40 Chestiunea zilei - emisiune de Cornel Nistorescu; 23.35 Staruri pentru totdeauna; 24.00 Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop și Tudor Artenie; 1.00 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

MARTI 6.06.1995

7.00 Bună dimineața, România! - realizator Petra Maria Martin; 10.00 Știri; 10.10-16.10 Reluări; 16.15 Post-meridian - emisiune de Teo Trandafir și Cristin Tocan; 18.00 Desene animate: **Popeye** - ep. 39; 18.30 Film documentar; 19.00 Nodul gordian - Totuși, ce s-a întâmplat la Balotești? - emisiune de Dana Deac și Valentin Popa; 20.00 Film serial: **Trăiește-ți visul** - ep. 26; 20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal;

21.40

Film serial:

Vegas - ep. 68

Wayne Newton, celebrul animator și patron al hotelului **Alladin** din Las Vegas, este amenințat cu moartea de un dement care se considera „adevăratul” Wayne Newton. Originalului nu-i rămâne decât să apeleze la serviciile prietenului său, Dan Tanna. O incursiune în culisele lumii spectacolului din capitala jocurilor de noroc care nu trebuie ratată! Și o ultimă întâlnire cu protagoniștii serialului **VEGAS**. Începând de

săptămâna viitoare, acțiunea se va muta în Hawaii...

22.30 **Mitică** - emisiune de Viorel Gaiță; 22.40 Chestiunea zilei - emisiune de Carmen Bendovski; 23.35 Staruri pentru totdeauna; 24.00 Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop și Tudor Artenie; 1.00 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

MIERCURI 7.06.1995

7.00 Bună dimineața, România! - realizator Petra Maria Martin; 10.00 Știri; 10.10-16.00 Reluări; 16.00 Post-meridian - emisiune de Teo Trandafir și Cristin Tocan; 18.00 Desene animate: **Popeye** - ep. 40; 18.30 Film documentar; 19.00 Primul pas - Licee industriale - emisiune de Livia Pop; 20.00 Film serial: **Echipa de șoc** - ep. 26; 20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal; 21.40 Film serial: **Kung Fu** - ep. 27; 22.30 **Țara nimănui - Cum se distruge un parc** - reporter Șerban Jipa; 22.40 Chestiunea zilei - emisiune de Horia Alexandrescu; 23.35 Staruri pentru totdeauna; 24.00 Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop și Tudor Artenie; 1.00 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

JOI 8.06.1995

7.00 Bună dimineața, România! - realizator Petra Maria Martin; 10.00 Știri; 10.10-15.30 Reluări; 15.30 Post-meridian - emisiune de Teo Trandafir și Cristin Tocan; 18.00 Desene animate: **Popeye** - ep. 41; 18.30 Film documentar; 19.00 **REPORTER TELE 7 - Vatra Luminoasă** - reporter Dan Pleșa - **Mafia chineză** - reporter Dana Deac - **Dracula se întoarce** - reporter Cristina Zaharia; 20.00 Film serial: **Femea fantastică** - ep. 25; 20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal; 21.40 Film serial: **K.I.T.T.** - ep. 27; 22.30 **Mitică** - emisiune de Viorel Gaiță; 22.40 Chestiunea zilei - emisiune de Bogdan

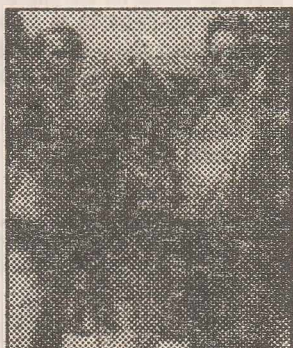
Teodorescu; 23.35 Staruri pentru totdeauna; 24.00 Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop și Tudor Artenie; 1.00 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

VINERI 9.06.1995

7.00 Bună dimineața, România! - realizator Petra Maria Martin; 10.00 Știri; 10.10-15.30 Reluări; 15.30 Post-meridian - emisiune de Teo Trandafir și Cristin Tocan; 18.00 Desene animate: **Popeye** - ep. 42; 18.30 Film documentar: **Introspectivă britanică** - ep. 2; 19.00 **La EST de VEST** - emisiune de Radu Budeanu;

20.00

Film serial:

Renegatul - ep. 22;

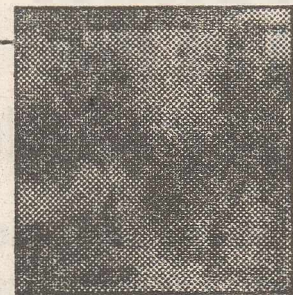
Pornit în căutarea fratelui său pe care-l crezuse mort în urmă cu 17 ani, Reno Raines este pus în situația de a lupta contra acestuia, în cușca gladiatorilor colonelului Nelson Bracket. Lucrurile sunt complicate de tratamentul cu ser psihologic ce are drept urmare descoperirea adevăratei identități a fostului polițist din Bay City, căutat pentru uciderea sergentului Burrell, și de sosirea locotenentului Dixon, cel care încearcă prin toate metodele să scape de un martor extrem de incomod.

20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal; 21.40 Film serial: **Hotel** - ep. 27;

22.30 **Țara nimănui: Cui și cum închiriem?** - reporter Alexandru Vrăbiescu; 22.40 Chestiunea zilei - emisiune de Gilda Lazăr; 23.35 Film serial: **Evadatul** - ep. 23; 00.25 Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop și Tudor Artenie; 1.25 Jazz fără frontiere; 2.05 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

SÂMBĂTA 10.06.1995

8.00 Știri; 8.10 Aerobic; 8.20-13.50 Reluări; 13.50 **Week-end abc** - emisiune de Liliana Munteanu și Mihaela Rădulescu. Din sumar: *14.00 Desene animate: **Goangele** - ep. 23; *15.30 Dialoguri politice cu Viorel Gaiță. Invitat: Octavian Paler; *17.00 Film serial **Alf** - ep. 23; 18.00 Desene animate: **Popeye** - ep. 43; 18.40 Staruri în concert: **Cher** - partea I; 19.00 **As Show**. Invitat: actorul Dan Nuțu - emisiune de Cornel Todea; 20.00 Film serial: **Dinastia** - ep. 26; 20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal;

21.35

Film serial:

Miami Vice - ep. 27

O tânără prostituată în vârstă de 17 ani este ucisă în bătaie și aruncată dintr-un Porsche alb, ultimul model. Sonny încearcă să-l urmărească pe șofer cu Ferrari-ul său, însă acesta reușește să scape. Mașina aparține pilotului de curse Danny Tepper care neagă orice amestec, invocând un alibi destul de șubred. Crockett și Tubbs se transformă în sponsori și pătrund în lumea piloților de Mare Premiu. Bineînțeles, un episod presărat din plin cu urmăritori pe două și mai ales patru roți.

22.30 **VIVA TELE 7** - emisiune de Andrada Moga;

23.30

Film serial:

C.H.I.P.S. -

ep. 24

Jon și Ponch se oferă să escorteze trei camioane-cisternă încărcate cu o substanță chimică volatilă și extrem de toxică. Drumul este presărat cu obstacole, majoritatea datorate oamenilor cu care se întâlnesc. Poncherello face exerciții de punctualitate, iar Baker va învăța un nou mod de a vorbi.

00.20 Staruri în concert: **Michael Jackson** - partea I (r); 00.50 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

DUMINICA 11.06.1995

8.00 Știri; 8.10 Aerobic; 8.20-13.50 Reluări; 13.50 **Week-end abc** - emisiune de Liliana Munteanu și Mihaela Rădulescu. Din sumar: *14.00 Desene animate: **Goangele** - ep. 24; *15.30 **Cuția muzicală**; *17.00 Film serial: **Prințul din Bel Air** - ep. 28; *18.00 Desene animate: **Popeye** - ep. 44; 18.40 Staruri în concert - **Cher** - partea a II-a; 19.00 Interzis bărbaților - emisiune de Anca Fusariu; 20.00 Film serial: **Falcon Crest** - ep. 26; 20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal; 21.35 Gala **TELE 7**; 22.00 Film artistic: **Ani tumultuoși** (SUA, 1939) Cu: James Cagney, H. Bogart. Regia: Raoul Walsh; 23.45 **Nocturnă pe 16 mm** - emisiune de Mihaela Rădulescu; 00.45 Staruri în concert: **Michael Jackson** - partea a II-a (r); 1.15 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

.....
În funcție de apariția unor evenimente importante, **TELE 7 abc** își rezervă dreptul de a face modificări de ultimă oră în programul anunțat.

Jimmy Somerville

La 11 ani am constatat că sunt homosexual

Jimmy a rămas același de când îl știm. Tot 1,60 m are, iar stilul interpretativ, mai cu seamă vocea, a rămas la fel. **Heartbeat** este noul său single cu care ne demonstrează acest lucru, ca și faptul că mai are încă resurse, dacă nu pentru surprize, cel puțin pentru piese de calitate. Însă bravul Jimmy, în afara unei voci de excepție, este purtătorul de cuvânt al comunității „gay”. Și când evocă homosexualitatea, o face fără înflorituri, mai ales când e abordat cu sinceritate.

- N-ai mai scos nimic de trei ani. Celebritatea nu-ți lipsește?

- Jimmy Somerville: Focul mass-media nu e vital pentru mine. Din contră, îmi place să mă servesc de notorietatea mea pentru a atinge problemele homosexualilor, care în mod normal nu se pot exprima. Utilizez adeseori interviurile ca pe un prilej de a reaminti faptul că oamenii trebuie luați așa cum sunt, că au dreptul de a trăi și a face parte din societate, chiar dacă sunt homosexuali.

- Dacă într-o bună zi ai deveni prim-ministru, ce-ai face pentru „gays”?

- J.S.: Aș face să dispară toate discriminările ale căror victime suntem și aș încerca de asemenea să educ în așa fel tinerii, încât să aibă o reacție pozitivă față de acest aspect. Copiii trebuie să învețe că omul din fața lor, fie că e negru, galben, catolic, evreu sau homosexual, are dreptul la respect și la viață la fel de bine ca și ei.

- Care sunt reacțiile tale la critică?

- J.S.: Când eram mic, multă lume știa că sunt homo. Unii mă acceptau, alții mă condamnau. Nu înțelegeam această atitudine care mă pedepsea. Am înghițit atunci multă umilință, încât ceea ce mi se întâmplă acum mi se pare floare la ureche.

- Când ți-ai dat seama că ești homosexual?

- J.S.: Pe la 11 sau 12 ani. Dar n-am început să vorbesc despre acest lucru decât pe la 15. Nu fusesem pregătit pentru așa ceva, nu înțelegeam ce se petrecea în mine, știam doar că sunt diferit. Avem cu toții nevoie să fim ghidați, dar eu atunci n-aveam pe nimeni să mă ajute. A fost foarte greu de trăit experiența.

- Ce sfat ai da unui tânăr care-și dă seama că e homosexual?

- J.S.: E greu de spus. Depinde foarte mult de anturajul său, de deschiderea de spirit a părinților săi și de calitatea prietenilor pe care îi are. I-aș spune doar că trebuie să fie foarte tare și să facă eforturi să trăiască în armonie cu starea sa. Asta nu se obține peste noapte, dar e posibil. Când aveam 15 ani, un prieten de vârsta mea trăia o poveste de dragoste cu un alt băiat. Când familia lui a descoperit acest lucru, le-a interzis să se mai vadă. Puțin timp după, disperat, s-a sinucis. Părinții lui n-aveau dreptul să facă asta în momentul în care el realiza cine este.

- În piesele tale vorbești mult despre dragoste. Ai întâlnit-o?

- J.S.: Da, de două sau trei ori. Dragostea e o emoție puternică și capabilă să ne determine la lucruri incredibile. Cel mai rău e să gândim că nimic nu e etern. În acest caz, dragostea, cea mai frumoasă chiar, devine teribil de crudă pentru că știm că într-o zi se va opri.

- SIDA ți-a schimbat viața?

- J.S.: Da. Anul trecut, cel pe care-l iubeam a murit suferind de această afecțiune. Timp de doi ani l-am văzut degradându-se. Spre sfârșitul vieții lui îl ajutam să se spele și să se îmbrace. Nu mai era decât piele și os. E groaznic să-ți vezi un prieten ducându-se așa. Mai ales când are numai 29 de ani...

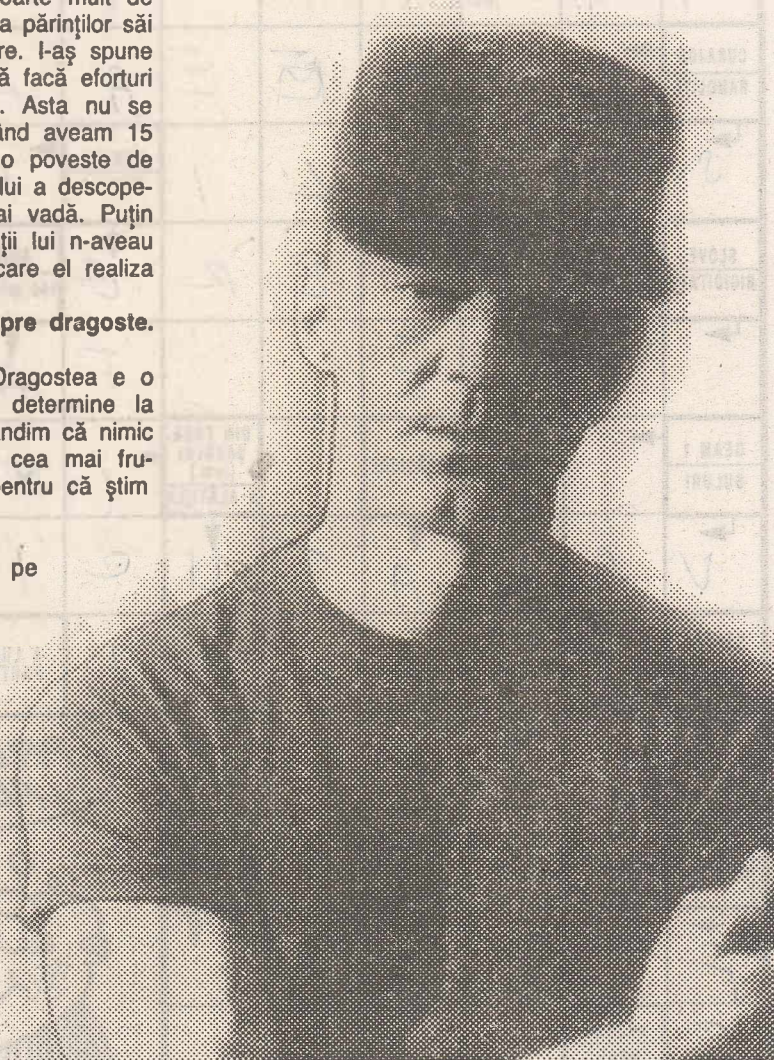
- Crezi că se face îndeajuns la nivel de cercetări?

- J.S.: Evident, nu. Dar nu asta e problema majoră. Când îl văd pe papă că declară în unele țări din Africa, unde 20% din populație e seropozitivă, că nu trebuie să se utilizeze prezervativ, mă întreb cu ce drept îndrăznește să spună

o asemenea absurditate. S-ar putea deduce că scopul său e să umple paradisul cât mai repede posibil.

- Care este cea mai mare problemă pe care o întâlnești în viața de toate zilele când ești „gay”?

- J.S.: Discriminarea care nu încetează. Bineînțeles există alternativa păstrării secretului sexualității tale, dar asta înseamnă refuzarea a ceea ce trebuie să te reprezinte, aș putea spune în primul rând. Și e trist, foarte trist...

FLASH

RADIO CONTACT

■ Legendele punk THE CLASH sunt hotărâți să se reunească pentru a cânta la un „summer ball”.

Grupul a refuzat oferte profitabile, cum ar fi să cânte la ediția din acest an a festivalului american Lollapalooza, dar Clubul londonez Black's și Chelsea Arts Club pot garanta faptul că grupul va da o reprezentație în cadrul manifestării estivale al cărei organizator este Tom Bantock (coproprietar al Black's).

JOE STRUMMER, vocalistul grupului THE CLASH, se străduiește să-i strângă pe toți ceilalți și, după toate aparențele, va reuși.

■ O bandă originală aparținând lui MICK JAGGER și KEITH RICHARDS cântând piese din 1961 s-a vândut unui anonim pentru suma de 80.000 dolari.

Un purtător de cuvânt al con-

ducătorilor licitației Christie's declară: „Banda are 34 de minute, conține 12 piese cu Mick Jagger voce și Keith Richards la chitară. A fost înregistrată într-una din camerele casei unuia din cei doi, de către un prieten de școală, care a și vândut banda de altfel. Fiica acestuia, mare fan Rolling Stones, o descoperise anul trecut, iar el a decis s-o valorifice”.

■ Saxofonistul legendă CLARENCE CLEMONS de la E-STREET BAND și-a mărturisit durerea pe care a simțit-o când BRUCE SPRINGSTEEN a decis să renunțe la grup în 1989. E-STREET BAND îl acompaniase cu credință la înregistrări și în turnee timp de aproape 20 de ani.

Clemons afirmă: „A fost o triplă lovitură. Casa mea de discuri a renunțat la mine, am divorțat și Bruce a desființat grupul.”

Însă grupul s-a alăturat din nou celui numit The Boss pe albumul său Greatest Hits anul acesta, și vor cânta și pe noul său album. Clemons adaugă: „E ca și cum am fi tras un pui de somn, ne-am trezit și ne-am spus: Hei, ce-ar fi să facem niște muzică!”

■ WHITNEY HOUSTON a donat 125.000 de dolari pentru a ajuta oprirea abuzării copiilor din Harlem, New York.

Superstar-ul a dat banii organizației Hale House, fondată pentru a susține lupta mamelor ale căror copii sunt victime, prin Whitney Houston Foundation.

Darul va permite Hale House să-și înceapă programul „Time Out For Moms”, care a fost dezvăluit de curând de mama lui Whitney, Cissy Houston.

■ MICK JAGGER va produce un film despre viața poetului galez

Dylan Thomas și soția lui, Caitlin.

Compania sa de producție Jagged Films va realiza filmul ce va avea ca scenarist și director pe Christopher Monger, cel care a fost directorul celui mai recent lung metraj unde apare Hugh Grant, The Englishman Who Went Up A Hill And Came Down A Mountain.

Jagger apreciază: „Relația dintre cei doi soți era atât de nestatornică și intensă totodată, încât din momentul în care am citit cartea am știut că voi putea face un mare film.”

■ ERIC IDLE, starul din Monty Python, a intrat în posesia reședinței compozitorului și interpretului bine cunoscut MIKE OLD-FIELD, din Los Angeles.

Idle, în vârstă de 51 de ani, va apărea în Dr. Who, un remake al lui Steven Spielberg după un popular serial englez de televiziune. De asemenea va fi co-star într-un alt „ghost movie” al aceluiași Spielberg, Caspar, apreciat a ajunge în această vară „the children's boxoffice hit”.

Idle a cumpărat casa lui Oldfield din Laurel Canyon după ce fusese scoasă la vânzare cu numai două săptămâni în urmă, pentru 2 milioane dolari. Jim Morrison locuise în zonă în anii '60.

Pagină realizată de DOINA ENE

BUCUREȘTI 96,1 FM
BAIA MARE 88,5 FM
IAȘI 92,0 FM
CLUJ 89,8 FM

radio
CONTACT
PLOIESTI 92,8 FM
SIBIU 91,8 FM
CONSTANTA 91,1 FM

Din München, pentru revista **FLACĂRA**,
Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului
de radio „Europa liberă“:

Uite Becker, nu e Becker

La prima vedere pare a fi un joc de copii, așa cum îl știm și noi. Dar în actuala configurație a tenisului mondial, mai exact comercial, acest „a fi sau a nu fi” cu rolul principal în persoana lui Boris, capătă alte nuanțe. Circuitul german de primăvară ne-a arătat că, în ciuda ridicatelor garanții de participare, actorii nu pot fi ținuti în concurs până în finală.

Să-l luăm pe Becker. Venit la München cu trâmbe și surle după senzaționala finală de la Monte Carlo, unde a pierdut în fața lui Thomas Muster în urma a 4 mingi de meci, așadar sosit în capitala openului bavarez care „i-a prezentat obligatoriu cec de 250.000 de dolari”, „roșcovanul” a părăsit întrecerea din primul tur, fiind eliminat de marea speranță germană Henrik Dreckmann. Deci, doar două ore de prezență pe micul ecran și Becker... out. În schimb, bogatul sportiv și-a invitat în somptuoasa-i vilă prietenii la o cină de seară, bătându-și joc parcă de organizatori, care i-au oferit banii ceruți de managerul său Mayer Wöiden.

A urmat stația Hamburg, cu a 80-a ediție a campionatelor internaționale de tenis ale Germaniei, unde Boris al nostru, tot așa după încasarea sumei de 250.000 de dolari, a pierdut în faza inaugurală, învingătorul numindu-se Jaime Yzaga din Peru. Iarși nemții - și mă refer la spectatori - au fost păcăliți de băieții lor deoarece ultimul mohican, Michael Stich, a rămas pe drum în sferturile de finală. Victoria a revenit „săracului” Andrei Medvedev din Kiev, care conduce în schimb un Ferrari Testarossa, dar finala „estică” susținută în compania croatului Ivanisevici a arătat că cei de dincolo de fosta cortină de fier sunt mai motivați decât „sătuii” occidentali, saturați mai întâi de industria sportivă care le oferă mari sume de bani pentru

Scenă de familie:
Boris alături de Babs și fiul lor, Noah Gabriel

reclame.

Culmea tupeului lui Becker și compania a fost că vina pentru insucces este atribuită organizatorilor hanseatici, la a 80-a ediție, cărora li se aduce acuzația de a fi pregătit un teren foarte „încet”, propice jucătorilor defensivi. Și cum Becker rămâne eroul german de azi, și cum toată lumea apare dispusă să-i satisfacă orice capriciu, iată că managerii din Hamburg studiază un proiect de refacere a bazei de tenis, în sensul că zgura va fi schimbată cu o suprafață mai rapidă, iar terenul central, cât și cel semicentral vor fi acoperite atunci când plouă, una

peste alta costând 35 de milioane de mărci. Ceea ce mă surprinde pe mine este faptul că acești jucători de tenis nu caută motivele înfrângerii în stilul lor de viață și gândire, ci acuză pe alții, care, culmea, cred că sunt vinovați.

Simpla cerere de 250.000 de dolari mi se pare o obrăznicie într-o perioadă în care în lume există o criză economică, fapt neglijat de către vedete, care au spus la unison că „dacă așa este stilul, noi de ce să refuzăm. Este normal ca să ni se dea”. Dincolo de o mentalitate greșită, spun eu, poate și managerii au un rol negativ, acest joc de „uite popa, nu e popa” are urmări neplăcute pentru spectatori și creează pentru noua generație o imagine greșită asupra valorii, de care mă îndoiesc atunci când trebuie „cumpărată”. Poate de aceea îi sfătuiesc pe Sever Mureșan, managerul openului românesc, să nu apeleze la Becker sau la alți campioni mofturoși, întrucât este păcat de atâta bănet dat pe degeaba.

Reforma arbitrajului - iminentă (1)

O știre de ultimă oră ne-a oferit prilejul acestei serii de articole. Mai precis, Federația portugheză de fotbal a decis - deși campionatul s-a încheiat - rejucarea meciului Benfica Lisabona - Sporting Lisabona, întrucât s-a constatat că arbitrul a greșit, eliminându-l pe Caniggia, de la Benfica. Deci n-a fost vorba de un gol neregular sau unul regulamentar, dar anulat, ci de o decizie care a dezechilibrat raportul de forțe în teren.

Este evident, deci, că se gândește la restructurarea arbitrajului, dezbaterile pe această temă fiind din ce în ce mai dese și, mai ales, insistente. În

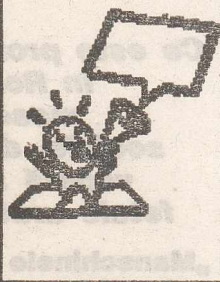
primul rând, fotbalul, cu impactul financiar extraordinar, simte nevoia unei reforme. Pe această cale, în aceste zile, se vorbește în principal de profesionalizarea arbitrilor. Când un judecător decide în legătură cu zeci și sute de mii de dolari (sau mai mult, la finala Champions League, condusă de Ion Crăciunescu, acesta având un barem total de 1 525 franci elvețieni, iar prima de joc pentru fiecare fotbalist de la AC Milan a fost de 175 000 dolari!), normal este să fie răsplătit pentru responsabilitatea lui, ca să nu spunem că e și vorba de o măsură anticorupție.

Începutul în acest sens a și fost făcut, în Germania baremul pentru un meci de campionat fiind de circa 5.000 mărci, iar în Italia - aproape 2.000 dolari. Mai mult, în Peninsula federația plătește arbitrilor chiria terenurilor de antrenament, precum și plata controalelor medicale - săptămânale - la care sunt supuși cavalerii fluierului. Este clar că, în curând, vom avea arbitri profesioniști. Ceea ce va însemna și o altă abordare a carierei de arbitru. Despre aceasta, și despre altele, vom vorbi săptămâna viitoare.

TEODORA OPREA ■

Replica săptămânii

În Africa de Sud, doar știți prea bine, rugbyștii noștri ne reprezintă la Cupa Mondială. Luând băta peste băta, de-alea soră cu moartea. Ei

bine, trimisul unui ziar bucureștean (sau adusul federației, din câte zice lumea), Geo Raețchi, ne consolează. Veți fi de acord că următoarea frază reprezintă de departe Replica săptămânii: „Oamenii care habar nu aveau unde o țara noastră știu acum destule despre ea”. Ar mai fi una, totuși: „Una peste alta, o împede că frumoasa și bogata Africa de Sud a descoperit acum cel (sic - llinița buclucășă s-a pierdut la Capetown) cu România asta”. Aceeași idee, deci. Cât despre bucuria că rugbyștii noștri au făcut propagandă României în Africa de Sud, parcă-parcă ne vine să credem că trimisul-adusul și-a cam pierdut mințile.

Realizat în excelente condiții grafice (impri-marea fiind executată în Germania), a apărut numărul 0 (zero!) al unei noi publicații cu tematică sportivă. Bineînțeles, fotbalul deține partea leului, dar nu lipsesc nici știrile și comentariile la fel de pertinente din rugby, baschet, tenis, box, atletism, gimnastică, automobilism etc., însoțite de numeroase ilustrații color.

HERCULE LE CHAT

Sechele la Selena

În sfârșit, o veste bună, stimați compatrioți: după ce Dan Cărlan, leșeanul care s-a trezit orb, și-a anunțat retragerea din fotbal, mai aveam o grijă. Mai era, adică, unul care dădea cu băta în baltă, le zicea pe bune despre aranjamente, nu voia, domnule, în ruptul capului, să intre în cooperative. Adică, strica treaba, în atmosfera de „toată lumea mulțumită”. Era unul, știți dumneavoastră, Sechelariu, prin Bacău, om cu bani, deci Independent, și nu intra în front. Ei bine, iată vestea cea mare și bună: s-a disciplinat și ăsta și s-a pus pe trântit. Bravo, ne-am liniștit, a intrat și el în rândul lumii. Veselie generală!

Vă prezentăm cele mai bine cotate manechine din România

□ Nu au ifose de mari vedete

Ce este profesia de manechin nu se știe cu precizie în România. Multe fete își închipuie că este o meserie ce te propulsează în vârful piramidei sociale, devenind, eventual fără prea mult efort, o vedetă adorată de bărbații bogați și invidiată de fetele urâte. O cale sigură de a pătrunde în lumea

„Manechinele trebuie să fie inteligente și cultivate. Pițipoancele nu mă interesează!”

Cea mai în măsură să ridice vălul misterului este dna ZINA DUMITRESCU, cea prin mâinile căreia au trecut generații întregi de manechine, cea care, cu pasiune și pricepere, a ridicat Casa de Modă Venus la rangul de cea mai selectă agenție de manechine:

- Este o meserie extrem de serioasă, pentru care nu numai calitățile fizice sunt importante, cât mai ales personalitatea fiecărei fete. Personalitatea înseamnă modul în care privești, cum îți exteriorizezi sentimentele, cum zâmbești, cum te miști, cum știi să prezinți. Categorie, personalitatea oglindește și inteligența. Este o meserie care nu se poate face altfel. Eu, personal, aleg o fată care, poate, nu se încadrează în canoanele clasice ale frumuseții, dar care are un stil, un gen aparte, care are personalitate. La mine în trupă fiecare fată are un stil aparte, fiind foarte diferite una de alta, fiind capabile, fiecare, să fie, la nevoie, sexi, sprintare sau maiestuoase. Un manechin bun face dintr-un sac o rochie de seară. Ele știu că nu se prezintă pe ele, ci produsele pe care le îmbracă. După terminarea cursului, unui manechin îi trebuie un an și jumătate ca să se formeze, să capete rutină, experiența și siguranța necesare, acea nonșalanță a prezentării. Manechinele sunt, în același timp, gimnaste de performanță, balerine și actrițe, atât prin regimul de viață pe care-l duc cât și prin calitățile fizice ce se cer: grație naturală, expresivitate, ureche muzicală, ritm.

Manechinele mele știu două-trei limbi străine, sunt studente sau eleve în ultima clasă. Pe acestea din urmă le oblig să dea examen de admitere la facultate. Dacă nu-l trec, nu mai au ce căuta aici.

Nimeni nu îndrăznește să le trateze irreverent, să le facă propuneri indecente. Fetele mele, căci ele mă numesc mamă, sunt oameni obișnuiți, au familii, copii, sunt la locul lor. Cele ușuratic, ieftine, pițipoancele nu mă interesează. Nu că aș face mare caz, dar în trupa mea fetele sunt de familie foarte bună.

„Nu mă interesează străinătatea! Doresc să-mi păstrez iubitul și familia!”

ADELA SURUGIU are 22 de ani, este studentă la Drept, în ultimul an, la Universitatea Ecologică. Practică meseria de manechin de trei ani, cu mare succes, participând la cele mai importante prezentări ale creatorilor români. A fost descoperită de dna Zina Dumitrescu. Cum ne spune chiar Adela Surugiu:

- Am auzit de cursul de manechine ținut de celebra Zina Dumitrescu. I-am telefonat și am întrebat-o dacă ar fi cazul să mă prezint, ținând seama

ADELA SURUGIU

de... dimensiunile mele: numărul 40 la... picior. M-a invitat, pe loc.

- Ce dimensiuni aveți?

- Am înălțimea de 1.80. Celelalte dimensiuni sunt: 88, 62, 92 (în centimetri: bust, talie, șold - n.n.). Pentru a le atinge, am slăbit, atunci, șase kilograme în trei săptămâni.

- Ce viață duceți?

- Mi-o împart între școală, pregătire și prezentări. Fac gimnastică acasă și, de trei ori pe săptămână, la o sală. Duc o viață echilibrată, fără nici un fel de excese. Nu pierd nopțile, nu mănânc chiar orice. Am obligația dar și plăcerea să mă îngrijesc: merg la cosmetică, fac saună și masaj ori de câte ori trebuie.

- Nu visați să vă lansați în străinătate?

- Nu. Acest lucru nu mă interesează. Am aici familia mea, iubitul meu. Nu concep să mă despart de ei nici măcar pe termen scurt. De ce să risc să stau acolo, să zicem, doi ani pe tușă? Câștig experiență, poate. Dar, venind înapoi, în România, trebuie să o iei de la început.

„Familia este cel mai important sprijin moral în această meserie”

EUGENIA ENCIU este, la ora actuală, cel mai bine cotate manechin din România. În vârstă de 34 de ani, a debutat la Casa de Modă Venus în urmă cu mai bine de zece ani. Succesele s-au ținut lanț. Iată doar câteva exemple din activitatea acestui remarcabil manechin:

- În 1984, am avut o prezentare Woolmark cu 12 case de modă din străinătate, cu colecțiile și manechinele lor. Am făcut cam tot ce se poate și în domeniul publicitar, fotografii, videoclipuri, spoturi. Am prezentat colecțiile celor mai valoroși creatori de modă români: Zina Dumitrescu, Doina Levința, Mioara Oglină, Cătălin Botezatu, Janina Ștefan. Am avut prezentări de modă

în: Grecia, Iugoslavia. De două ori am prezentat, în România, colecții Nina Ricci.

- Cum este viața de manechin?

- Viața mea personală este una, iar meseria de manechin este altceva. Sunt căsătorită, am o fetiță în vârstă de zece ani. Am absolvit Facultatea de Management la ASE. Fac gospodărie din plin, cu tot ce înseamnă acest lucru, inclusiv gătit. Sunt mare amatoare de dulciuri. În această meserie ce mi-a intrat în sânge, familia trebuie să constituie cel mai important suport moral. Altfel, poți claca. Am și serviciu, sunt director economic la Transilvania Club, de doi ani. Dacă

EUGENIA ENCIU

nu aș fi atât de activă (prezentări, filmări, probe) simt că mi-aș pierde vitalitatea.

- Cum vă îngrijiți corpul?

- Săracul, l-am cam neglijat. A fost o perioadă când făceam gimnastică, dar criza de timp își spune cuvântul. Noroc că am un metabolism foarte bun. Îmi îngrijesc singură tenul. Nu am fost, niciodată, la cosmetică. Părul mi-l vopsesc la Costel, coaforul vedetelor.

- Ca manechin, ca studentă, ați primit vreodată propuneri indecente?

- Nu, deși am câștigat mai multe concursuri de Miss. (Adică, arată trăsnet - n.n.). Nu am lăsat, nicicând, să se înțeleagă că aș dori așa ceva.

„Când nu voi mai fi manechin, visez să ajung realizator în televiziune”

DANA SĂVUICĂ este numele ei de carieră. A debutat, în urmă cu cinci ani, la Casa de Modă Venus, prezentându-se la concurs în urma insistențelor soțului. Are 23 de ani. Iată cum a evoluat:

- Rampa mea de lansare a fost Grecia, unde am ajuns prin amabilitatea lui Cătălin Botezatu. Am stat acolo o lună, eu și încă cinci românce, plătite bine. A ieșit o revistă

DANA SĂVUICĂ

de modă, cu pozele noastre, chiar excelentă. Ea a fost cartea mea de vizită ce mi-a deschis nenumărate uși. Apoi, am întâlnit-o și pe Eugenia, care este prietena mea cea mai bună și care m-a învățat cum să-mi creez un stil propriu, cum să mă machiez, cum să mă coafez, că nimeni altcineva nu stătea să-ți dea lecții. Așa că, am prezentat colecțiile marilor creatori de modă români: Mioara Oglină, Venera Arapu, Cătălin Botezatu și mulți alții. Cel mai bine lucrez, acum, ca și Eugenia, cu Adesgo (ambalaje pentru ciorapi, cataloage, postere, afișe). Am prezentat la Belgrad, la Abu Dhabi.

- Ce faceți în timpul liber?

- Am absolvit ASE-ul, Facultatea de Relații Economice Internaționale, în urmă cu doi ani. Am o fetiță în vârstă de un an și jumătate. Încerc să văd cât de cât de copil. Am o femeie care mă ajută la toate. Nu mă pricep la gospodărie. Gătesc cel mai bine cartofi prăjiți, friptură și ouă ochiuri. Colaborez la TVR, cu Eugen Dumitru, la emisiunea De la egal la egal, amical și la TELE 7 abc. De fapt, doresc să mă lansez în televiziune, mai ales când nu voi mai putea fi manechin. Poate ajung realizator de emisiuni.

- Vă îngrijiți, faceți gimnastică?

- Nu mai apuc să fac gimnastică. Dar viața echilibrată pe care o duc (nu fumez, nu beau, sunt mereu în mișcare, dorm câte nouă ore pe noapte), am stabilitate în căsnicie (nu mă omor cu gospodăria) mă mențin în formă. Mă ajută și metabolismul. Oricum, nu cred că masajul îmi redă tonusul sau te ajută să slăbești. Orele în șir de repetiții, de mers pe podium echivalează cu gimnastica.

Iată cam ce înseamnă să fii manechin de prima mână în România. Lipsite de ifose de mari vedete, FETELE dnei Zina Dumitrescu demonstrează că nu numai pe scenă știu să fie naturale, grațioase și inteligente.

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

partea pentru aceste lucruri, departe mine aceasta, dar există niște cauze acestei aderări, cauze care n-au fost cident analizate."

Drum sinuos cu dosar „greu”

Am fost un tânăr cu «probleme», ca joritatea tinerilor care aveau «bube» dosar. Trebuia să-ți ascunzi, într-o mă măsură, identitatea, exista permanent riscul să fii descoperit. Trebuia să i acolo unde nu era o selecție ri-oasă ca să scapi, să nu fii bine v-
cat. Există o discriminare, uneori ofi-
lă, alteori din autocenzură. Drumul u a fost destul de zigzagat. Liceul n făcut la Constanța, unde am și t câțiva ani în copilărie, deoarece ai i aveau o casă aici. Tot la Constanța făcut și Institutul Pedagogic, secția filologie, de 3 ani. Abia pe urmă am uit la IATC, după ce am făcut și un de profesorat în Dobrogea."

Duhul lui Caragiu

În viață eu acord destul de mult loc hazardului! La Caragiu, la Caramitru e vorba de o vocație palpabilă, un ent actoricesc se cere dovedit. În a regiei, lucrurile sunt puțin mai plicate, mai delicate! Mie mi-e greu definesc deși, vorba aceea, acum și pe dascălul la ATF! Cred că este ba de foarte multe lucruri la un loc! i cauza aceasta, știu și eu de ce am ns regizor?!

Caragiu a fost unul dintre oamenii e, într-o oarecare măsură, conștient u inconștient, mi-a dat încredere în a e regie! Câteodată, în viața omului, rurile astea au o foarte mare impor-
tă. Eu la IATC n-am făcut Regie, am ut Critică. La un moment dat am at, la TV, un fel de evocare după teiu Caragiule. Era un filmuleț, un fel ca să folosim limbajul lui Mateiu, «âmbe» în imagini. Era un filmuleț e a produs oarecare interes. La lizarea lui am beneficiat de genero-
atea unor actori care au venit fără : Dan Nuțu, Vasile Nițulescu, antin Rauțchi, Tamara Crețulescu.

Toma Caragiu mă știa el, așa, ca aromân, și văzând pelicula i-a plăcut și a încercat să-i sensibilizeze pe unii și pe alții. Unul dintre cei pe care a încercat să-i sensibilizeze a fost Marin Preda. N-a reușit nici cât a trăit Toma și nici cât a trăit Marin Preda. Întâmplarea a făcut ca după ce ei n-au mai fost, într-o decizie pe care mi-e foarte greu s-o localizez și s-o precizez, m-am luat la «trântă» cu capodopera lui Marin Preda, MOROMEȚII. Mi-e foarte greu să-mi explic mie și să explic alto-
ra de ce unele lucruri îți reușesc și altele nu, și de ce întreprinderea mea cu MOROMEȚII a reușit, pentru că acum, la câțiva ani de la realizarea ei, am impresiile din afară că ea este o reușită! Este duhul lui Caragiu undeva, deasupra acestor lucruri!"

Problema etnică nu folosește decât fanaticilor și iresponsabililor

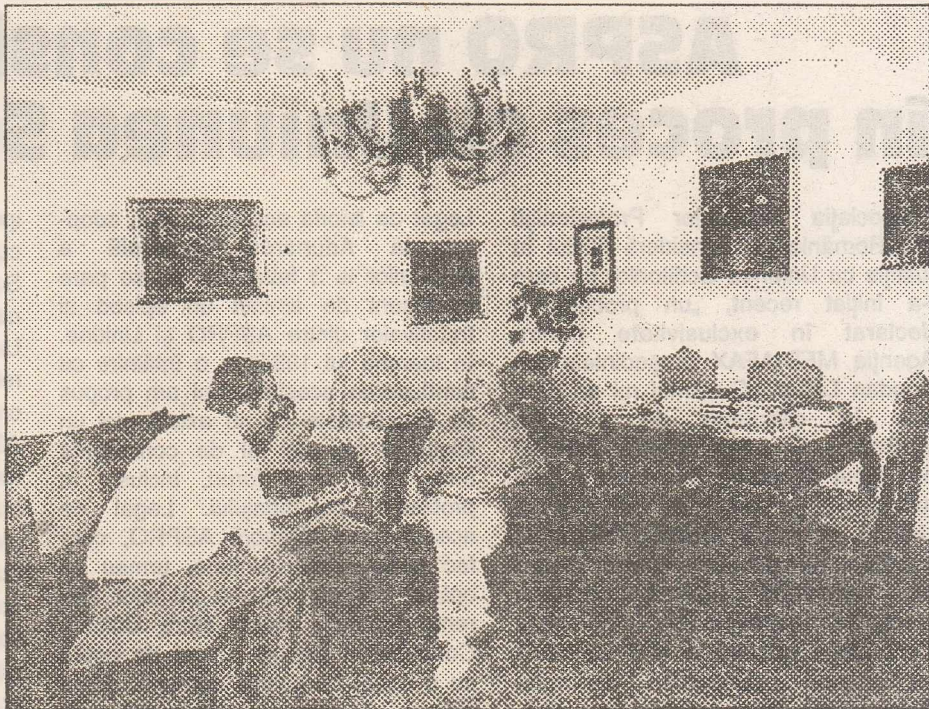
„Am crescut într-un spațiu al tole-
ranței. Bun prieten și coleg de bancă am avut un tătar, unul dintre cei mai buni prieteni era un neamț. Nu exista ură și nici nu se cultivau asemenea sentimente. De fapt, problema etnică este o problemă politică și ea nu este decât spre folosul fanaticilor, al unor oameni iresponsabili care vor să profite de pe urma ei!"

Titus Popovici, D.R. Popescu și Eugen Simion nu l-au iertat pe Monșer nici după moarte

„La realizarea filmului au fost multe greutăți. În primul rând, era o răspun-
dere foarte mare față de capodopera lui Marin Preda, răspundere care nu avea cum să nu te apese!"

Pe urmă, nu pot să nu spun că, în ciuda faptului că aveam în față, ca o pavăză, capodopera lui Preda, exista o temere a cenzurii, a cenzorilor, ca nu cumva să le scape un anume control, temere care se îndrepta spre acea marotă, care continuă și azi, a imaginii despre noi. Filmam undeva, între Videle și Alexandria, și aproape în fiecare zi primeam telefoane pentru a opri fil-
marea și a veni la București pentru vizionări și discuții. Printr-o stratagemă, aidoma amânărilor lui Moromete care niciodată nu zicea nu, amânăm și eu, spuneam da, da, vin, dar azi nu pot pentru că, mâine nu pot pentru că, și așa am reușit să termin grosul filmărilor. Tot prin această stratagemă și alte ter-
tipuri am reușit să ajung cu filmul ter-
minat ca filmare și să-l arăt într-o fază în care nu se mai putea, practic, umbla.

Erau și multe «fitile» și, din păcate, acestea nu sunt spre cinstea breslei-
scriitoricești, pentru că de aici veneau multe! La un moment dat a fost așa o «cabală», încât această producție a tre-
buit «blindată» cu vreo treizeci și ceva de referate, pentru ca filmul să se facă! Eu am pus-o pe seama «terorii» pe care a reprezentat-o capodopera lui Marin Preda asupra unor scriitori care au zis, domnă, acum, că Preda a murit,

nici acum să nu scăpăm de teroarea asta?! Din păcate, Titus Popovici a fost agitatorul acestei chestii și a dat o bătălie pe viață și pe moarte pentru ca filmul să nu se facă. Pe urmă, a fost D.R. Popescu, dar sub forme ascunse, nu ieșea el în față, pune la treabă tot felul de trepăduși. Apoi, Eugen Simion care, culmea, într-un mod destul de bizar, se consideră depozitarul moștenirii lui Preda."

Proiecte

„Acum termin un film care în lucru s-a chemat «Himera», dar titlul de fapt va fi STARE DE FAPT. Este un film de contemporaneitate care a plecat de la o întâmplare reală din timpul revoluției. Rămâne de văzut în ce măsură reușește să dea o imagine nu asupra acelor evenimente ciudate și misterioase, cât asupra urmărilor pe care le-au produs ele azi și înclin să cred că le vor mai produce încă o perioadă.

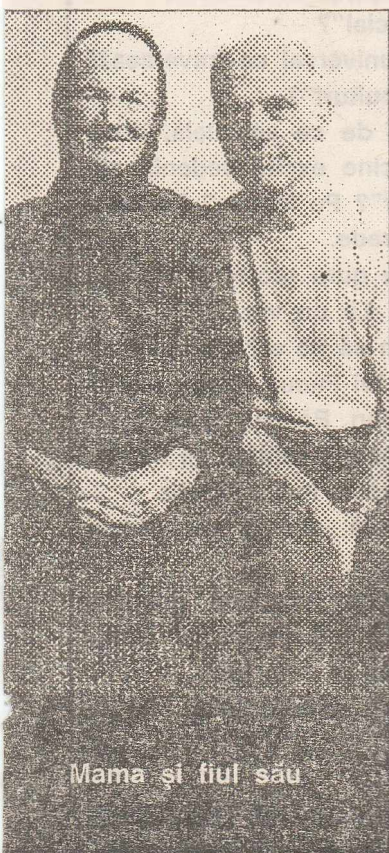
Pe urmă, am în proiect un scenariu al lui Eugen Uricaru după o carte a lui Curzio Malaparte, «Kaput», al cărei autor a fost reporter de război, a fost și la Iași și în Basarabia și are un capitol despre povestea pogromului de la Iași. După aceasta, i-am propus să lucrăm împreună unui tânăr scriitor, Răzvan Popescu, jurnalist la BBC, a cărui primă carte de povestiri scurte mi s-a părut extrem de cinematografică. Mai am o datorie pe care sper s-o pot onora, legată de cartea de mărturie a unei femei din Bucovina, Anița Nandriș Cuișă, despre pățania unei românce în Bucovina, în 1940, când au intrat rușii. O carte zguduitoare, și autoarea ei are ceva din puterea Vitoriei Lipan. Gabriel Liiceanu mi-a recomandat primul cartea și după aceea Liviu Ciulei, din America."

Nedumeriri și gust amar

„Am ieșit din PAC, am rămas doar membru al

Alianței Civice. Am simțit că nu mă regăsesc în PAC, despre care cred în continuare că este unul dintre partidele în care există și o doză de onestitate, în orice caz de probitate intelectuală și nu numai. S-ar putea să fie numai vina mea, mi-ar părea bine să fie așa, dar experiența politică pe care am avut-o, câtă a fost și pe care nu o reneg, mi-a lăsat o stare de nedumerire. Nu agreez politica de stânga și demagogia de stânga. Există demagogie politică în general, dar e o anumită retorică de stânga și o demagogie de stânga de care mi-este, vă spun sincer, silă! Poate să fie ea și socialistă de Occident, am urmărit campaniile electorale de la francezi și parcă aveam uneori sentimentul că ascult anumite lucruri pe care le știam dinaintea! Nu prea cred că există o diferență majoră între stânga socialismului real și stânga socialismului occidental. Nici cu social-democrația anumite lucruri nu sunt în ordine."

MARIAN GHÎTEANU ■

Mama și fiul său

Fotografii de FLORIN IONIȚĂ ■

ASPRO nu se consideră în proces cu Uniunea Scriitorilor

Asociația Scriitorilor Profesioniști din România nu consideră litigiul în justiție cu Uniunea Scriitorilor, pe care l-a inițiat recent, „un proces”, a declarat în exclusivitate pentru Agenția MEDIAFAX președintele Ion Bogdan Lefter. „Cuvântul mi se pare pus în circulație de Uniunea Scriitorilor, în folos propriu. ASPRO n-a făcut decât să înainteze o contestație la articolul 4 din statutul Uniunii, conform căreia membrii acesteia nu pot face parte dintr-o altă societate literară care îi afectează interesele de patrimoniu. Contestația noastră a fost întocmită cu ajutorul profesorului Gheorghe Beleiu, unul dintre cei mai buni specialiști în drept, și vizează neconstituționalitatea articolului, ca unul care îngreunează libertatea de asociere.

Legat de istoria acestui articol, adoptat la Adunarea Generală a Scriitorilor la 3 februarie, mi se pare interesant de amintit un episod al tratativelor dintre ASPRO și Uniune. În toamna lui 1994, la o întâlnire cu conducerea acesteia, noi am propus să se constate că nu există nici un litigiu și nici un fel de concurență între cele două foruri, inclusiv în problema patrimoniului. Legat de aceasta, toți membrii ASPRO, care fac parte și din Uniune, urmau să opteze pentru vârsarea sumelor aferente timbrului literar către Uniune. Conducerea Uniunii a fost de acord cu o astfel de poziție comună, dar a refuzat să semneze protocolul care ar fi consimțit-o. Așa cum am spus-o și în alte rânduri, ASPRO este o fundație de programe culturale și în

ipoteza descrisă mai sus, nu vedem cum ar fi putut concura Uniunea Scriitorilor, care este sindicatul național al autorilor”. Secretarul Uniunii Scriitorilor, Eugen Uricaru, a refuzat să comenteze situația recent creată. „Acțiunea a fost intentată de ASPRO la 31 martie, iar primul termen este 15 iunie”, a declarat, pentru MEDIAFAX, Eugen Uricaru. „Avocatul nostru își pregătește pledoaria, care va deveni publică la acel termen. Până atunci, cum se spune, «no comment»”. Surse neoficiale din lumea literară consideră că acțiunea în justiție intentată de ASPRO ar putea constitui punctul final al conflictului dintre cele două foruri, adică separarea definitivă.

Să-i stârpim de mici!

În revistele școlare, elevilor li se interzice să-i critice pe „profi”

Deși există reviste școlare în aproape toate instituțiile de învățământ din România, elevii nu dau doi bani pe aceste publicații. Motivul este că, în mare parte, revistele școlare sunt făcute după cum dictează profesorii, cu poezii, teste de matematică, fizică sau chimie sau „interviuri” cu profesori cărora le place să se audă vorbind. Sunt puține acele reviste școlare care vorbesc deschis despre problemele reale din școală, despre incompetența unora dintre profesori sau despre reforma învățământului, care se va face, dar nu se știe în care „cincinal”!

Camelia Berdea, redactor-șef adjunct la revista Sumus a Liceului „Aurel Lazăr” din Oradea, spune că elevii nu au voie să scrie ce vor ei în revistă și din această cauză publicația are un aer de superficialitate. Spre exemplu, nu s-a putut publica un clasament al celor mai buni profesori din liceu, pe motiv că s-ar supăra profesorii din coada listei. Nu se pot publica nici gafele unora dintre profesori, la ore, pe motiv că li se atinge onoarea.

Una dintre puținele reviste unde elevii au reușit să-și impună voința este Pași pe nisip, a Liceului pedagogic din București. Paradoxal, coordonatorul revistei, profesoara Ioana Triculescu, încurajează linia „liberală” a publicației. Ca exemplu, este articolul „Flash news”, semnat de Teodora Migdalovici, în numărul 7 al revistei, pe 1994, în care Alexandru Mironov este cri-

ticat în termeni foarte duri, cu ocazia vizitei acestuia în Liceul pedagogic: „Expunerea a fost extrem de profitabilă, atât pentru dl Mironov, care și-a satisfăcut plăcerea de-a se auzi vorbind despre minivăcuțe productive (...). Când întreaga asistență a început să se jeluască de fonduri, de sponsori, de cash și de credit, dl ministru s-a supărat, a vrut să-și ia poveștile despre cum apasă americanii pe buton și să plece”.

În numărul 4 pe 1994 al revistei Idealuri a Liceului „Iulia Hasdeu” din București, Victor Alistar scrie legat de reforma învățământului: „Dar să fie o adevărată reformă, nu o serie de măsuri anarhice, care să dea senzația de schimbare. (...) Și iată cum guvernării români se învârt în jurul cozii, adâncind agonia sistemului de învățământ, a sistemului sanitar și a celorlalte domenii”.

Este clar că pentru învățământul românesc actual, unde vechile mentalități se mențin sau sunt menținute în școli, revistele școlare reprezintă un mare pericol. În acest caz, devine retorică întrebarea de ce Ministerul Învățământului „nu găsește” nici o modalitate de ajutorare a publicațiilor din școli, care se zbat în mari greutăți financiare. Din cauza lipsei banilor, marea majoritate a revistelor școlare reușesc să apară de două-trei ori într-un an școlar, în tiraje modice și cu un număr redus de pagini. Presiunea sufocantă pe care mulți dintre profesori o exercită asupra acestor publicații se regăsește în dezinteresul elevilor față de revistele școlare. Ca și marea presă, presa școlară își ține cu greu răsuflarea. Ce coincidență!

DAN GHEORGHE ■

Sub semnătura lui Mihail Bichir a apărut

Dictionar de buzunar român-olandez

Lucrarea are aproximativ 20.000 de cuvinte și expresii, construcții frazeologice, alocuțiuni, proverbe și termeni argotici, în care echivalările semantice între cele două limbi se realizează în context stilistic și nu prin simplă calchiere (382 pag., București - 1995).

Dictionarul se adresează unui public foarte larg (elevi, studenți, profesori, cercetători, ziariști, traducători), acoperind cât mai multe și variate domenii, dar evitând lexicul de prea strictă specialitate, cuvintele învechite ori sensurile rare.

Toate artele

Sexi Cola!

Când eram copilându, draguliță-doamne! (și jur că am fost, n-aveam ca azi mustăți și barbă albă de mestecăn) am văzut și eu caricaturi în ziare cu tipi purtând joben și monoclu îmbătându-se cuc cu scârbavnica băutură imperialist-revanșardă numită Coca-Cola!

Târziu am aflat cum devine cu... Babacii, mărturisit au ba, se uitau pe cer și așteptau să vie americanii. După Dichembre '89 ei și-au trimis ca în basme bubuitoarea lor buzdugan vestitor. Adică a venit și nu mai are cum să plece... Coca-Cola. Americanii, nu.

Reclama Imperiului Coca-Cola a început să mă calce pe bătăuri. Am băut și eu licoarea în cauză și nu m-am entuziasmat: după ce golești butelia spre a-ți tăia setea, și se face o sete nebună de... orice altceva.

O bea dragul meu Hagi (un clip cu el bând Coca a întrerupt chiar slujba televizată a învierii ceea ce nu e o eroare, ci chiar o ticăloșie) dar asta e treaba lui. Poate și eu m-aș poza cu o Coca la gură, pentru un biet milion de dolari.

Mai nou Coana-Coca își laudă formele... sticlelor. Zice că varianta „contur” e originală, că e funcțională, atrăgătoare și atenție! - „senzuală”.

Simbol de „împlinire și optimism”?

„Ultimul răcnet al model”?

„Liant social”?

„Simbol universal ce traversează granițe și culturi”?

O fi. Dar de ce senzuală, domnilor? Pe cine excită vedenia sticlei „contur”? Pe femeile? Pe masculii n-aș crede.

Ei stau la gura grotei și visează la un sprit. La un vin.

Care, cum să fie el? Un vin bun, zice Legea lui Fănuș Neagu altoită cu Codul Ion Băieșu, trebuie să aibă următoarele calități: să fie alb, vechi, sec, rece, mult și gratis.

Din această dilemă nu putem ieși.

Noi nu vom produce drăcăria aia, zi-i pe nume... Coca lu' Cola.

Dar nici nu o vom iubi.

Cât despre senzualitate... fie la alții!

GHEORGHE TOMOZEI ■

Festivalul de la Cannes a fost cel mai mare târg de filme din lume

Festivalul filmului de la Cannes a debutat în 1946 pe data de 20 septembrie, ca o replică europeană la Oscarul american. Data de desfășurare a rămas neschimbată până în 1951, când manifestarea a fost programată pentru luna mai și așa a rămas până astăzi. La acea primă ediție, Marele Premiu Palme d'Or a fost decernat englezului David Lean pentru filmul „Scurtă întâlnire” („Brief Encounter”). De-a lungul timpului, Cannes-ul a devenit locul care în luna mai atrage starurile din întreaga lume, magnații lumii cinematografice, fani și cinefili. Datorită acestor prezențe, Riviera Franceză devine o dată pe an cel mai mare târg de filme din lume, deoarece, chiar dacă puține producții întrunesc calitățile necesare intrării în competiție, toate studiourile cinematografice își aduc la Cannes cele mai recente creații în speranța că vor găsi cumpărători. Ca urmare, în perioada festivalului orașul arată ca Rio în plin carnaval, din cauza reclamelor făcute pe toate căile posibile de către imaginativii producători. Aceeași piață generoasă oferită de festivalul de film atrage și „oile negre” ale cinematografiei: cei ce fac filme pornografice sau sexi. Există chiar un festival destinat acestui gen de producții, filmele din seria X, care se desfășoară în paralel cu Palme d'Or-ul și unde se decernează premiile Golden Hot. Anul acesta au fost selectate doar 24 de filme din 408. Producțiile intrate în competiție se pot împărți în două categorii: cele cu subiecte ce oglindesc realitatea violentă a lumii contemporane („Kids” de Larry Clark, „Historias del Kronen” de Montesco Amendariz, „Le plus bel age” de Didier Haudespin, „Rude” de Clement Virgo etc.) și cele cu subiecte istorice („Pământ și libertate” de Ken Loach, „Carrington” de Christopher Hampton, „Dincolo de Rangoon” de John Boorman, „Jefferson la Paris” de James Ivory etc.). Din punct de vedere al țărilor participante, 1995 a fost anul revenirii în forță a cinematografiei americane, care în ultimii ani a fost ca și absentă din festivalul de pe Croisette, în principal din cauza „războiului cultural” dintre SUA și Franța. În acest an, Statele Unite au avut nu mai puțin de șase filme în competiția oficială, dublu față de țara gazdă. Marea Britanie s-a prezentat în competiția pentru Palme d'Or cu cinci producții. Celelalte țări care au avut câte un film în competiție au fost: Italia, Japonia, China, Taiwan, Mali, Portugalia, Grecia, România și Uniunea Europeană, care a patronat filmul câștigător al Marelui Premiu, „Underground”, al bosniacului Emir Kusturica. Cineastul iugoslav (așa cum ține să sublinieze) a mai câștigat în 1989 la Cannes trofeul pentru cel mai bun regizor cu filmul „Timpul țiganilor”, iar în 1985 a primit Palme d'Or și premiul Fipresci pentru „Tata în călătorie de serviciu”. Filmul cu care Kusturica, 40 de ani, a câștigat marele premiu anul acesta e o comedie tragică, a

cărei acțiune are loc în Belgrad pe o perioadă de 50 de ani, începând cu 1941. Este povestea amară a războaielor care au sfâșiat țara în acest interval de timp. Regizorul, care acum încearcă să obțină cetățenie franceză, a negat că filmul său ar conține un mesaj pacifist, sau de orice altă natură, deoarece „nu sunt un oficiu poștal care distribuie filmele ca pe mesaje”. El a mai spus că nu crede că opera sa va avea vreo influență asupra războiului din fosta Iugoslavie, pentru că un film „nu poate schimba starea de spirit a oamenilor”. În palmaresul lui Kusturica se mai află un „Leu de aur”, câștigat în 1981, la Veneția, cu filmul său de debut, „Vă amintiți de Dolly Bell?” Prezența românească în festivalul de la Cannes a însemnat premiul pentru regie, câștigat în 1965 de Liviu Ciulei pentru „Pădurea spânzuraților” și premiul „Opera prima”, primit în 1966 de „Răscoala” al lui Mircea Mureșan. A urmat apoi o lungă pauză; în 1971 filmul „Animale boinave” de Nicolae Breban a fost proiectat în concurs, iar din 1992 până acum prezența românească în festivalul de pe Croisette a devenit un lucru obișnuit, România devenind astfel singura țară din Europa de Est care a reușit să se mențină permanent în ultimii patru ani în selecția pentru Palme d'Or, sub o formă sau alta. În 1992, filmul „Balanța” al lui Lucian Pintilie nu a intrat în competiția pentru Palme d'Or în urma hotărârii inexplicabile a organizatorului festivalului, Gilles Jacob. Când „Balanța” a fost proiectat în festival, decizia lui Jacob a stârnit indignarea generală, criticii fiind convinși că filmul lui Pintilie ar fi ocupat un loc de frunte în palmares. Poate și pentru a-și răscumpăra gafa monumentală, selecționerul Gilles Jacob a permis, în anii următori, României, accesul în festival. În 1994, „O vară de neuitat” de același Lucian Pintilie era desemnat de critici drept unul din cei mai probabili câștigători ai premiului pentru regie. Anul acesta România a fost reprezentată de Mircea Daneliuc și filmul său „Senatorul melcilor”, dar și de Maia Morgenstern, protagonista celor patru roluri principale jucate în filmul regizorului grec Theo Angelopoulos, „Privirea lui Ulise”. Doi publiciști de la revista „Studio Magazine” au avut ideea năstrușnică de a publica un fel de „îndrumar de conversație” pentru uzul celor prezenți la Cannes. Printre cele 10 fraze de bon-ton, alături de „Unde-s starletele de odinioară?” și „Te chem la Paris?”, se află și „Ce zici de filmul românesc?”

Palmaresul

La Palais du Festival a avut loc scripitoarea festivitate de decernare a premiilor competiției cinematografice de la Cannes. Gala a fost prezidată de sex-simbolul american Sharon Stone, care era îmbrăcată într-o rochie extrem de sumară. Palmaresul festivalului este:

● Trofeul Palme d'Or a fost decernat filmului „Underground” de iugoslavul Emir Kusturica, al cărui discurs de mulțumire a fost extrem de laconic: „Vă mulțumesc foarte mult”.

● Al doilea favorit al criticilor „Privirea lui Ulise” de grecul Theo Angelopoulos a primit marele premiu al juriului.

● „Carrington”, debutul regizoral al britanicului Christopher Hampton, a luat nou-creatul premiu special al juriului. Hampton este autorul scenariului celebrului film „Legături periculoase”.

● Cel mai bun actor a fost desemnat englezul Jonathan Pryce pentru rolul scriitorului homosexual din „Carrington”.

● Premiul pentru cea mai bună actriță a fost decernat englezoaicei Helen Mirren pentru rolul din „Nebunia regelui George”, film nominalizat și la Oscar.

● Juriul condus de Jeanne Moreau a premiat provocatorul și violentul film francez de ghetto „La Haine” („Ura”), regizat de Mathieu Kassovitz, 27 de ani.

● Singurul premiu care a stârnit huiduieli și nemulțumirea generală a publicului a fost cel pentru regie, decernat francezului Xavier Beauvois, 28 de ani, autorul filmului „N'oublie pas que tu vas mourir” („Nu uita că vei muri”).

● Festivalul a fost închis cu proiecția celui mai recent film al lui Sharon Stone, „The Quick and the Dead”, în care joacă alături de Gene Hackman.

Un dirijor italian încearcă să se afirme în România

□ El vorbește despre lipsa sa de șansă în Italia

De câțiva ani, pe afișele de concert ale stagiunii bucureștene, dar și la filarmonicile din țară, numele tânărului dirijor Andrea Riderelli a devenit tot mai des prezent, propunând programe interesante și mereu diversificate. Îl întâlnim la Academia de muzică, în săli de concert, la festivaluri din țară. Cine este, deci, Andrea Riderelli?

S-a născut la Roma, are 33 de ani, a studiat la Institutul de muzică sacră de la Vatican, s-a îndreptat apoi spre dirijatul de orchestră, urmând cursuri de perfecționare la Trieste, Roma și Bari. Aici a găsit, întâmplător, un alif aruncat pe jos, care anunța un curs de dirijat la Oradea, susținut de Ervin Acel. A ajuns în România în iulie 1989. Cele două săptămâni de studiu s-au dovedit foarte interesante. După concerte susținute, în 1990, la Oradea și Sibiu, a hotărât să se specializeze la București, în cadrul Academiei de muzică, unde a început cursurile cu maestrul Ludovic Bacs. Paralel, a continuat să dirijeze la Sala Radio, la Ateneu sau în țară.

Andrea vorbește perfect românește, se simte în largul său printre colegii muzicieni, dar, deși l-ar fi tentat să devină dirijor permanent la o filarmonică din România, nu a reușit pentru că, nefiind român, interveneau probleme de ordin legal.

În România, Andrea Riderelli a susținut peste 30 de concerte, dar, în perspectivă, nu se „zărește” nimic, pentru că „aici, stagiunile se pregătesc doar pe o perioadă scurtă și ai surpriza să se amâne concertul doar cu o zi înainte, deci... Pe de altă parte, Italia traversează o perioadă dificilă, nefiind bani, stagiunile se scurtează, nu mai dirijează decât celebriți, șefi de orchestră foarte bogați sau cei dintr-o anumite sferă de influență. Stând patru ani în România, am pierdut contactul cu relațiile din Roma și, oricum, un angajament este practic imposibil. Catedrele universitare sunt supraaglomerate și oricum, ca să pătrunzi acolo ca profesor trebuie să ai câțiva „sfinti”. De altfel, la Vatican e mai rău; deși am absolvit Institutul de dirijat coral, eu nefiind prelat sunt un intrus în lumea lor. În general, în Italia, activitatea corală nu este de nivel profesionist, există multe coruri de amatori, dar pentru a-mi face meseria am nevoie de un ansamblu profesionist. Dacă vă imaginați că în Italia, țara muzicii, există posibilități de afirmare pentru un tânăr dirijor, vă înșelați - înseamnă că aveți o impresie foarte romantică despre situația de la noi! Uneori ai vrea să te lupți, dar nu ai cu cine - mulți români care pleacă visează Edenul muzicii, dar acesta nu există. În Italia s-au desființat trei mari orchestre: RAI - Milano, Roma și Napoli, rămânând doar RAI Torino. Credeți-mă că nici sponsori milionari nu se prea găsesc, iar familia mea reușește cu greu să-mi asigure necesarul. Nu e prea comod să fii șomer, dar sper ca acum, plecând în Italia pentru câteva luni, să reușesc să găsesc, în țara mea, posibilitatea de a mă afirma ca dirijor. Dacă nu...”

În toamnă, Andrea Riderelli va reveni la București și, poate, totuși, va reuși în România ce nu a fost posibil în Italia...

ANCA FLOREA ■

Promontoriul groazei

un film de Martin Scorsese

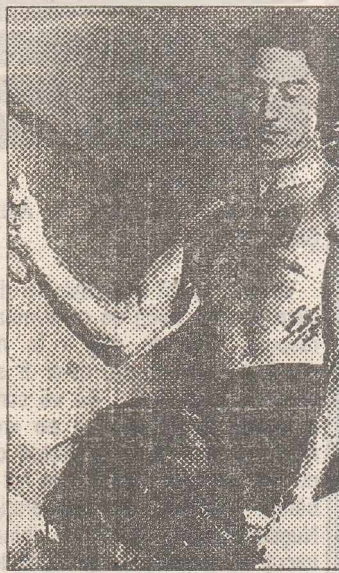
cu Robert De Niro, Nick Nolte, Jessica Lange

Max Cady (Robert De Niro), un psihopat periculos, se întoarce pentru a cere socoteală.

Au trecut 14 ani de când avocatul Sam Bowden (Nick Nolte) nu a reușit să evite condamnarea sa. Max s-a călît în închisoare, a devenit mai puternic și mai nemilos. Acum este hotărât să-l învețe pe Bowden „ce înseamnă să pierzi”.

Și, indiferent ce încearcă Bowden să facă pentru a-și salva familia, el nu reușește decât să se încurce și mai tare în plasa terorii țesute de Cady.

Dintre toate filmele lui Scorsese, „Cape Fear (Promontoriul groazei)” este cel care are scenariul cel mai riguros, fiecare acțiune însemnând un pas mai departe spre punctul culminant. „Cel mai greu este să stăpânești o astfel de poveste”, spune Scorsese. Mișcări rapide de aparat, cu rol dramatic, mențin un ritm alert. Monteza Thelma Schoonmaker spune: „Am putut vedea totul la montaj. Simțeam tensiunea aproape insuportabilă”.

Ultima oră editorială

Viața necunoscută a lui MAO

Prestigioasa editură ELIT oferă publicului românesc memoriile medicului personal al lui Mao, o carte ce a făcut de curând senzație pe toate meridianele.

Vom prezenta și noi, într-un număr viitor, câteva fragmente din această adevărată anatomie a ororii.

Scrisoare și răspuns

MAȘINA DE SCRIS

Lugoj, 22 mai 1995
Stimate domnule Alex. Ștefănescu,

Văzând eu că trec lunile (și din viața noastră trec) de când mi-ai răspuns, cap de afiș - în nr. 49/1994 - mi-am zis, ce-ar fi să vă scriu o epistolă... Să vă scriu o letteră fulminantă, ca pe vremuri, în care să vă amintesc că nu mai suntem copii, că și noi - băieții bătrâni ai Generației Nuștiucâtezci suntem (bine) trecuți de patruzeci... Iar dacă tot nu mai suntem, nici nu merităm a fi tratați ca niște copii. Că am suferit împreună - și noi cu domnia-voastră (ba, poate, noi ceva mai mult) tot neacazul acela apocaliptic al veșnicei așteptări/amânări, al anticameratului și dormitorului pe coridoare, în fața ușii vreunei redacții sau edituri. (Eu, spre a nu da numai două - ilustre - exemple am făcut de vreo două ori noapte albă în fața intrării lui (H) Ilarie Ilinoșanu, ca să-l pot „prinde”, să stau de vorbă cu dânsul în legătură cu cărțile mele rătăcite

pe la olteni... Dar tovarășu' prea era plecat „în județ” (la vreun che-fuleț!) Sau când colega dv., Constanța Buzea, ne răspundea după vreo jumătate de anșor (bun) în lunarul și terianul Amfiteatru... Noi cu sufletul la gură, dumneaei - în doi peri. Doar dacă vreunul din noi își lua lumea-n cap și enigra către Capitală, făcând un teribil pressing de coridoare, mai putea avea câștig de cauză.

Iacă Geo Dumitrescu, „eminența” dumneavoastră „cenușie”, ce ne mai băga-n seamă din când în când sau ne făcea să nă punem cenușă-n cap... Lucian Avramescu ne întreba de studii și apartenență. Și, pentru că „nu știa cu ce să ne publice”, nu ne mai publica, până la urmă, defel, asta după ce ne târâse după șefia-sa (tare-i plăcea să facă pe patronu' de pe atunci) prin toată țara, pe la întâlniri și cenecluri, urmat ca de-o umbră de Nicolae Ţone... Și etc.-etc..., dive-divine, flăcăi romantici, iar noi: niște bieți năpârstoci!

De aceea, mult stimat domnule Alex (închizând paranteza), eram pregătit să vă atac cu propriile arme: cu epitețe și comparații, amintindu-vă, bunăoară, că „nu sunteți singura instanță critică din această țară”. Dar, stând eu și cugetând mai pe ardelenesțebănățenește, am ajuns la concluzia sfântă că, totuși, sunteți

aici ca la doctor”) îmi indica să scriu cronici la poezi tineri, pe motivul că „la poezie așteaptă cam mulți”. Iar când îl telefonam în legătură cu asta îmi spunea (precum roboții telefonici de astăzi) că „îi place cum scriu, dar îi pare rău - iar - nu are spațiu!” ACUMA ARE!

Vremea când Alex Ștefănescu (cel de atunci) mă numea REPREZENTANT PERMANENT al Revistei la Lugoj. Or, asta, zic eu, e un titlu pe viață, echivalând cu rang de ministru (local) al Poeziei, chiar dacă revista noastră, a tinerilor - uteciști sau neuteciști - a murit. (Oricum, autorul acestor rânduri își amintește cu nostalgie acele vremi - ce vreți, sunt un nostalgic al utecismului, că utecist am fost, dar comunist n-am ajuns. Dacă mai trăiește vreun „ELE-FANT”, îl rog să mă contacteze la domiciliu, la C.P. 62 - Lugoj, sau la tel. 312050...

...Și cum vă spuneam, eram pregătit să vă zic că nu mă interesează MILIONUL domniei-voastre (pentru că nu am șanse...), nici publicarea vreuneia din cărțile care se hărjonesc de decenii prin sertarele mele: vreo două-trei de (încă) poezie, una de proză fantastică și S.F., una de critică, rodul trudirii la ideile sugerate de mr. Cristoiu... Încă una de eseuri religioase și un roman-eseu intitulat „BRICIUL DALILEI”!... Gata, l-am denunțat și p-asta, să

Singura! Singura instanță căreia îi mai pasă de noi în noua Românie Socialistă de Piață (tranzitională și sașialism). De noi, cei rămași de căruță (căci nici căruța nu are boi...)

Voiam să mă umflu (câta) în pene și să vă amintesc că m-am (pre)numărat printre favoriții Cenaclului prin corespondență, strămoșul apropiat al Mașinii de scris... Cel care am urmărit SLAST săptămână de săptămână și am fost colaborator apropiat sub 3-4 „administrații”. (În poza de pe cartea „Din rostirile Pelerinului” mă aflu citind în revista SLAST, în care tocmai publicasem o poemă rondo la rubrica „Un autor - o poezie”). O scrisoare a mea a scos din inerție redacția, obținând înapoi, pentru toți corespondenții, rubrica „Antologia Cenaclului prin corespondență”.

Era pe vremea când Ion Cristoiu („Ce vil, domle, la mine

nu-mi mai fure nimeni (=timpul) ideile... Că titlul ARIEL (carte pentru copii, redactată și propusă spre publicare în anul Revoluției - o pot dovedi cu martorii - a trebuit să-l re-botez EL-ARIEL, din pricina produselor de tot felul (de arielle), care ne-au invadat piața - și viața - după 1989!

Deci, - a nu rătăci de la oile noastre („negre”, pe care le tot plimbăm de ani buni pe „câmpul alb”, fără iarbă și apă): o carte publicată fără... regie proprie ar surăde oricui!

Dar ce te faci dacă te-ai pus rău” cu Patronul, dacă s-a întâmplat să-l întâlnești nițel?... Dumnealui e bucureștean, e (și) bucovinean, iar tu... un amărăștean!...

Ei, ce să faci: recunoști c-ai greșit și aștepti (ca un frate creștin mai mare) să-ți acorde iertarea!

Cu aceeași veche și mare con-

siderație,

Remus Valeriu GIORGIONI

P.S. Mi-a trecut prin minte gândul ipocrit că e mai bine să mă las în brațele posterității. Dar acum încoțeste în mine credința că acest text a trecut... testul și nu va păți precum celelalte. Precum „Fenomenul optzeci. Textul ca gen literar”, trimis dv. la R.L. În prima lui variantă, „Generația în geacă, blugi și adidași” l-ați reținut pentru publicare, dar nu era spațiu. Dar în aceasta, a doua?...

M-am gândit, de asemenea, că ar trebui să intitulez aceste lamentații JELANIILE PROVINCIALULUI, o posibilă variantă pentru „Jainica tragedie”. Dar am rămas, totuși, la titlul clasic, Stimate domnule Alex!

București, 26 mai 1995

Stimate domnule Remus Valeriu GIORGIONI,

Nu sunt deloc de acord cu dv., dar, după cum vedeți, v-am publicat scrisoarea, pentru că ... are valoare literară. Vă știu bine să fiți indignat. Atitudinea țanțoșă, de bănățean, și incapacitatea dv. de a fi grosolan - deși clocotiți de furie - m-au amuzat și cucerit. Ca să nu mai vorbesc de pitoreștiile întorsături de frază și jocuri de cuvinte. Ar fi minunat să trăiesc într-o lume în care toți care m-ar admonesta, m-ar admonesta astfel.

Am să vă explic, însă, și de ce nu sunt de acord cu dv. Din punctul meu de vedere, gloria de scriitor se poate obține numai prin cucerirea cititorilor și nu prin invocarea unor drepturi, în manieră sindicalistă, sau prin incriminarea indiferenței celor din jur. În materie de literatură, nimeni nu are nici o obligație față de dv. Dv. trebuie să vă folosiți talentul literar pentru a atrage atenția semenilor, pentru a-i seduce, pentru a-i face dependenți de scrisul dv. ca de un drog. Dacă încercarea nu vă reușește, în zadar reclamați. Cui reclamați? Ce reclamați? Sunteți la fel de comic, ca în situația în care v-ați plânga autorităților că ați făcut curte unei fete și ea nu s-a lăsat convinsă.

Bineînțeles că este umilitor să stați ore întregi într-o anticameră, dar cine vă obligă să stați? Mai bine, în acele ore, ați scris un text extraordinar, care să-i încante pe cititori (deci inclusiv pe criticii literari, care nu sunt altceva decât cititori profesioniști).

O să-mi spuneți că nu puteți proceda așa fiindcă nu există dreptate, iar nenorocii de critici literari, în loc să țină seamă de valoarea textelor, urmăresc tot felul de interese. Ei, și? În acest domeniu nici nu este nevoie de simțul echității, în sensul - repet - sindicalist al cuvântului. Aici, tocmai „egoismul” criticului, tocmai ambiția lui de a se remarca și de a avea prestigiu asigură un arbitraj corect al competiției în care sunteți și dv. angajați.

Când citesc textele primite prin poșta de la mii de corespondenți din întreaga țară, eu nu mă gândesc și nici nu vreau să mă gândesc că unii dintre ei sunt bolnavi, că au mulți copii sau că, asemenea dv., suferă cumplit

așteptând prin tot felul de anticamere. Scopul meu este să compun rubrica Mașina de scris din texte cât mai atrăgătoare, să creez un spectacol captivant. Chiar dacă versurile sau proza dv. sunt publicabile, în momentul alcătuirii rubricii eu le compar cu tot ceea ce mai am pe masa de lucru și le dau deoparte fără remușcări în caz că descopăr altele mai valoroase. Oricât mi-ați spune că așteptați de șase luni sau de un an, că nu mai sunteți tânăr, că ați tipărit între timp și cărți, eu fac abstracție de asemenea argumente. Pot să-l public pe un autor de o sută de ori într-un an, iar pe dv. - niciodată, fără ca această discriminare să mi se pară o nedreptate.

Dacă vreți cu adevărat să deveniți scriitor (și nu un jainic abonat la o minimă rație de glorie) trebuie să acceptați această cruzime a competiției. Scrierile dv. intră într-o junglă de forme literare în care, după devorări reciproce, numai unele ajung la lumină, poate pentru sute de ani, în timp ce altele, cele mai multe, putrezesc și se transformă într-un fel de humus, hrănitor, dar anonim.

Referindu-mă acum cu strictețe la dv., vă mărturisesc că vă consider un autor inteligent și talentat, lipsit însă de temperament artistic. Arătați ca un bărbat splicuit care vrea să cucerească Everestul fără să-și șifoneze hainele și fără să-și rupă vreun nasture. În textele pe care mi le trimiteți valorificați doar o mică parte din înzestrarea dv. Nu vreți să vă angajați prea mult sufletește, nu vreți să vă mobilizați spiritual până la pierderea confortului interior, nu vreți să riscați să fiți ridicol (și tocmai de aceea de multe ori chiar sunteți).

Așa se face că în puținele cazuri când vă indignați, reușiți să scrieți texte memorabile. Scrisoarea pe care mi-ați trimis-o pe vremuri la SLAST, și despre care afirmam - pe bună dreptate - că a scos din inerție redacția, era o asemenea expresie a indignării. Și iată că acum, după mai bine de zece ani (mult vă mai trebuie ca să ajungeți să faceți explozie!), îmi trimiteți o nouă scrisoare plină de electricitate, imposibil de ignorat. Indignați-vă mai des! În ce mă privește, vă asigur că am să vă dau motive.

După cum vedeți, în pagina alăturată public și povestirea Furtună pe lac, dar să știți că o fac nu pentru că m-ați fi înduioșat sau speriat, ci tot datorită scrisorii, care v-a transformat pentru moment într-un autor interesant. Din punct de vedere publicistic a devenit o piesă prețioasă și povestirea, care altfel ar fi rămas doar un text bine scris, oricând pierzător în competiția cu altele, și mai bine scrise.

Cu simpatia dintotdeauna, dar și cu necesara doză de cruzime, Alex Ștefănescu

P.S. Studiul Fenomenul optzeci. Textul ca gen literar este de multă vreme acceptat - și de mine, și de colegii mei de la România literară - dar mereu se întâmplă să apară câte o ofertă mai tentantă, astfel încât îl tot amânăm, fără milă. Rugați-vă lui Dumnezeu să ni se ofere numai texte mai puțin valoroase decât textul dv. sau scrieți dv. un nou text, extraordinar, inegalabil!

Proză scrisă de un poet: Remus Valeriu Giorgioni

Autorul povestirii Furtună pe lac s-a născut la 2 decembrie 1952 în comuna Fârdea din județul Timiș. Are pregătire de tehnician hidrolog. A debutat în 1978, cu poezie, în revista Orizont din Timișoara. În 1991 a debutat și editorial, cu un volum de poezie religioasă pentru copil, intitulat Te caut. Din același an lucrează ca redactor la ziarul Lugojul. În 1992 l-a apărut o nouă carte - culegerea de poeme Din rostirile pelerinului. Au urmat Pelerinul... alte rostiri, 1994, și Cartea poezilor, 1994 (în care figurează cu versuri, alături de alți poeți din Lugoj). Pregătește: El-Ariel (basm modern în versuri) și Apartamentele spaimel (proză fantastică).

Povestirea Furtună pe lac face parte, evident, din Apartamentele spaimel. Nu inspiră chiar groaza pe care o promite, dar un fior de neliniște tot transmite cititorului. Meritul principal al lui Remus Valeriu Giorgioni constă în crearea unei atmosfere fantastice din foarte puține și inofensive elemente. O zi calmă de toamnă, petrecută într-o ambianță naturală prietenoasă, se transformă lent, aproape insesizabil, într-o zi îndoliată.

Furtună pe lac

În toamna aceea, ecosonda se defectase.

Ceva la sistemul de alimentare sau de înregistrare, n-aș putea preciza.

Când motoristul, împreună cu unul din colegi, fost electrician și depanator radio-tv, remedia defecțiunea, se-ntâmplă să se blocheze pedala. Apoi pierdurăm vibratorul..., și atunci ne-am văzut nevoiți să renunțăm definitiv la serviciile faimoasei „sonde ultrasun”, ducă-se pe pustii, ne-am zis...

Resemnați, ne-am trezit în situația inedită de a folosi trolul și sonde de mână, pe care le improvizarăm la fața locului, din nailon de pescuit.

Timpul era nemaipomenit, lumina scăzută, mirifică, a unui sfârșit de octombrie, cu un aer călduț în care plutea o pace și un calm nesfârșit, inoculându-ți sentimentul de ireal; senzația că te afli pe-un lac imaginar rătăcit undeva la orizontul îndepărtat al memoriei, universului. Un vânt aproape imperceptibil încrețea ușor pielea lacului - câteva colege profitau de răgazul pregătiților (care îi agita îndeosebi pe bărbai), făcând plajă pe platforma debarcaderului.

...Mă încerca ispită unei băi răcoroase, iar dacă întârziem să-mi pun ideea în aplicare era din câteva motive întemeiate: în lac apăruse, cu timpul, o vegetație brună, cu aspect nu tocmai îmbietor, și apoi... datorită înaintea de toate!... (în fiecare toamnă, colectivul nostru de hidrologi se deplasa în teren pentru verificarea hărților batimetrice ale fiecărui lac).

Însă a fost să fie așa, ca unii dintre noi să facă baie cu totul împotriva voinței lor, înainte de sfârșitul lucrării...

Pentru că nu aveam la dispoziție destule bărci, am împrumutat de la debarcader și câteva hidro-biciclete și ne-am apucat de treabă, împărțiți pe echipe de lucru.

Hidro-bicicleta pe care o luarăm, eu, Cornel și Ștefan, era puțin aplecată într-o parte, - avea probabil o găurică în plutitor. Dar nu ne-am alarmat - cel puțin la început nu ni se păruse ceva îngrijorător. Și, practic, nici nu aveam de ales, sezonul fiind încheiat, baza de agrement intrase în întreținere, cele mai multe hidro-biciclete defectându-se pe parcursul verii.

L-am trecut pe Cornel pe celălalt mal, cu nivela la el, fără nici un incident. Ne era frică, puțin - el ne pusese în gardă că nu știe să înoate. Un alt coleg, care trecuse mai înainte pe barca, îl ajută să găsească boma, nouă rămânându-se să aducem hidro-bicicleta pe aliniament, între cele două aparate calate pe maluri.

Totul decurgea normal, după planul stabilit.

Timpul continua să țină cu noi, neverosimil de frumos, cu acel adaos aproape nefiresc de blândețe. Obişnuți să lucrăm cu ecosonda, ne acomodam însă destul de greu la noile condiții, dar în tronsonul care ne căzuse nouă la împărțea, aproape de coada lacului, apa nu era mai adâncă de 25 de metri.

Primul profil l-am făcut destul de încet, - ba se încălcea nailonul, ba nu reușeam noi să păstrăm aliniamentul. Până să notăm valorile măsurătorii (eu mânuiam trolul, Ștefan manevra stadia și cârma ambarcației), hidro-bicicleta era dusă de val câțiva metri buni de la cordelina gradată cu plutitori. Următoarele două profile - aveau între 250 și 300 de metri - le-am terminat ceva mai repede.

...Cu toată treaba, nu puteam să rămân insensibil la respirația aceea mistică, de-a dreptul tranșilizantă, a toamnei românești... Pe versantul unui mic piemont, opus barajului, se lăfăia un regal de

nuanțe, de la ocră la arămiu, pe fondul cărora transpăreau rare pâlcuri de mesteceni. Pacea care plutea în aerul tulburat în răstimpuri de vreun fâlfâit ușor îmi accentua sentimentul că mă găsesc, scos din timp, pe țărmul altei lumi.

La al patrulea profil, cu ceva mai lung decât celelalte, sesizai, surprins, o ușoară schimbare în aer, mișcare abia perceptibilă, ca o palpitatie de uriașe aripi invizibile. Acesta devenise parcă mai dens, aproape apăsător - sau vreun nor subțire se apropiase, palmă străvezie, de soarele și așa suferind de târziu vremii, de sfârșelile anotimpului.

Eram abia trecuți de jumătatea lățimii, ieșiserăm din raza de vizibilitate a aparatului de pe malul drept, când sesizai o înclinare mai mare a hidro-bicicletei. Pe partea stângă, unde se afla colegul meu, plutitorul era total îngropat în apă. (Am făcut această remarcă și cu glas tare, dar Ștefan era prea ocupat ca să mă ia în seamă. Aplecat asupra contorului, el mormăia ceva de genul: „Copilării!”, sau „Vez’ de treabă, acuși suntem la mal!”)... În același timp, din senin, apăruse pe lac o negură translucidă, și apa începu să joace mai tare între maluri.

Cornel calase nivela în apropierea unei cruci de tablă plantată în mal, - probabil locul unde s-a înecat cineva. „Ja te uită, tâmpitu’ ăsta ne orientează pe azimutul mortului!”, glumi celălalt coleg, iar mie cuvintele lui (pe care în alte condiții nici nu le-aș fi remarcat) îmi vibrară acum surprinzător de suspect în urechi, îmbibate de toate tainele toamnei. Simțeam părul ridicându-mi-se pe trup, mă înfiora un curent rece care se târa insinuant aproape de suprafața lacului. Valurile se întetiseră, crescând nefiresc o dată cu scăderea luminii... Mă miram de-un asemenea fenomen, care ar fi fost normal numai în plină vară!

Vântul bătea dinspre larg, iar hidro-bicicleta fiind orientată în direcția malului, apa pătrunsese în locașul pedalelor, împiedicându-ne să avansăm normal. Ne aflam, practic, până la glezne în apă, cu încălțările îmbibate și, colac peste pupăză, nailonul se înfășurase pe lângă axul unei pedale.

...Deodată, ambarcația se sălta de partea din față. Am sărit instintiv s-o contrabalansez, dar era prea târziu. „Să fie băiatul ăsta așa de greu?” mă întrebam eu, în timp ce „jucăria” cabra.

M-am trezit aruncat în apă, în întuneric, disputat de câteva valuri deodată..., dar primul meu gând a fost: „Iată că tot am ajuns să fac baie! (Iată un gând cât se poate de stupid în acele împrejurări!) Abia după aceea realizezi pericolul și că trebuie să mă debarsez urgent de îmbrăcăminte. N-am reușit nici măcar să dezleg șireturile nelipsiților mei bascheți chinezești...”

Când m-am mai recules puțin, am putut zări, la vreo treizeci de metri, hidro-bicicleta răsturnată, și atunci m-am decis să înot înspre mal. Lovind apa cu disperare, tras în jos de hainele deja îmbibate, m-am izbit la un moment dat de un obiect tare, ceva ca un baston... Pe ape plutea umbrela colegului (Ștefan făcea parte dintr-o categorie de oameni prudenți și tipicari..., ei nu se despart niciodată de obiectele strict uzuale!)

Am cules-o în trecere, nu știu de ce mă încapătănăm prostește să o recuperez..., când realizezi, într-o străfulgerare de gând, grozăvia: Dinspre larg nu se auzea nici o mișcare, un zgomot, plescăit, o chemare, ceva... Ștefan nu dădea nici cel mai mic semn de viață, iar eu mă îndepărtasem considerabil, înotând în sens opus! Doar gândul că-l ășiam un înotător excelent, de câteva ori mai bun ca mine (făcuse și sport de performanță), mă mai liniștea, oarecum.

Am ajuns (numai eu știu cum, și cu câte efor-

turi) pe mal, abia trăgându-mi sufletul. Cornel rămăsese cu nivela în spate, incapabil de vreo inițiativă. Și îmi era de-a dreptul ciudă pe el că n-a venit să-mi întindă măcar vârful stadii, să mă pot agăța de ea!

M-am așezat lângă cruce încercând să mă dezbrac; trăgeam cu greu de pe mine hainele lipite de corp, - când se auzi primul horcăit... la peste 100 de metri de mal, hidro-bicicleta se împotmolise în alge, încolăcită de ele ca de niște șerpi vegetali, încât nu mai sălta nebunește pe valuri. Agățat de carena ei, Ștefan cerea ajutor, de fapt scotea numai niște sunete fioroase... se îneca, pentru noi, cei de pe mal era foarte clar - dar eu unul nici până azi nu înțeleg de ce! Poate băuse, după cădere, puțină apă, dar acum se afla afară cu tot bustul, cățărât pe ambarcația răsturnată, și nu-i rămânea decât să-și păstreze poziția. Iar nouă, să facem ceva!...

Mă gândeam serios să pornesc într-acolo - reușisem să mă debarsez și de haine - când mă surprinse un amănunt semnificativ:

Aveam certitudinea că, de fapt, el se agăța cu disperare de plutitorul întors, de parcă l-ar fi tras cineva cu forța înspre adâncuri. Am avut chiar într-o străfulgerare viziunea mușchilor încordați la maximum, într-un efort supraomenesc.

Am schițat gestul de a mă arunca în valuri, însă Cornel mă împiedică, prinzându-mă puternic de braț. M-am întors spre el, - era transfigurat de spaimă. „Oricum, e prea târziu”, îngăimase, pradă unui tremur nervos imposibil de controlat. Iar când mi-am aruncat ochii spre larg, imaginea întunecată a bărbatului agățat de epava aceea dispăruse... apa în locul respectiv începea să se liniștească. Un sorb vizibil scobeia suprafața lacului, făcând cercuri mici împrejur...

N-avurăm timp să ne dezmeticim, că furtuna se topise ca prin minune! Soarele era din nou pe cer, cu lumina ceva mai scăzută acum, desigur, fiindcă se aplecase ușor către asfințit. Dar încă vesel și călduros!

Apa, cel puțin în zona noastră (capătul unui braț), făcea mici încrețituri la suprafață, iar în adâncuri fierbea, probabil, tăcută și întunecată, împleticindu-se în hățușul plantelor acvatice.

... În ziua aceea greu de uitat am făcut pe jos, alături de colegul meu Cornel, vreo câțiva kilometri buni. Ne-am uscat, în trecere, la un cort de pescari, dar mai mult în marș, pe vântul călduț. Niște colegi care se aflau în apropiere au vrut să ne ia cu barca, dar n-au insistat prea tare înțelegând fără vorbă multă că preferam de o mie de ori să ajungem la baraj pe propriile picioare...

Acolo, potrivit înțelegerii, erau adunate toate echipajele. Desigur, aflaseră...

În aer atârna o crispare, tăcere încremenită cu iz funerar. Iar cei care făcuseră ridicările în tronsonul de lângă baraj - șeful nostru se afla printre ei - n-au vrut să creadă în ruptul capului că pe lac ar fi fost vreo furtună; cel mult o înnoare ușoară și trecătoare, aproape neobservabilă. O turmă de nori ireali umbriseră, parcă, pentru câțiva vreme lacul, ca aripa unui lilac alb...

Dar nu mai mult de atât!

Trupul colegului nostru a fost cules de scafandri în seara aceleiași zile. L-au smuls cu greu din mărul vâscos adunat în straturi pe fundul lacului.

MAXIMUM DE SERIS

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Zilele culturii românești la Torino

În zilele de 9 și 10 iunie a.c. se vor desfășura la Torino „Zilele culturii românești”, manifestatie ce își propune printre altele relansarea imaginii României într-unul din centrele industriale cele mai importante ale Italiei și Europei.

Organizată de către Centrul European de Cultură Populară din Torino, condus de către unul dintre cei mai îndrăgiți interpreți ai folclorului piemontez, profesorul Andrea FLAMINI, manifestarea se structurează în două direcții: una de natură strict culturală (conferințe și debateri) și una de gust popular, în sensul strict al termenului, întrucât se organizează o masă mare cu specialități culinare românești. (În Italia, una din patriile gastronomiei, cultura mâncării este luată foarte în serios, cu emisiuni radio și televiziune, și cu nenumărate reviste specializate).

Pentru partea culturală semnalăm conferințele prof. doctor Roberto SCAGNO de la Universitatea din Padova („Istoria culturii populare în România”), cea a prof. doctor Marco CUGNO, titularul catedrei de limbă și literatură română la Universitatea din Torino („Literatura

populară românească”) și conferința compozitorului Alexandru GRAUR despre cultura muzicală în țara noastră. Coordonatoarea manifestăției este prof. Liliana ȘTEFĂNESCU, muziciană de origine română. Invitat de către organizatori, domnul dr. Șerban STATI, consilierul cultural al ambasadei române în Italia, este una dintre prezențele așteptate cu mare interes.

Tinerii italieni care studiază limba și cultura țării noastre au răspuns cu viu entuziasm ideii organizatorilor, rezervându-și cu mare anticipație biletele, fie la conferințe cât și, mai ales, la cina românească.

Fondurile obținute în final vor contribui la funcționarea arhivei de cultură populară a Centrului European de la Torino și, după cum ne-a declarat reprezentanta României în consiliul de direcție, dna Liliana ȘTEFĂNESCU, se prospectează deschiderea unei biblioteci de cultură europeană în care România va fi, sperăm, bine reprezentată. Cel puțin de acum încolo...

ALEXANDRU GRAUR ■

Colțul complexațiilor

Stimată redacție,

Sunt un fidel cititor al publicației dumneavoastră și vreau să vă spun că doresc să mă ajutați. De aceea îmi permit să mă prezint: sunt un tânăr cititor (al publicațiilor dv.) în vârstă de 18 ani (1,50 m) și am și eu un mic complex. Asta mi-a zis și doctorul care mă tratează de calvitie, c-ar trebui să port ochelarii (fără de care nu pot citi publicațiile dv. și nici firmele luminoase) pe lângă urechi și nu pe ele, pentru că și-așa sunt prea clăpăuge, dar rama de pe nas îmi activează acneea juvenilă care nu-mi dă pace. Eu vreau să scap de acest mic complex pentru că prietena mea (cea căreia-i dau telefon zilnic) mi-a spus că-s un tânăr de mare perspectivă, sau așa am crezut eu că-mi zice, pentru că atunci când am receptorul lipit de ureche trebuie să scot proteza auditivă căci mă jenează.

Dragă redacție, iată ce vreau eu să vă spun: eu am dat un concurs. De crainic sportiv, la postul de radio, sau de televiziune... nu spun care, pentru că am uitat și nici n-am voie să fac reclamă; și am luat toate probele (toate-toate). Întrunind maximum de puncte. Și totuși n-am luat concursul pentru că mi s-a spus că am un mic defect, sâsâi, mai ales când întâlnesc consoanele siflante ale limbii române moderne. Dragă redacție, aștept încrezător sfaturile dumneavoastră și, dacă nu voi putea să scap nici de complexe, nici de siflante, sper să vă ajung coleg, chiar dacă numai ca fotomodel.

Cu certitudine sfioasă, un viitor colaborator de nădejde...

MARA POPA ■

Concurs NEMIRA

Completând talonul de mai jos și răspunzând corect la întrebările puse în direct în cadrul emisiunii Seara în Blue-Jeans, de joi 8 iunie 1995, între orele 18.00 - 20.00, la telefoanele: 3123643 sau 3129274, puteți câștiga cinci cărți NEMIRA (la alegerea dumneavoastră!) prin concursul organizat de revista Flacăra și Radio în Blue-Jeans. Talonul îl expediați pe adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, București, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 71341.

**TALON CONCURS
NEMIRA**
NUME.....
PRENUME.....
ADRESĂ.....
.....

Două săptămâni de vacanță GRATIS!!!

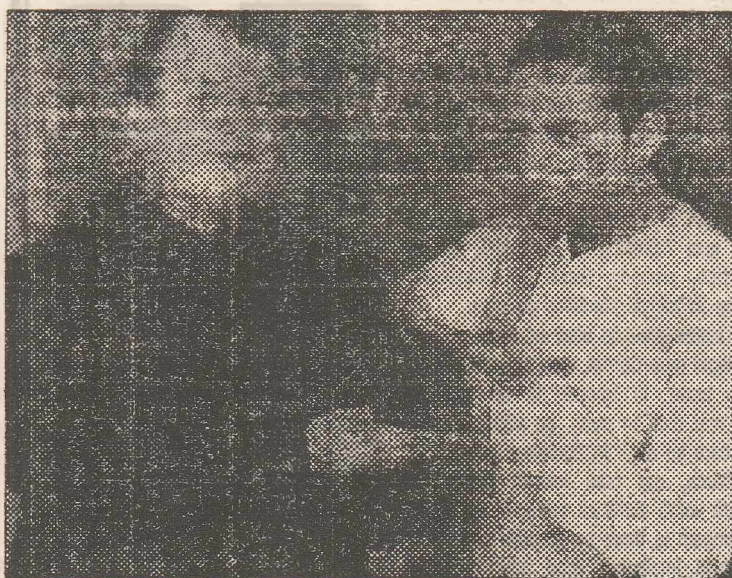
Asociația Creștină din România (ACTR - '92), în spiritul YMCA, organizează împreună cu revista FLĂCĂRA și canalul Radio România-Tineret un concurs pe teme YMCA ce va avea ca premii trei locuri în tabăra de vară organizată de Fundația Doctor Cornel Petrosievici.

Tot ce aveți de făcut este să completați cele cinci taloane care vor apărea în revista FLĂCĂRA și să le trimiteți pe adresa: SC Publicațiile FLĂCĂRA SA, București, sector 1, Piața Presei Libere, nr. 1, cod 71341, împreună cu răspunsurile corecte la întrebările: care este rolul 1 - tineret generației și 2 - religiei în societate ? (Câte o pagină)

TALON nr. 3
NUME.....
PRENUME.....
ADRESĂ.....
.....

În colaborare cu RADIO ÎN BLUE-JEANS, de la corespondentul nostru special în Italia, Gabriel Bassarabescu

„Speciale San Remo” (9)

Pentru prima oară, regele Karaokeului (Fiorello) și Max de la „883” apar la San Remo în poziții inedite: soliști vocali.

Asupra publicului au avut desigur avantaje sentimentale considerabile, în rest însă juriul și-a spus cuvântul.

Privindu-l pe Fiorello, ai fi tentat să crezi că legătura cea mai importantă pe care a avut-o - tot timpul festivalului - a fost (cu) o femeie.

Greșit.

Fiorello a fost pur și simplu nedespărțit (un adevărat „coup de foudre”) de un telefon celular.

Izbindu-mă de acest „soi” de telefoane în România, am zis că de... o fi ceva nou, știți cum e, o jucărie nouă o ții în brațe chiar și noaptea în pat. Ei bine, nu

este așa.

Să-l vezi pe x sau pe y tolănit într-o mașină, cu o mână pe volan și cu alta pe celular, mai e cum mai e, dar, să stai liniștit într-un tren sau într-o cafenea și brusc să-i vezi ridicând tonul, tipând, gesticulând în toate felurile sau, culmea, bătând cu pumnul în masă, toate acestea în fața micului „vreasc celular”, e prea de tot.

Iată-l așadar și pe bietul Fiorello dependent de acest „drog electronic” foarte util de altfel dar... cu măsură dom’le, cu măsură.

În holul hotelului „Des Etrangères” am apucat să înfirip totuși, slavă Domnului, un scurt dialog Fiorello - Eu și Max - tot Eu (toate acestea pentru că, în hotelurile „mai cu moț”, ești invitat politicos să nu prea folosești telefoanele celulare).

Pentru început (nici nu am deschis bine gura) Fiorello a și pus mâna, pe cine credeți... tot pe celular, dar de data aceasta pentru a-mi prezenta MIE, în exclusivitate,

un minishow.

Formează deci numărul Lorelei Cuccarini și (cu o voce perfect impostată) „se dă” drept Pipo Baudo, dându-i o falsă întâlnire.

- Fără Max - declară Fiorello - nu aș fi fost acum aici, „Finalmente tu” este un cântec superb și nu știu nici acum cum să-i mulțumesc pentru el.

Rep.: Regreji că nu mai ești „nr. 1” la Karaoke?

Fiorello: Nu, cred că emisiunea se află pe mâini bune, chiar foarte bune, iar eu cred că a sosit timpul să arăt că pot să fac și altceva.

Rep.: Dar, ai intrat pe un teren minat, nu vei deveni rivalul lui Max?

Fiorello: Deloc, vezi, pe scenă poate că da, dar ceea ce-i superb este faptul că noi doi am hotărât să facem o echipă, restul... presa... poate să spună orice, trebuie să trăiască și ei, nu-i așa?

Ar mai fi multe de spus, dar Fiorello trebuie să plece, căci el nu a venit singur la San Remo. În afara aventurilor galante, el este și rămâne un familist convins, și, în această ordine de idei, declară peste tot (și zău că-i adevărat, am văzut și Eu, cu ochii mei), că familia, prin reprezentanții săi, l-a urmat și aici, la Festival.

Mai am puțin și cred că mă aflu în Sicilia atunci când Fiorello părăsește hotelul flancat autoritar de „Madre Rosaria” și de două din cele șapte surori ale sale.

Rămân cu Max.

Atmosfera se schimbă radical. Am în față un muzician în toată puterea cuvântului.

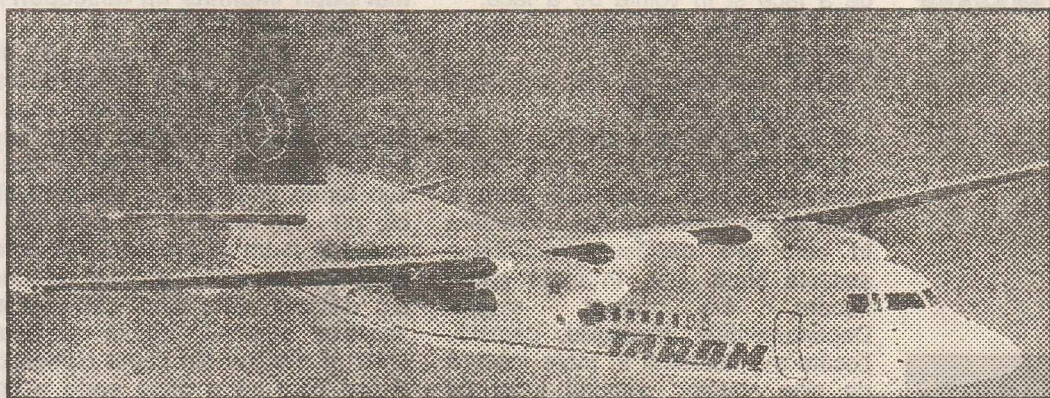
Începe prin a-mi expune ideile și sentimentele care l-au condus la compunerea celor două cântece.

Cea mai importantă afirmație din această pledoarie rămâne faptul că Max scrie întâi muzica și abia apoi se înfiripă și textul (viteza și orchestrația urmând bineînțeles).

Rep.: Max, despre Fiorello am vorbit destul, despre tine ce ai mai putea spune?

Max: Cântecul pe care îl voi interpreta în festival, „Senza Averti”, are două versiuni: una pentru festival, mai lirică, în care predomină corzile, și o alta, oarecum mai comercială, mult mai ritmată.

În rest, în vară sper să-mi apară un album solo, dar în care va apărea și colegul meu de la „883”, Mauro Repetto, iar în rest mai apoi, în funcție de succesul de piață, vom mai vedea...”

O soluție pentru TAROM: avionul Fokker 50

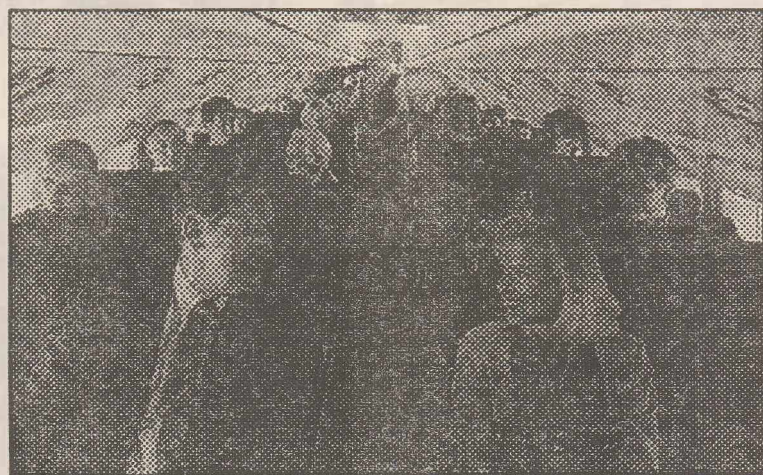
□ Dar să vedem ce vor hotărî „zeii” de la guvern

Reprezentanții firmei Fokker, cunoscută printre cele mai respectate și competente în rândul constructorilor de avioane din Europa și din lume, se află în aceste zile în România pentru a prezenta turbopropulsorul Fokker 50. Având o autonomie de zbor de circa 3.000 km și fiind unul dintre

cele mai „ieftine” aparate din clasa sa în ce privește costul operațiunilor curente, avionul, supus în prezent unor teste, ar putea să înlocuiască fără probleme și cu mult succes aparatele de tip AN. În

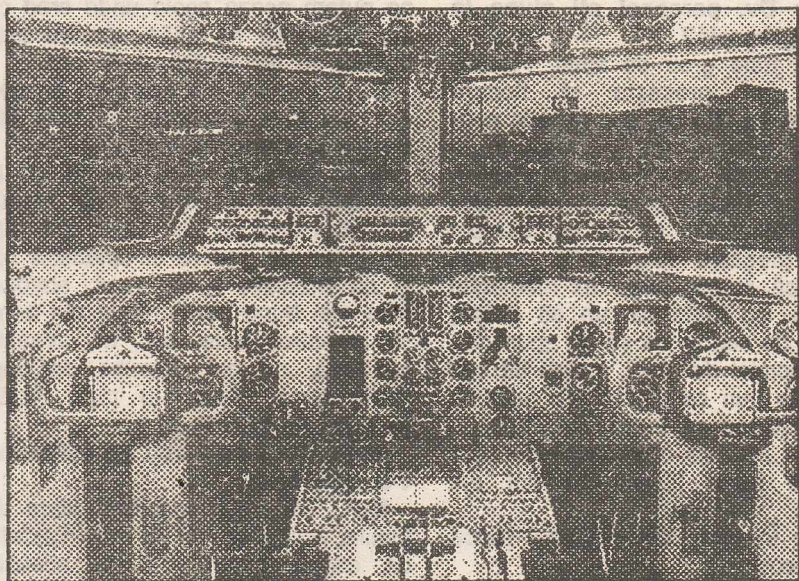
cursa organizată pentru reprezentanții mass-media am mai aflat că acest aparat de 50 de locuri operează deja cu succes în multe țări ale lumii, de când a început fabricarea sa, în urmă cu nouă ani. Până acum au fost fabricate 204 aparate de acest tip, neînregistrându-se nici un accident.

Firma Fokker, înființată

în 1919 și conlucrând cu Daimler Benz, ar putea astfel să-și trimită niște mesageri de prestigiu pe piața românească, aparatele din acest tip fiind foarte potrivite atât pentru cursele interne cât și pentru cele externe pe distanțe medii. Rămâne de văzut la care dintre cele opt oferte se vor opri TAROM și cei care decid.

ȘTEFAN NICOLAE ■

BANCOREX

BANCA ROMÂNĂ DE COMERȚ EXTERIOR S.A.

"CARDUL"

(CARTEA DE PLASTIC)

INSTRUMENT MODERN DE PLATĂ

Necesitatea adaptării sistemelor de plată la rigorile de economisire a timpului, de rapiditate, confort și siguranță impune implicarea băncilor în introducerea și în țara noastră a instrumentelor de plată denumite în articolele anterioare "carduri".

Acest lucru presupune în primul rând aderarea băncilor la una din organizațiile internaționale de carduri.

BANCOREX implementează în România sistemul de plăți pe bază de carduri și, în continuarea seriei de articole consacrate acestui subiect, prezintă astăzi rolul unui alt participant la tranzacțiile cu carduri - banca.

Calitatea unei bănci de membru al unei organizații de carduri permite acesteia să emită și să accepte la plată cardurile care poartă marca respectivei organizații.

Prin activitatea de **ACCEPTARE** a cardurilor, banca permite posesorilor cardurilor, emise de alte bănci membre ale aceleiași organizații, accesul la:

- rețeaua sa de comercianți, în utilizarea cardului pentru plata mărfurilor/serviciilor achiziționate de la aceștia;
- rețeaua sa de sucursale, pentru obținere de numerar de la ghișeele acestora;
- rețeaua sa de automate bancare, pentru obținere de numerar.

Prin activitatea de **EMITERE** a cardurilor, banca oferă clienților săi posibilitatea de a obține carduri și de a le utiliza ca instrument de plată la comercianți, la ghișeele băncii sau la automatele bancare ale tuturor băncilor membre ale respectivei organizații de carduri.

Ambele activități, atât acceptarea cât și emiterea de carduri se desfășoară în conformitate cu regulile de operare ale fiecărei organizații internaționale de carduri, cu regulile proprii fiecărei bănci și, desigur, cu respectarea legislației naționale.

**O bancă dinamică
pentru
parteneri dinamici!**

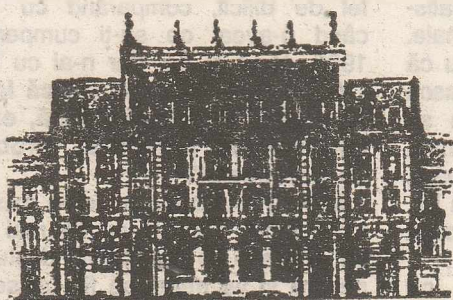
BANCOREX, consecventă strategiei sale de a oferi clienților săi produse și servicii bancare moderne, a devenit membru al organizației de carduri VISA INTERNATIONAL și împreună cu celelalte patru bănci românești membre VISA, au creat un centru de procesare și decontare a tranzacțiilor cu carduri în România - ROMCARD S.A.

Societatea ROMCARD S.A. va îndeplini astfel rol de legătură între comercianți, băncile lor, băncile emitente de carduri și organizația VISA INTERNATIONAL.

În următorul articol, ne propunem prezentarea organizației VISA INTERNATIONAL și a etapelor de implementare a sistemului de plată pe bază de cărți de plată VISA în România.

BANCOREX vă stă la dispoziție, pentru orice informație suplimentară la telefon: 614.91.90
int. 9221, 9222, 9223

**În toate meseriile, dar primordial în
jurnalistică, morala și autocenzura sunt
esențiale pentru realizarea echilibrului
necesar democrației și progresului.**

George Arion și Mihai Săndoiu în dialog cu Marian Popa, directorul general al reprezentanței Xerox în România

George Arion: Ne-am întâlnit, în urmă cu ani, în birourile pe care le aveți atunci, lângă piscina Hotelului București; ne-am reîntâlnit într-un sediu vis-à-vis de Ministerul Învățământului; acum ne aflăm iarăși într-o ambianță modernă, cu adevărat caracteristică unei firme puternice, de prestigiu, cu o afacere înfloritoare cum este Xerox-ul. Ce au însemnat toți acești ani pentru Marian Popa?

Marian Popa: În primul rând au însemnat experiență; pot să spun că experiența a fost cea care ne-a propulsat; învățăminte pe care le-am tras din eșecurile și succesele pe care le-am avut ne-au arătat drumul pe care trebuie să mergem în această piață, direcțiile principale pe care trebuie să le aibă firma Xerox în această parte a planetei. Sigur că drumul meu a început ceva mai devreme de a ne întâlni noi...

G.A.: Când anume?

M.P.: Prima dată m-am întâlnit cu firma Xerox într-o încăpăre mult mai mică decât cea în care stăm acum; peste câțiva ani o să vorbim într-o încăpăre și mai mare, a Corporației

Xerox. Stabilirea și urmărirea unor planuri și a unor țeluri este ceea ce ne dă încredere în noi, în piață; ea ne trage înainte și este, implicit, și măsura succesului.

G.A.: Faptul că în spatele dv., a reprezentanței pe care o conduceți, se află cineva foarte puternic, vă creează un sentiment de siguranță, vă scutește de ceea ce se petrece în perioade de tranziție în România?

M.P.: Exagerând foarte puțin, dacă dv. vă referiți la cineva puternic care stă în spatele meu - la echipa cu care lucrez - atunci vă dau dreptate. Dacă vă referiți la firma pe care o reprezentăm, trebuie să vă spun că ea ne dă un sentiment de împlinire, de mândrie. Însă adevărata forță care asigură reușita, atât în cazul firmelor mari cât și al celor mici este ECHIPA pe care o are fiecare. Și trebuie să recunosc că firma Xerox a fost extrem de norocoasă, având echipa pe care o are în momentul de față în România; ea ar funcționa mai mult sau mai puțin perfect, indiferent de conjunctura în care și-ar desfășura activitatea, pentru că

este o echipă care crede în dorința de a face și în voința de a face.

G.A.: Cine a creat această echipă?

M.P.: Asta cred că este mai mult o întâmplare istorică.

G.A.: N-ați creat-o dv.?

M.P.: Poate că am creat, într-o oarecare măsură, cadrul în care a putut să se manifeste firma, maniera în care și-a desfășurat activitatea această firmă. Dar, în mare parte, fiecare s-a creat singur. Departamentele, strategiile, oamenii, fiecare s-a dezvoltat în mare măsură de sine stătător; singurul lucru pe care am încercat noi să-l creăm când am preluat această reprezentanță a fost cadrul care să le dea încredere oamenilor că tot ce fac este apreciat. Deci, în mare parte, este de fapt realizarea lor.

G.A.: La Xerox, o greșală de câte ori poate fi copiată?

M.P.: Până acum nu m-am lovit de această chestiune; teoretic, o eroare poate fi copiată de două ori, după care i se dă altuia șansa să greșească.

G.A.: Dv. personal ați ajuns la prima greșală?

M.P.: Este greu de spus. Fiecare dintre noi greșește și fiecare încearcă să uite cât mai repede pentru ca, ulterior, să ne folosim de explicația că n-am avea nici o greșală. Ținând cont că am reușit să ne dezvoltăm an de an, credem că o greșală formidabilă nu am reușit să facem până în momentul de față, cu toate că, un alt dicton, extrem de serios, ca să nu spun dur, al economiei de piață, spune că ești la fel de bun ca ultimul tău rezultat.

G.A.: Ceea ce înseamnă...?

M.P.: ...Că se uită destul de ușor lucrurile bune făcute cu doi ani înainte.

G.A.: În viața dv. politicul joacă vreun rol?

M.P.: În viața mea politicul joacă un rol pentru simplul și unicul motiv că trăiesc într-o țară; de o țară care să n-aibă un cadru politic - eu încă n-am auzit. În anumite țări îndepărtate, unde mai trăiesc oameni în junglă, am aflat cu stupeoare că civilizația a avut grijă mai întâi să politizeze țara respectivă și după aceea să scoată oamenii din junglă. Aceasta este singura manieră în care politicul are influență asupra mea, a noastră. Echipa noastră întotdeauna a spus că noi ne pricepem să vindem copiatoare și cu asta rămânem și pe viitor.

G.A.: Pentru Marian Popa ar fi mai pasionant în altă parte?

M.P.: E o întrebare foarte la modă, ce te-ai face dacă ai lua-o de la capăt.

G.A.: Nu de asta e vorba, ci de a alege o altă parte a lumii.

M.P.: Sunt destul de sceptic; ocazii au fost destul de multe, însă eu am convingerea că succesul și insuccesul fiecărui om depinde foarte mult și de locul unde se manifestă și unde se simte bine. Eu nu mă văd în altă parte - nu vorbesc numai de satisfacțiile profesionale, ci și personale. N-o spun din patriotism, ci pentru că omul trebuie să-și îndeplinească îndatoririle acolo unde este, nu să dea bir cu fugiții. Asta nu înseamnă că nu am fost plecat și în alte părți, să învăț de la alții, din experiența lor, dar aceste plecări n-au depășit ordinul lunilor.

G.A.: Dacă v-ați studia cu

detașare, ce calități și ce lucruri mai puțin împlinite ați descoperi la managerul Marian Popa?

M.P.: Dacă aș izbuti să mă studiez cu mai multă detașare cred că aș reuși să fac progrese extrem de mari, dar nu reușesc, drept pentru care nu pot să vă răspund decât sub forma unei dorințe. Îmi pare rău că nu am reușit - și cred că o perioadă n-am să reușesc - să creez acea întreprindere socială de care am discutat atâta timp, din care să scoatem stressul, invidia și poate chiar și răsfățul din capul oamenilor, ținând cont că o mare parte a timpului și-o petrec aici. În al doilea rând este faptul că, înaintând în vârstă, se pare că, în loc să câștigi în răbdare, începi să pierzi, lucru care nu știu dacă se datorează timpului scurt care a mai rămas până la încheierea activității, sau că avem alte pretenții și vrem să ducem mai repede lucrurile la bun sfârșit. Alt lucru care mă măhnește, dar care nu depinde în totalitate de mine este că nu am reușit din punct de vedere al unei recunoașteri internaționale să ne putem așeza acolo unde cred că am putea să ne aflăm; pentru asta trebuie să fim ajutați și de alții.

G.A.: Dar mi s-a spus că sunteți cel mai bun din zonă! Și asta am aflat-o la Londra!

M.P.: Depinde dacă privești de la est spre vest sau de la vest la est. Adevărul este că, din 1990, noi, atât din punct de vedere al dinamicii, cât și ca rezultate - am avut, absolut, cele mai bune performanțe din zonă și adevărul este că, în această perioadă, eu am răspuns de destinele firmei Xerox în țară. Astea sunt datele statistice.

G.A.: Ceea ce faceți de atâția ani v-a modificat?

M.P.: Da, mi-a modificat viața de familie, ceea ce nu e recomandabil de copiat pentru că, în această dorință de a ne introduce cât mai rapid în economia de piață și succes, marea majoritate am uitat să mai adăugăm o componentă - să-i spunem uman - familială; însă au fost și modificări pozitive, după o perioadă am devenit ceva mai sigur, nu arogant, din punct de vedere al derulării activității. Mi-aduc aminte, prin '79, când am semnat primul meu CEC de 175 \$, n-am dormit trei nopți, lucru care este cu totul altfel în momentul de față.

G.A.: Când semnați cecuri de milioane!

M.P.: O activitate de genul acesta îți deschide foarte mult orizonturile, îți arată foarte multe lacune sau probleme pe care încă nu le-ai atins, problemele acestea concentrându-se în general în problematica socială și de personal. Până acum, rezumând, am avut destule succese în domeniul economic al calității, al impunerii unor mecanisme de piață, dar am avut destul de puține succese comparativ cu componenta umană și socială în această activitate care devine extrem de stresantă. Este la fel de dificil, comparând cu 1987, când n-aveai ce să-ți cumperi, cu 1995, când ai ce, dar n-ai cu ce.

G.A.: Cum vă explicați că la dv., care aveți o echipă tânără, există, într-un mod paradoxal, probleme cu personalul?

M.P.: Problemele acestea există în toate țările. Când n-au să mai fie o să urmeze o perioadă destul de neagră și va trebui să fie un semnal

Ducesa de York la inaugurarea sediului companiei Xerox în România

de alarmă. În momentul când viața fiecărui individ se modifică datorită unui progres social și anumite țeluri la care, pe treapta anterioară, nici nu se putea gândi la ele, devin mult mai abordabile și încearcă să ajungă la ele. Din această cauză, în afara resurselor umane, s-a ajuns la concluzia că un salariat trebuie să aibă și o anumită educație a realității, să facă în așa fel încât cerințele și dorințele lui să fie în concordanță cu realitatea, nu numai cu visurile lui.

G.A.: Credeți că datorați zodiilor în care v-ați născut - zodia berbecului - faptul că sunteți deschizător de drumuri?

M.P.: Mi-e greu să spun; soția mea încearcă să mă convingă că da.

G.A.: Cum vedeți în continuare prezența firmei Xerox în România?

M.P.: Acest prestigios Xerox a avut suferințele și coborâșurile sale. Din acel coborâș am avut de învățat multe; primul lucru pe care l-am învățat a fost să ne bucurăm de succes, dar să ne cunoaștem lungul nasului, să avem în primul rând respect față de clienții noștri. Toate celelalte priorități urmează după aceea. Sigur că ne dorim să aliniem standardele vest-europene, sau mai bine zis să le aplicăm cât mai curând posibil, cel mai târziu la sfârșitul lui '96, va fi foarte greu pentru că nu avem infrastructura de care dispun țările vestice. Vrem să devenim un centru de polarizare a activității xerox în această parte a lumii.

G.A.: Cu ce sentiment ați fiat cum a fost refuzată Fundația Messerschmitt în legătură cu un proiect de refacere a Sighișoarei - orașul unde v-ați născut? Au cerut un singur lucru: Casa cu Cerbi, ca să-și facă sediul fundației și refăceau tot centrul istoric. Dar nu ne vindem țara!

M.P.: O astfel de declarație nu poate să arate că, din păcate, unul din mult huliții vechi revoluționari a avut dreptate când a spus că o să avem nevoie de 20 de ani ca să ne schimbăm. Cred că o să avem nevoie de 25 de ani, poate mai mult. Oricât de trist ar părea, asta este adevărul.

G.A.: După opinia dv., ce rol joacă elita, mult hulița elită, în evoluția societății?

M.P.: Elita ar trebui să joace un rol de catalizator, cu condiția ca ea să fie într-adevăr o elită și nu o parvenită. În anumite cărți, se spune că, nu știu dacă este o analogie bună, este foarte greu să devii nobil, te naști nobil.

G.A.: Adică?

M.P.: Prin asta nu vreau să spun neapărat că, din punct de vedere al existenței lor sau al structurii umane, oamenii sunt diferiți numai datorită nașterii. Având prilejul, sau norocul, sau șansa sau destinul să ajungi în anumite situații, ai mai multe responsabilități decât drepturi pentru că, de la un anumit nivel, drepturile vin de la sine. Elita noastră ar trebui să aibă un rol educativ mult mai mare decât acum, când se bucură de niște drepturi câștigate, unele din ele într-un mod nedemn de copiat; dar cred că și dezvoltarea elitei face parte din previziunea clasicului în viață, pe care l-am menționat anterior, adică și formarea ei va dura cel puțin la fel de mult cât va dura restructurarea societății.

G.A.: Da, pentru că una din dimensiunile pe care orânduiea anterioară a încercat să o extirpe din existența societății este elita. Elita a fost distrusă și ea trebuie refăcută.

M.P.: Trebuie refăcută, dar unui arbore de soi îi trebuie o perioadă destul de lungă până ajunge să dea roade.

G.A.: Aveți o filozofie de viață

care poate fi sintetizată? Care sunt coordonatele în care vă mișcați?

M.P.: E greu să sintetizez, dar o să-ncerc. E un fel de dicton pe care l-am luat cu mine din Sighișoara care spune că, în viață, trebuie să-ți pară rău de ceea ce nu faci.

G.A.: Înainte de a-l lăsa și pe Mihai Săndoiu să vă pună întrebări, vreau să vă spun că noi, care cunoaștem multă lume, când ne referim la Marian Popa spunem că este un om de calitate. Oamenii cu averi mari se poartă ca niște țopârlani.

Cum de-ați rămas totuși, deși reprezentați și pe cineva anume, cineva important, cu un firesc al modestiei care vă face cinste?

M.P.: Tot așa, dacă aș putea să sintetizez, eu am fost crescut în Ardeal și bătut la timp. Este un mod de-a vedea viața și respectul față de sine care se câștigă și se cultivă în timp și eu am avut norocul unei conjuncturi favorabile.

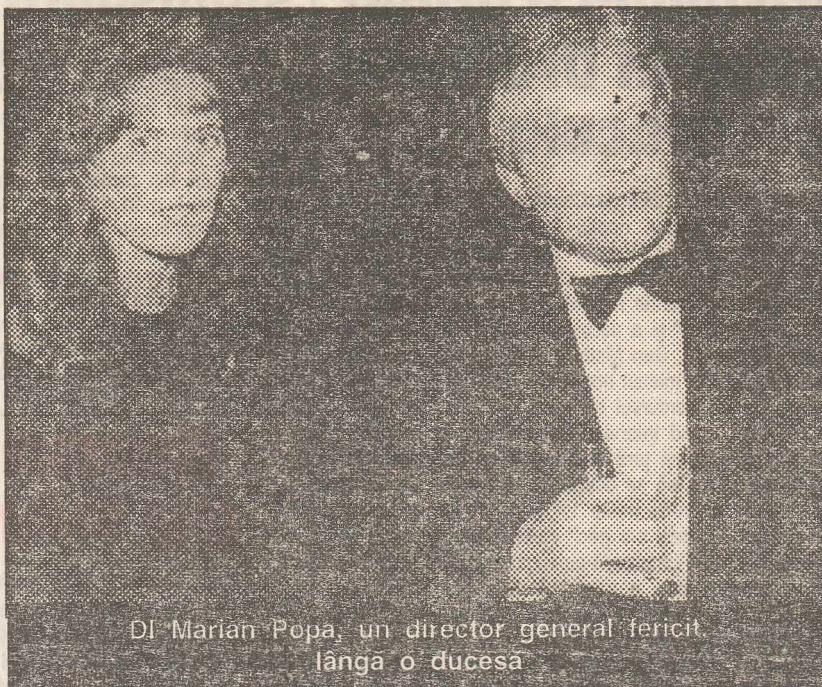
G.A.: Nu v-ar interesa o afacere personală?

M.P.: Fără să încerc să exagerez, probabil că, din punct de vedere pur financiar, s-ar putea să fie chiar mai interesant.

G.A.: Nu vă mai întreb, deci, dacă sunteți bogat, pentru că am aflat.

Mihai Săndoiu: Nu aveți sentimentul, mai ales în ultimii 5 ani, că e posibil să vă scape lucrurile importante la care țineți?

M.P.: Ba da, foarte mult încerc să mă iau după un lucru pe care l-am auzit într-un interviu al lui Phil Collins, care a fost întrebat cum reușește să facă față vieții în societatea din care face parte și el a spus: „mă străduiesc foarte mult pentru ca în parametrii în care sunt pus să trăiesc să mă comport cât de omenește posibil” și a dat și un

Dr. Marian Popa, un director general fericit lângă o ducesă

exemplu: „e adevărat că tot eu mă duc să fac cumpărăturile, dar nu contează cât costă”. Este foarte greu de stabilit ce anume trebuie făcut ca să nu se piardă legătura cu realitatea. Este foarte dificil și foarte la modă să nu fii luat de ape. Modalitatea prin care încerc eu să mă apăr este dând cât mai multe frâie din mână, de a nu monopoliza puterea de decizie, care, datorită unei viziuni strâmbe, să fie greșită, dar să fie acceptată de toți, pentru că la noi există în continuare această teamă de a-l contrazice pe

șef. Asta face parte din cei 25 de ani de care vorbeam. Schimbarea creierului este cea mai mare problemă a condiției noastre.

G.A.: Munca unui copiator seamănă cu munca unui copist din alte vremuri, când putea să fie un copist perfect, dar visa și mai adăuga și ceva de la el. Ce credeți, cu această tehnicizare omenirea câștigă sau pierde și ceva din profunzimea ei?

M.P.: Prin această automatizare riscă să ducă omenirea într-o pâlnie din care nu mai poate ieși și este ca o pârtie de bob pe care aluneci și nu prea cred că întrebări de genul „câștigi sau nu câștigi” mai au vreun rost. O dată cu apariția energiei electrice s-a făcut un salt uriaș și ne aflăm pe un prag unde fără aceste descoperiri nimic n-ar mai putea funcționa, n-ar mai putea să-și asigure supraviețuirea pentru ziua de mâine. Dar lucrul ăsta ar trebui să-l privim ca pe vremea de-afară și nu ca ceva despre care să discutăm. Asta este! Face parte din modul nostru de viață pe care dacă nu-l acceptăm vom fi marginalizați, este o condiție sine qua non.

G.A.: Eu tot am nostalgia unui copist.

M.P.: În 1980, când a fost inițiată așa - numita „revoluție digitală”, Xerox a fost printre primii care a spus că omenirea va beneficia de birourile fără hârtie. După ce a fost introdusă această revoluție, s-a folosit mai multă hârtie decât în toate secolele dinainte.

M.S.: Lucrați pentru o companie engleză. Ce ați învățat și ce prețuiți la ei?

M.P.: În cel mai autentic stil britanic ar trebui să vă răspund „Good question”. A lucra într-o firmă engleză are și lucruri pozitive și negative. Faptul că englezii sunt conservatori nu se dezmințe nici în activitatea cu firma noastră, asta e printre primele lucruri pe care le-am învățat, anume că englezii, înainte de a face un pas, cugetă destul de adânc și un lucru cu care ne-am obișnuit greu, ei judecă din punct de vedere al avantajului majorității și nu din punct de vedere al sentimentalismului latin, care ne este caracteristic. Chiar și acum ne este dificil să judecăm critic și să nu ne lăsăm copleșiți de niște emoții care nu duc neapărat la niște rezultate ale majorității. Al doilea lucru pe care l-am învățat este că atunci când se hotărăsc, chiar dacă durează mai mult acest lucru, se angajează destul de serios într-o activitate,

chiar dacă diversele statistici care s-au făcut, mai ales după 1990, apropo de clasamente: cine-i primul, al doilea în investițiile din România, eu cred că Marea Britanie este unul din partenerii cei mai susținuți și constanți, fără salturi spectaculoase, pentru că în primul rând a încercat să judece o situație mai ales din punct de vedere al rezultatelor sale economice. Cam astea sunt principalele lucruri care ne-au ajutat destul de mult.

Thank you very much.

În intervalul 25-29 mai, s-a desfășurat, pentru prima dată în România, Congresul Mondial Dracula, cu scopul declarat de a pune, o dată pentru totdeauna, ordine în ce-l privește pe voievodul român Vlad Tepeș.

Adevărul este că ministrul respectiv s-a blindat bine, reușind aducerea unor istorici importanți pe plan mondial care să afirme că Vlad Tepeș nu e Dracula, dar care să aibă totuși suficientă deschidere ca să susțină, competent, mitul Dracula drept o șansă pentru turismul românesc.

Sufletul manifestării a fost, însă, al lui Nicolae Păduraru, director general al Societății Transilvane Dracula. Au mai participat, ca organizatori, și: Ministerul Culturii, Ministerul Turismului, Centrul de studii umanistice din Santa Barbara, California, Institutul de Etnografie și Folclor, Institutul de Istorie Militară și fundația Ethnos. Dar organizatorul logistic a fost societatea Bravo Group, responsabil în ce privește desfășurarea logică a programului impus. Sponsorii, în număr apreciabil, au avut grijă să ne... scalde în băuturi draculiste, variat și artificial colorate: roșu, verde, galben, dar delicioase la gust.

Prima parte, spuneam, a fost dedicată „luărilor de cuvânt” și de... poziție. S-au înfruntat istoricii și folcloriștii români, pentru prima dată în istoria lor prezenți și lăsați să se desfășoare liber, în număr aproximativ egal cu cel al confrăților cu preocupări asemănătoare din lumea întreagă.

„Conciliere între istorie și mit”

Am aflat, din speech-ul ministrului Dan Matei că: „Vlad Tepeș, voievodul absolut cum îl definește filosoful Petre Țuțea, era de o severitate proverbială, legile lui, s-a spus în epocă, se scriau cu sânge. E totuși imposibil să ne imaginăm că această severitate a determinat identificarea cu contele-vampir. Oamenii cred, spunea Heidegger, pentru că nu cunosc. Mitul Dracula ascunde

Desfășurat pentru prima dată în România

CONGRESUL MONDIAL DRACULA reprezintă o șansă pentru turismul românesc (asta e!)

spaima în fața irealului, a imaginarului. Faimosul cogito cu care începe știința modernă nu a distrus aceste neliniști. Puternica fascinație a imaginii cinematografice a transformat absurdul existenței unui vampir într-o halucinantă prezență, aproape reală. Îngăduiți-mi o analogie cu fascinația exercitată de Meduză asupra lui Perseu: sistemul nervos al Gorgonei era format din reticență, prejudecățile și tabuurile noastre. Oglinda folosită de Perseu reflectă, în cazul nostru, concilierea între adevărurile istoriei și perenitatea miturilor”.

„Fără noi, traseul turistic Dracula ar muri”

Al Nicolae Păduraru, căruia, se pare, îi revine răspunderea inițiativei Congresului, ne-a declarat: „ONT-ul, de ani de zile, organizează tururi pe urmele lui Dracula. De ani de zile, nimeni nu le solicită. Cum ne-am apucat noi să introducem traseul în circuitul turistic, oferind oaspeților ceea ce doareau ei, de fapt, să capete: mituri reînviolate, obiceiuri străvechi, atmosferă de secol XV, cererile nu conțeneau”.

„Să se construiască un sat istoric Dracula”

L-am întâlnit și pe dl Radu Florescu, celebru istoric român, profesor la Universitatea din Boston, cel care, împreună cu Raymond Mc Nally, a scris o importantă lucrare „În căutarea lui Dracula” (1972), carte care, pentru prima dată, tranșă falsa dilemă a voievodului „băutor de sânge”. Domnia sa a avut o idee originală: „În Transilvania, trebuie orga-

nizat un parc istoric, ceva mareț gen Disneyland, care să transforme în realitate veacul al XV-lea”. Dl Radu Florescu s-a... angajat, în fața întregii... adunări, să promoveze, gratuit, ideea sa în întreaga lume.

„Vlad Tepeș a fost un împărat al creștinătății”

Să dăm cuvântul și istoricului mr. dr. Mircea Dogaru de la Institutul de Istorie Militară, autorul volumului apărut cu exact un an în urmă: „Dracula - între mit și realitate”. Iată ce ne-a declarat: „Foarte curând voi lansa volumul „Vlad Tepeș-împăratul Răsăritului”, carte care nu are legătură decât cu realitatea, încercând să grefeze ideea că, între 1456, anul urcării pe tron al lui Vlad Tepeș, și 1714, anul morții lui Constantin Brâncoveanu, domnitori români au fost liderii reali ai lumii creștine în Răsărit. Voi aduce niște documente din care să rezulte că Tepeș era numit în epocă „Dracula Imperatore Valachum”. Ei sunt cititori de biserici, ei sunt speranța creștinilor ortodocși, în țările lor se refugiază nemulțumii din lumea otomană. Ei au fost cei ce au menținut steagul culturii și civilizației creștine în Răsărit, până când țarul Petru cel Mare se autoproclamă împărat, în 1721, și, automat, protector al creștinilor. Atunci începe drama poporului român care a aspirat la vechiul ideal roman de cultură și civilizație și de model în această parte a Europei”.

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

Ministrul Turismului a primit titlul de Cavaler al Ordinului Contelui Dracula

Ministrul Turismului, Dan Matei, a primit, duminică, titlul de Cavaler al Ordinului Contelui Dracula. El a fost investit cu acest rang la miezul nopții, în timpul unui spectacol desfășurat în curtea interioară a Hotelului „Castelul lui Dracula” (hotel situat la Tihuța, pe valea Bărgăului) prezentat de Florian Pittiș. În formula de investire, ministrul a fost numit „Dan-Matei de România” și a fost îmbrăcat într-o mantie neagră. Ziariștii l-au avertizat pe Dan Matei asupra conotației sintagmei „de România” și a riscului de a-și pierde postul din echipa republicană a lui Văcăroiu. În aceeași seară, Dan Matei a primit și titlul de „comunist”, de la un ziarist italian rămas necazat până la miezul nopții, din lipsă de locuri. Acest lucru, ca și foarte proasta organizare de pe tot parcursul traseului, l-a adus pe Antonio Conte într-o criză de nervi, din care n-a ieșit, dând interviuri (printre care și la TELE 7 abc) în care a afirmat că România a rămas aceeași țară comunistă, că organizatorii nu au respectat programul anunțat, că ministrul, în loc să se ocupe de neregulile acestui tur, a venit cu soția și secretara în week-end și e primit peste tot regește. Când s-a aflat despre interviul de la TELE 7 abc, lui Antonio Conte i s-a găsit cameră și mai multe persoane influente, printre care și un reprezentant al Rompres, l-au rugat „să-și retragă interviul”. Italianul a rămas pe poziții. Din aceleași motive, o franțuzoaică a avut o puternică criză de nervi. Ea a început să țipe („C'est un scandal. Je n'en peut plus!”) în holul recepției. În aceeași seară, au rămas necazați trei străini, care au fost aduși înapoi în Bistrița și cazați la același hotel cu ziariștii români. Surse din administrația Castelului Dracula au afirmat că situația aceasta s-a creat datorită faptului că ultimele trei camere (un apartament cu trei camere) au fost ocupate de Mircea Florian, consilier la Ministerul Turismului, venit acolo cu foarte mulți membri ai familiei sale. Dan Matei a declarat pentru MEDIAFAX că Ministerul Turismului nu a organizat turul „Dracula”, ci doar a invitat ziariștii străini și că nu există nici un consilier cu numele de Mircea Florian în minister. Organizatorul manifestării este firma „Bravo” din București. (MEDIAFAX)

Sighișoara - Procesul vrăjitoarelor

Un inedit moment al turului „Dracula” l-a constituit „Procesul vrăjitoarelor”, desfășurat, sâmbătă seara, 27 mai, la Sighișoara, în fața Cetății, strălucită de Turnul cu ceas și de castelul unde s-a născut Vlad Tepeș. Aici au fost arse pe rug, până la 1752, câteva sute de vrăjitoare, pentru condamnarea cărora erau suficiente mărturiile câtorva săteni, care făceau acest lucru pentru că se alegeau cu averea condamnatelor. Vrăjitoarea judecată în 27 mai, într-un proces jucat de actorii Teatrului Popular din Sighișoara, a fost adusă din camera de tortură, în care, acum 250 de ani, femeile acuzate de a fi vrăjitoare erau torturate până măturăseau că zboară călare pe mătură, deasupra caselor și că se pot transforma în mățe. La spectacolul de la Sighișoara a venit și ministrul Turismului, care s-a amuzat copios, deoarece actorii, văzându-se înconjurați de atâția ziariști, și-au ieșit din rol. Vrăjitoarea Carolina a scăpat de condamnare, deoarece a cerut-o de nevastă un tânăr din mulțime, care a promis că o va vindeca de vrăjitorie rupându-i pe spinare coada măturii. În Piața Cetății din Sighișoara au fost judecate sute de vrăjitoare. În 1753, autoritățile însele au pus capăt acestor procese, sesizând că se înmulțeau primejdios declarațiile din motive economice, reclamantii neavând alt scop decât să li se împartă, conform legii, averea condamnatelor. Ultima vrăjitoare arsă în Transilvania a fost o bătrână de peste 80 de ani, oarbă și surdă. (MEDIAFAX)

Semnele lui Dracula au bântuit Congresul

În timpul lucrărilor Congresului Dracula s-au petrecut câteva incidente pe care unii participanți străini le-au pus pe seama duhului vampirului. Astfel, sâmbătă, 27 mai, în timp ce profesoara Chițimia vorbea de la tribună, despre faptul că, la români, mortul este privegheat ca să nu treacă pisica peste sau pe sub el, fapt ce ar duce la transformarea mortului în strigoi, două pisici au urcat pe scenă și s-au repezit la umbrele omenești proiectate pe cortina din spatele tribunei. În altă zi, tot în timpul lucrărilor Congresului, o pancardă de lemn s-a prăbușit peste capul unui cameraman. În afara acestor semne apărute din senin au fost și altele, provocate de organizatori, pentru a oferi amatorilor de senzații tari momente de groază. Așa a fost vizitarea individuală a camerei de tortură din Castelul lui Dracula, unde se auzeau șoapte și unde, dintr-un sicriu, se scula plină de sânge, una din victimele lui Dracula. (MEDIAFAX)

Ultima oră

În curând, nr. 2 din TROMPA, unde veți putea citi și Cântecul nelului:

Un'te duci tu, nelule,
un'te duci tu, nelule?
La Moscova, domnule,

la Moscova, domnule.
Ce să faci tu, nelule,
ce să faci tu, nelule?

(Aflați în TROMPA!)